TESTAMENT

MEGASPECIAL OM ”THE LEGACY”

Sweden Rock MAGAZINE

SCORPIONS

Klaus Meine & Rudolf Schenker

Oscar Dronjak om Hammer of dawn

HAMMERFALL

JETHRO TULL

Ian Andersons bästa historier

STEVE VAI

Tagen på sängen av Frank Zappa

GIANT

AOR-extas!

AMORPHIS

Vår bästa livelåt

SABATON

”Det är skrämmande att man nu ska sudda ut allt som är obekvämt med historia”

TIDSAM 4659-01
7 388465 908905 01
RETURVECKA 8

SAVAGE GRACE CULT OF LUNA VOIVOD EREB ALTOR MASS WORSHIP SARCASM

2022
89 SEK
99 NOK/DKK
1

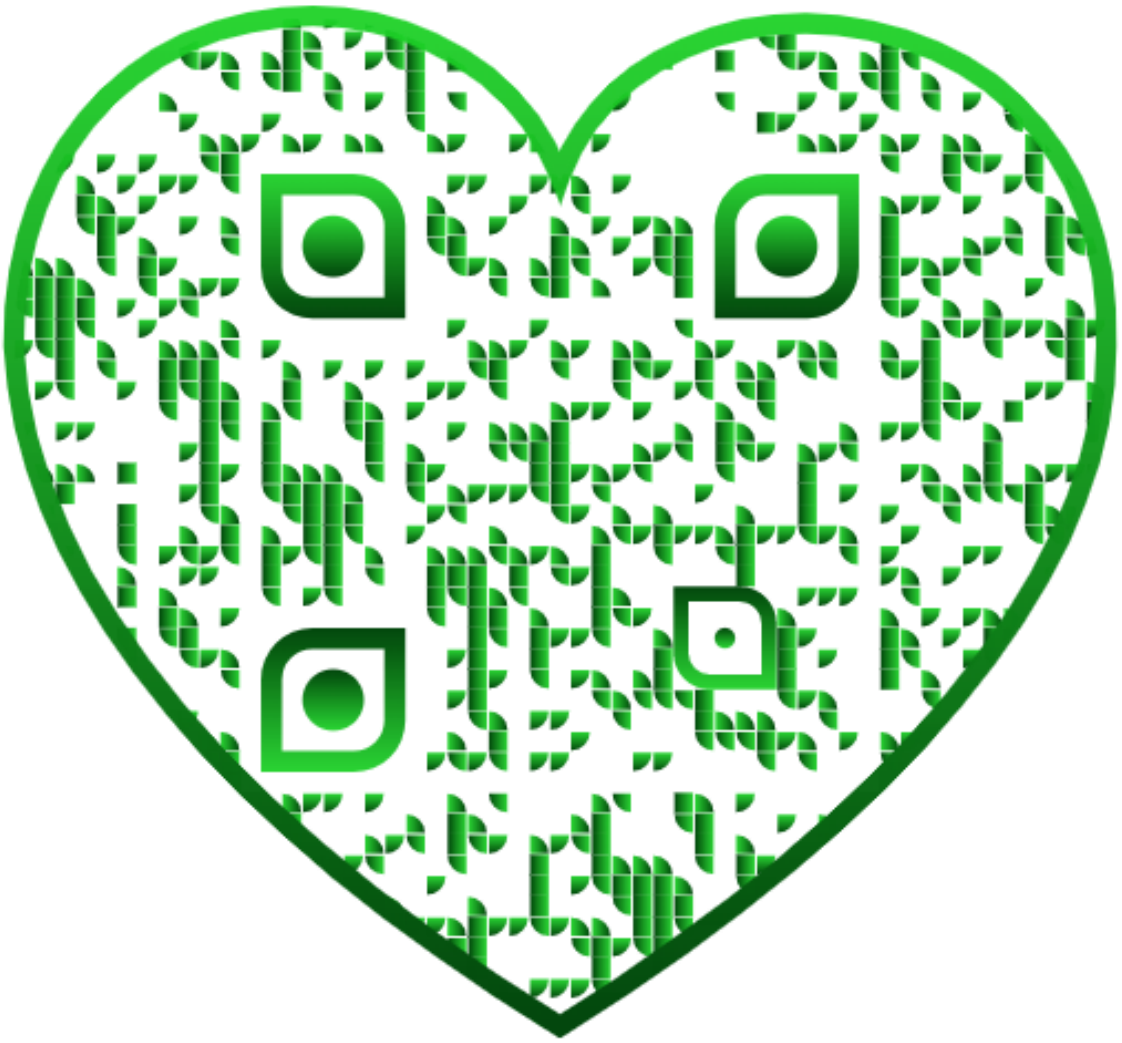

Pure Swedish Heavy Metal!

HAMMERFALL

"Fresh and powerful!" METAL HAMMER

HAMMER OF DAWN

OUT 25.02. DIGISLEEVE | 1-LP GATEFOLD | DIGITAL

LTD. DELUXE BOX & EDITIONS AVAILABLE EXCLUSIVELY VIA WWW.NAPALMRECORDS.COM

BORDER MUSIC

/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDS

/NAPALMRECORDSOFFICIAL
/NAPALMRECORDS

visit our online store with music and merch
WWW.NAPALMRECORDS.COM

NAPALM RECORDS

GIANT

SHIFTING TIME

Out January 21, 2022

MELODIC ROCK HEROES RETURN WITH ORIGINAL MEMBERS DAVID HUFF & MIKE BRIGNARDELLO JOINED BY JOHN ROTH AND NEW VOCALIST, KENT HILLI!

CD, LTD. ED. COLOUR LP, CASSETTE, DIGITAL

FACEBOOK.COM/GIANTROCKBAND

www.frontiers.it

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

GINZABUTIKEN!

ginza.se

Tel. 0512-299 50

Battle Beast:
Circus of doom 2022
CD 63476.....**179kr**
2CD 63475 (Digi/Ltd).....**219kr**
(Release 2021-01-21)

Fight:
War of words
LP 59338.....**279kr**

Giant:
Shifting time 2022
CD 64852.....**159kr**
LP 64849 (Gold).....**279kr**
(Release 2021-01-21)

Magnum:
The monster roars 2022
CD 62236 (Digi).....**189kr**
2CD+MC 62238 (Box).....**669kr**
2LP 62237 (Red).....**389kr**

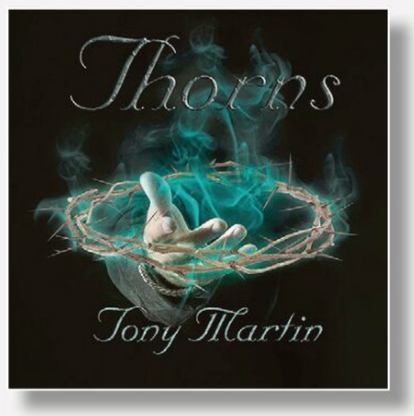

Martin Tony:
Thorns 2022 (Ltd) (Digi)
CD 63503.....**179kr**

Vinylram I Trä
Träram för vinylskivor. Passar till LP & 12”.
Nr 70467.....**149kr**

Hörlurshållare ”Rock On”
Hur från är inte den här?! Coolaste förvaringen för din hörlur. Tillverkad i gjuten harts. Handen har en inbyggd vikt och står stadigt på en undersida av filt. Mått 28,5x9x13,5cm.
Nr 70832.....**249kr**

Rengöringskit Exklusiv För Vinyl I Plåtbox
Allt du behöver för att skydda och förbättra dina värdefulla vinylskivor. Antistatisk kolfiberborste eliminerar statisk laddning samtidigt avlägsnar fint damm. Djuprengöringslösning i sprayform och mikrofiberduk för grundlig rengöring av ytan på dina vinylskivor. Stiftrengörare. Våt- och torrservetter, fria från skadliga kemikalier och ammoniak för att ytterligare bidra till att ta bort statisk elektricitet.
Nr 74799.....**Förr 199kr**...**Nu 149kr**

Vinylväska/Flightcase
Snygg LP-väska med handtag, som viks upp med ett enkelt handgrepp. Rymmer 40st LP. Locket har gångjärn på baksidan. I aluminium med kromade beslag. Mått 34x20x33,5cm.
Nr 71821.....**Förr 699kr**...**Nu 349kr**

Skivback I Trä För LP-Skivor
Otroligt snygg skivback med tryck i äkta vintage-feeling. Levereras monterad och klar. Rymmer ca 50 LP-skivor med plastficka. Framsida och sidorna har tryck, vill man ha utan är det bara att vända på den. Innermått 32,5x25x25cm.
Nr 73739 33 1/3 RPM.....**299kr**
Nr 73740 LP.....**299kr**
Nr 73738 Vintage Vinyl.....**299kr**

Show & Listen LP-Ram
En av de smartaste uppfinningarna sedan vinylskivan för oss vinylälskare! Show & Listen är en ram som enkelt kan öppnas, så du kan ha din favoritmusik på väggen utan att göra avkall på att kunna spela dina plattor då och då. Ramen öppnas enkelt genom att man pressar ned en spärr på ovansidan. Mått 38x38x3cm.
Nr 5532 Svart.....**249kr**
Nr 5915 Vit.....**249kr**

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den gratis! • FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK - facebook.com/ginzahardrock - Tävlingar, erbjudanden, tips och diskussioner!
Vi har 1000-tals vinylskivor och massor av merchandise! • Ring oss om du har frågor eller vill beställa • Du kan även beställa via vår hemsida.

Med reservation för ev tryckfel.

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

CULT

of

THE LONG ROAD NORTH

Finally the eagerly awaited new
CULT OF LUNA album!
Available February 11th as ltd. vinyl boxset,
regular 2-LP and Digibook-CD!
Pre-listen: metalblade.com/cultofluna

LUNA

www.metalblade.de ♦ www.metalblade.tv
http://twitter.com/metalbladeurope ♦ www.facebook.com/metalbladerecords
Metal Blade Records ONLINE STORE - The Loudest Shop On The Net http://shop.metalblade.de
http://stores.ebay.de/METAL-BLADE-RECORDS-EUROPE-Shop
© 2019 Metal Blade Records Inc.

Sweden Rock

DRINKS

VILKEN ÄR DIN FAVORIT?

SKANNA KODERNA I DIN SPOTIFY-APP FÖR ATT LYSSNA PÅ LÅTARNA VI BLIVIT INSPIRERADE AV.
SWEDEN ROCK DRINKS FINNS ATT KÖPA I UTVALDA BUTIKER SAMT PÅ WWW.MERCH.SWEDENROCK.COM

SAXON

carpe diem

The 23rd studio album by the vanguards
and masters of British Metal!
Set for release February 4, 2022!

Comprised of 10 titanic tracks
bristling with steel-clad riffery
and proud intent!

Available to pre-order now
on Vinyl, Boxset, CD and
digital formats.

www.saxon747.com www.sl-music.net

SILVER LINING MUSIC

Sölvesborgs kommun

Vi har välkomnat rockare sedan 1998

Sweden Rock Festival har arrangerats i Norje, Sölvesborgs kommun sedan 1998.
Till sommaren är du mer än varmt välkommen tillbaka till oss,
för som vi har saknat våra festivalbesökare! Vi ses väl den 8-11 juni?
Och du, stanna gärna några dagar extra, här finns mycket mer att upptäcka.
För tips **www.visitsolvesborg.se**

Foto: Karin Persson, Violiphotography

METAL DEPARTMENT®

- STREAMING EVENTS
- OFFICIAL GAMES
- BAND MERCHANDISE

LATEST OFFICIAL GAMES:

LATEST MERCHANDISE:

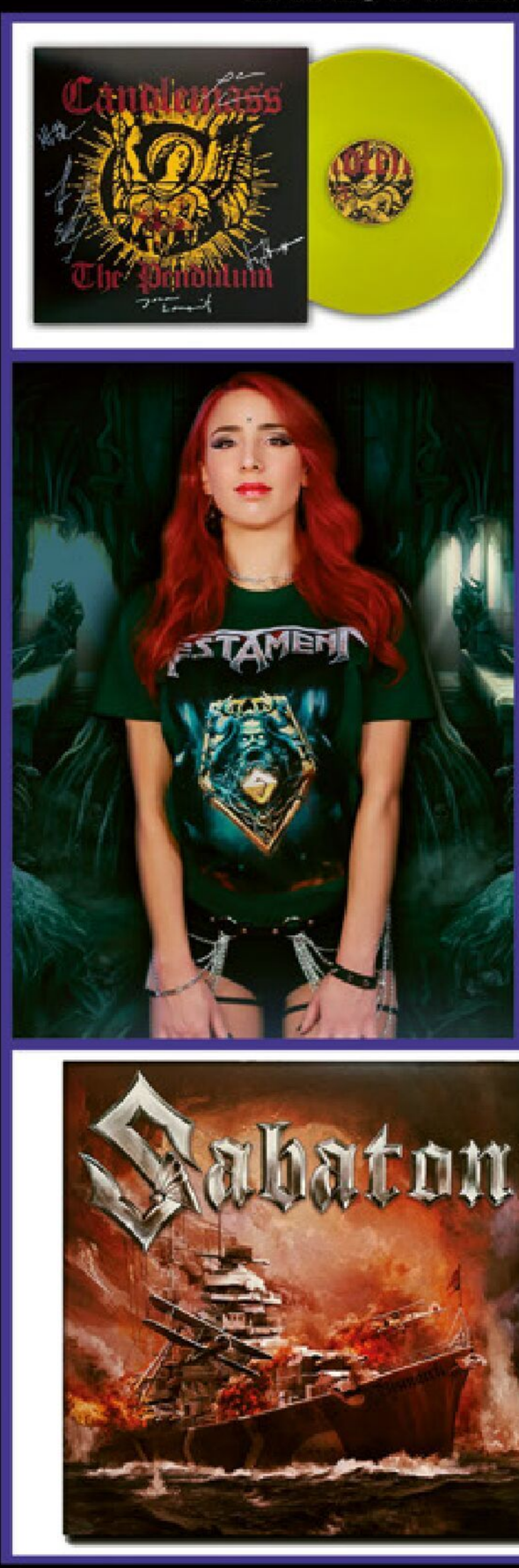

WWW.METALDEPARTMENT.COM

ALLA HITS ÄR REDAN GJORDA

ROLLING STONES

U2

BON JOVI

DAVID BOWIE

BRUCE SPRINGSTEEN

GUNS N' ROSES

QUEEN

KISS

DET BÄSTA FRÅN 70- 80- & 90-TALEN

RadioPlay

ROCK KLASSIKER

SLASH

FEATURING
MYLES KENNEDY
& THE CONSPIRATORS

4

NYTT ALBUM UTE NU

CD, LP & LTD EDITION RED VINYL*

*INKL. ETT SLASH PLEKTRUM

Gibson RECORDS

WWW.SLASHONLINE.COM

BMG

INNEHÅLL

14 Mystic Circle
14 Lionville
16 Tomas Sunmo
18 Batte Out Of Hell
20 Silent Skies
20 Venom Prison
22 Dan Reed
24 Ten
24 Degreed
26 Sonata Arctica
28 Mass Worship
29 Voivod
30 Sabaton
38 Scorpions
42 Testament
50 Steve Vai
52 Amorphis
54 Jethro Tull
58 Cult Of Luna
60 Hammerfall
64 Giant
68 Savage Grace
74 Ereb Altor
75 Sarcasm
78 Juryn
79 Recensioner
80 Autumn's Child
84 Girish And The Chronicles
90 Persefone
96 Vantage Point

EXTRASIDOR

Bara för prenumeranter

99 Drain
104 Crown
106 Amon Amarth

SWEDEN ROCK MAGAZINE

BACK TO THE 80s

NÄR JAG JULEN 1982 återupptäckte Kiss blev albumet ”Creatures of the night” den vinnande melodi som slutligen gjorde mig till hårdrockare för livet. Kiss lätt mest underskattade låt, ”Rock and roll hell”, blev min omedelbara favorit. Kanske för att refrängen är så fantastisk, kanske för att ordet ”hell” kändes perfekt för en nybliven tolvåring som bar på mycket ilska.

Kiss var även det första bandet som jag tapetserade väggarna i pojkrummet med. Ace Frehley hade dock precis hunnit försvinna ut i dimman och in klev i stället Vinnie ”The Wiz” Vincent. The Wiz blev min omedelbara favoritmedlem och jag sminkade mig som honom i mitt ”skolband” i årskurs fem.

I dag vet jag bättre. Ace var betydligt coolare så nu ska han, Paul, Gene och Eric till sist upp på väggen!

BACK TO THE 80s kallar vi vår nya serie posters som är en nostalgi-tripp tillbaka till mitt och många andras 80-tal. Den har sin upprinnelse i Okej-skaparen Hans Hatwigs klassiska ”Creatures of the night”-session med Kiss från den 22 november 1982.

Under 2022 kommer du som prenumererar att få fyra dubbelsidiga A2-posters. Det är mestadels bilder från Okej-tiden som tidigare inte har funnits som posters. Detta erbjudande gäller ej dig som enbart har digital prenumeration.

På ena sidan en av medlemmarna i Kiss, på andra sidan en annan artist som gjorde starkt avtryck under 80-talet: Blackie Lawless från WASP, Dee Snider från Twisted Sister, Ozzy Osbourne respektive King Diamond.

Vi börjar med Paul Stanley och Dee Snider i nästa nummer och sedan kommer resterande posters under året.

ÄR DU PRENUMERANT? Glöm då inte att registrera dig så att du får gratis tillgång till hela vårt digitala arkiv med tusentals artiklar från 2010 och framåt. Dessutom kan du alltid läsa det nya numret på din dator, mobil eller padda en vecka före butiksdatum. Som bonus får du i #1 en extra Sabaton-intervju med Pär Sundström. Du hittar den direkt efter intervjun med Joakim Brodén i läsläget.

Klicka på ”LÄS DIGITALT” på vår sajt.

NÄSTA NUMMER kommer att bli smällfett. Stor artikel om **Ghost**, en rejäl genomgång av **Hellacopters** comebackalbum med Nicke Andersson och en frispråkig Hans Hatwig som berättar nya detaljer om **Kiss**.

Intervjuer med **Marillion, Hardcore Superstar, Erik Grönwall, Arjen Lucassen, Dark Funeral, Vio-lence** och många fler. Sweden Rock Magazine #2 är ute den 22 februari.

MARTIN CARLSSON, CHEFREDAKTÖR

POSTERS TILL PRENUMERANTER

UNDER 2022 FÅR DU SOM PRENUMERERAR FYRA DUBBELSIDIGA POSTERS

På ena sidan en Kiss-solomedlem från ”Creatures of the night”
På andra sidan Ozzy, WASP, Twisted Sister respektive King Diamond

Första postern i A2-format kommer i nästa nummer

1 KR FÖRSTA MÅNADEN

BLI PRENUMERANT I DAG FÖR ATT INTE MISSA 80-TALSFESTEN!

Detta erbjudande gäller ej dig som enbart har digital prenumeration

www.swedenrockmagazine.com

Sweden Rock Magazine

Box 4190, 102 64 Stockholm
www.swedenrockmagazine.com

Kundtjänst

kundtjanst@swedenrockmagazine.com
0456 – 317 17 (vardagar 9-15)

Hantera prenumeration, adressändra, betalning:
www.swedenrockmagazine.com/hantera

Redaktion

CHEFREDAKTÖR
Martin Carlsson
martin@swedenrockmagazine.com

RECENSIONSREDAKTÖR/KORREKTUR
Jonas Granvik
granvik@swedenrockmagazine.com

ANNONSERING/REDAKTÖR
Janne Mattsson (0739 – 815 800)
janne@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONSASSISTENT
Erik Thompson
erik@swedenrockmagazine.com

GRAFISK FORMGIVARE
Emil Magnusson
emil@swedenrockmagazine.com

ANSVARIG UTGIVARE
Christian Lindell
christian@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONELLA ÄRENDEN
info@swedenrockmagazine.com

Skribenter

Tony Balogh, Anders Bartonek, Alex Bergdahl, David Bergström, Christoffer Bertzell, Beatrice Bring, Anton Castelius, Jane Cedenberger, Daniel Ekeroth, Sandy Fännfors, Ola Heiwe Gränshagen, David Jannati, Dennis Karlsson, Richard Lagergren, Tomas Lagerlöf, Carl Linnaeus, Simon Lundh, Daniel Löfquist, Jesper Löfvenborg, Jonas Molund, Niclas Müller-Hansen, David Noaksson, Johan Pettersson, Mattias Indy Pettersson, Daniela Pilic, Jakob Raderius, Andreas Rana, Daniel Reichberg, Jesper Robild, Mats Rydström, Joachim Smith, Tobias Stark, Bella Stenberg, Jonathan Strandlund, Charles Thulin Assarmo, Neven Trosic, Thomas Väänänen, Adam Westlund, Robert Wettersten, Jonas Wettmark, Zendt, Sebastian Zweiniger

Omslag

Sabaton
Foto: **Tim Tronckoe**

TRYCK: Reflekt
DISTRIBUTION: Tidsam, Listo

ISSN 1650-805X

Mystic Circle

Efter flera plattor med en påtaglig symfonisk ljudbild har du nu återvänt till rötterna och återförenats med din vapendragare Aaarrrgon (trummor) som lämnade bandet 1999.

– När jag och min partner skrev låtarna till det nya albumet ”Mystic Circle” inspirerades vi av skräckfilmstematik, disharmoni och heavy metal, säger sångaren Beelzebub. Jag och Aaaarrrgon startade bandet 1992 och vi har bestämt att om vi inte lyckas generera originalkänslan ska vi inte fortsätta med det här. Det vi skriver kommer naturligt, det är vårt sound och en del av oss.

FOTO ALEN LJUBIC

Ni har även tagit tillbaka den gamla logotypen som har legat i träda under åren som Aaarrrgon var borta.

– ”Mystic Circle” ska ses som fortsättningen på ”Infernal satanic verses” (1999), både ljudmässigt och grafiskt. Det vi gör nu är nästa kapitel för Mystic Circle.

Vad är den viktigaste anledningen till återföreningen och albumsläppet efter alla dessa år?

– Vi satte oss ner och snackade och kände direkt att det vore kul att skriva musik ihop igen. Så vi träffades följande dag och spelade in två låtar och det lät fantastiskt och då kändes en fortsättning given.

Vad är bandets hjärta och själ?

– Det är vi två, det finns starka band mellan oss och vi tänker på samma sätt. Vi är ett med vår konstform, inte bara musiken utan även de mörka sataniska aspekterna. Vi är fans av mystiska berättelser, legender och skräckfilm.

Vilar det en mörk aura över bandets kreativa process?

– Den sataniska symbolen genomsyrar allt som vi gör i livet. När vi var yngre var vi rebelliska och den mentaliteten lever kvar än i dag. Vi har fortfarande en attityd som motsätter sig etablissemanget, men det gestaltar sig på ett annat sätt. För mig handlar det om konstnärlig frihet och att motarbeta konservativa krafter. I dag förstår jag black metal bättre än jag gjorde när jag var 20 år – det är en konstform och inte bara brötigt oväsen.

Vilken platta sammanfattar bäst din rebelliska ungdom?

– Den brutalaste och mest sataniska plattan var Deicides självbetitlade debutalbum. Det är inte ett black metal-album men den musiken golvade mitt unga jag.

Ni tänker inte turnera med plattan. Varför?

– Kanske om två, tre år men vi vill helt fokusera på att släppa musik och att göra teatraliska videor. Vi är inte ett typiskt band, utan två personer som bestämmer vilka som får spela med oss.

JESPER LÖFVENBORG

Melodisk black metal från Tyskland

Lionville

Vad bjuder ert nya album ”So close to heaven” på?

– Det är lite tyngre än de tidigare plattorna, säger gitarristen och låtskrivaren Stefano Lionetti. Inte lika västkustigt. Men melodierna är fortfarande huvudsaken. Jag älskar att skriva melodier och fina arrangemang, för att sedan skicka dem till sångaren Lars Säfsund (Work Of Art) så att han kan förvandla allt till guld. Det enda problemet med Lars är att han inte är tillgänglig för livespelningar, av en rad orsaker. Nu när vi har gjort ett antal skivor skulle jag verkligen vilja ta musiken till scenen. Men även vår basist Giulio Dagnino, som dessutom är vår ljudtekniker, är med och gör materialet till guld. Han redigerar, mixar och mastrar och ligger till stor del bakom Lionvilles ljudbild.

FOTO SAMUELE VALLE

Plattan kommer bara ungefär ett år efter ”Magic is alive”.

– Frontiers bad mig att skriva lite nya låtar bara några månader efter att vi släppte ”Magic is alive”. Jag tackade ja, men behövde en ny studio hemma så att jag kunde göra det här på min fritid. Jag arbetar som psykolog och har en fyraåring hemma, så det är en ganska hektisk tillvaro. Men musik är väldigt viktig för mig. Jag måste skriva låtar, spela gitarr, spela keyboards… Studion är mitt lilla himmelrike.

Du arbetar med flera olika textförfattare. Är du själv inblandad i vad texterna ska handla om?

– Ofta skriver jag mycket av refrängtexten, så får textförfattarna arbeta utifrån det. Som i ”This time” på nya plattan. Eller biten med ”never surrender, never give up” i singellåten ”Cross my heart”. Men som du nog förstår när du hör mig prata är jag inte tillräckligt bra på engelska för att skriva hela texter. En ambition jag har inför framtiden är att någon gång göra en instrumental skiva. Jag älskar sådana skivor.

Ni har spelat in en cover på ”Arrow through my heart” av Richard Marx, en låt som han bara har släppt i en demoversion.

– Bruce Gaitsch, som har skrivit låten ihop med Richard Marx och Fee Waybill, är en vän till mig. Han föreslog att vi skulle spela in den. Bruce har arbetat med så många begåvade musiker och Richard Marx – som är en av mina hjältar – är en av dem. Jag tyckte att det var en bra låt, så jag tackade ja. Några veckor efter att vi hade kommit fram till det släppte Richard sin demoversion. Men jag hade bara utgått från demoversionen och gjort ett helt nytt arrangemang.

ZENDT

Italiensk AOR med svensk sångare

TADC PRESENTERAR

DREAM THEATER
+ DEVIN TOWNSEND
17 MAJ 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA

GÄVLE ROCK OUT
25 FEB 2022 GÄVLE GASKLOCKORNA

URIAH HEEP
22 NOV 2022 UMEÅ IDUN
23 NOV 2022 STOCKHOLM GÖTA LEJON
1 DEC 2022 SUNDSVALL TONHALLEN
2 DEC 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA
5 DEC 2022 MALMÖ SLAGTHUSET TEATER

ELECTRIC BOYS
+ BLACK PAISLEY
18 FEB 2022 MALMÖ BABEL
19 FEB 2022 GÖTEBORG VALAND

BROTHERS OF METAL
27 MAR 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN

W.A.S.P. - 40TH ANNIVERSARY
12 APR 2022 MALMÖ MORISKAN
13 APR 2022 HUSKVARNA FOLKETS PARK
14 APR 2022 SUNDSVALL SPORTHALLEN
15 APR 2022 UMEÅ IDUN
20 APR 2022 GÄVLE GASKLOCKORNA
21 APR 2022 ESKILSTUNA LOKOMOTIVET
22 APR 2022 ÖREBRO CONVENTUM KONGRESS
23 APR 2022 KARLSTAD NÖJESFABRIKEN
28 APR 2022 STOCKHOLM FÅLLAN
29 APR 2022 NORRKÖPING FLYGELN
30 APR 2022 GÖTEBORG TRÄDGÅRN

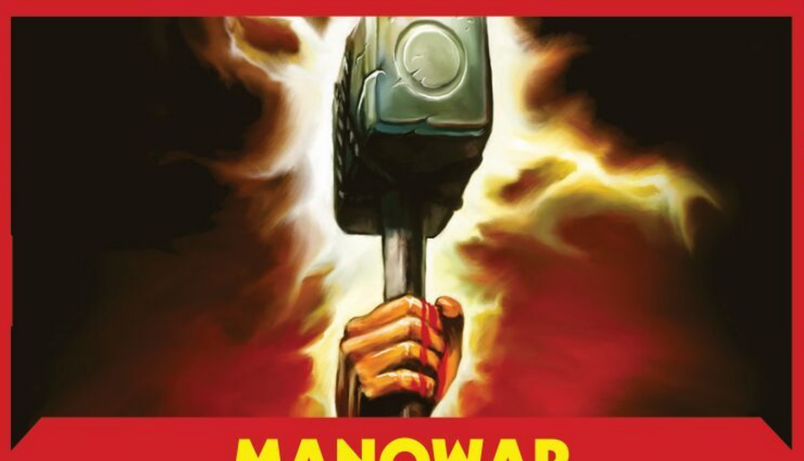

MANOWAR
9 APR 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA

ACE FREHLEY
23 JUL 2022 STOCKHOLM ROCK PÅ SKANSEN
24 JUL 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK

MICHAEL SCHENKER´S
50TH ANNIVERSARY TOUR
29 APR 2022 STOCKHOLM TYROL

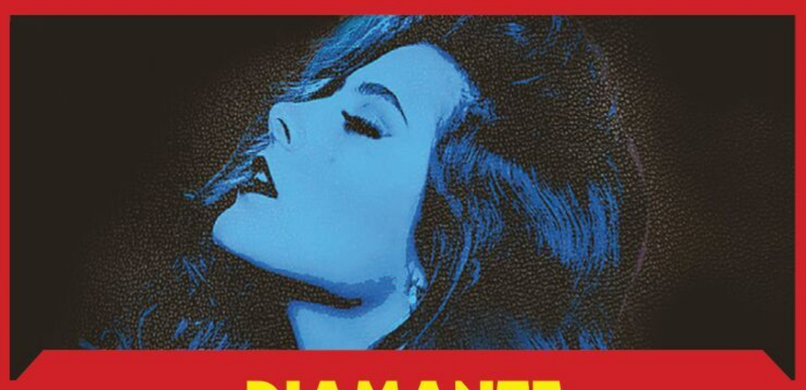

DIAMANTE
30 MAJ 2022 STOCKHOLM SLAKTKYRKAN

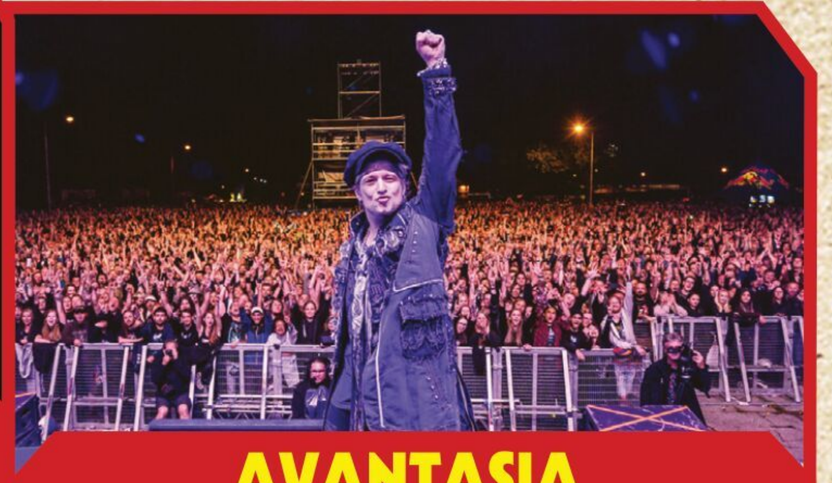

AVANTASIA
+ BATTLE BEAST + BLOODBOUND
13 JUL 2022 GÄVLE GASKLOCKORNA

AMARANTHE + BEYOND THE BLACK
BUTCHER BABIES + AD INFINITUM
11 NOV 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK
12 NOV 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN

MAGNUM
+ SUPPORT
10 MAJ 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK
12 MAJ 2022 HUSKVARNA TEATERLAND
13 MAJ 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN
14 MAJ 2022 KARLSTAD NÖJESFABRIKEN
16 MAJ 2022 MALMÖ BABEL

ARCH ENEMY + BEHEMOTH
CARCASS + UNTO OTHERS
31 OKT 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA
4 NOV 2022 STOCKHOLM ANNEXET

JESPER BINZER
+ HOT BREATH
17 FEB 2022 MALMÖ BABEL
18 FEB 2022 GÖTEBORG VALAND
19 FEB 2022 UPPSALA KATALIN

tadc.se tadcsweden

TOMAS SUNMO

1958-2021

En av svensk hårdrocks mest betydelsefulla människor har sagt hej å hå och cruisat i väg på sin hoj. Hej å hå! – det var på detta minst sagt annorlunda sätt som Tomas Sunmo avslutade sina pressutskick om gravallvarliga metalband. Det blev väldigt många sådana genom åren.

Suzan Kverh började 1992 arbeta åt Tomas Sunmo på hans skivbolag Reel. Hon fick ärva ”Hej å hå!” som blev ett välkänt begrepp i musikbranschen.

– När jag försökte lära mig att skriva pressreleaser skrev jag väldigt styltigt och Tomas sa: ”Äh sluta, du pratar ju med folk om folk så var inte så styltig. Avsluta du med ’Hej å hå!’.” Jag invände: ”Man kan inte avsluta en pressrelease med ’Hej å hå!’.” ”Jo då, det kan man visst”, sa han och skrattade. Det var hans sätt att inte vara så formell och allvarlig.

Du undrar kanske varför vi skriver en minnestext om Tomas Sunmo, en doldis som många av er läsare antagligen inte har hört talas om. Det är för att han hade ett finger med i spelet i många viktiga aspekter av hårdrocksbranschen de senaste 40 åren.

I hemstaden Eskilstuna kom Tomas, som då var ljudtekniker, genom ett studieförbund i kontakt med det unga bandet Torch.

– Utan Tomas hade Torch aldrig fortsatt att finnas för det var han som trodde på oss, tryckte på hos skivbolagen och skaffade kontrakt till oss, säger Torchs sångare Dan Dark. Han var vår ljudtekniker och producent och det är svårt att sätta ord på hur viktig han var.

Tomas producerade Torchs samtliga klassiska 80-talssläpp: ep:n ”Fire raiser !!” (1982) och albumen ”Torch” (1983) och ”Electrikiss” (1984). Först fixade han kontrakt åt dem med skivbolaget Tandan, sedan började han själv arbeta på Tandan i ungefär samma veva som bolaget 1984 omvandlades till Alpha Records. I april 1985 gjorde han ett sista blytungt producentjobb med Mercys album ”Witchburner”.

– Det skulle vara jävligt tungt och långsamt. Jag tjatade något fruktansvärt på ljudteknikern Tomas Sunmo om att vi skulle stämma ned pukskinnen så mycket att man skulle kunna äta soppa ur dem. Jag tror att vi lyckades ganska bra, i alla fall med att få det tungt, berättade sångaren Messiah Marcolin för Sweden Rock Magazine 2011.

– Tomas tyckte att jag var lite väl tjatig och jobbig då, säger Messiah i dag. Men han förstod att jag var ute efter något originellt och gjorde sitt bästa för att få till ljudet som jag ville ha. Varje gång vi träffades under årens lopp skrattade vi gott åt det där. Det är mycket sorgligt att han har gått bort.

I mitten av 80-talet blev Tomas Sunmo en kugge i den undergroundscen där Metallica redan var giganter. I Sverige representerade Alpha Records Metallicas europeiska bolag Music For Nations. I boken ”Metallica – Sorgespel & segertåg” berättade Tomas om när han 1988 träffade Metallica, som då hade lämnat Music For Nations, backstage i Solnahallen:

– Jag hade kvar Cliffs solglasögon som han hade glömt i min bil och de hade legat där sedan 1986. Jag sa åt dem att jag tyckte att de skulle ha glasögonen i stället, eller att de skulle ge dem till någon som de betydde någonting för. De blev påtagligt rörda över att jag inte hade sålt dem och de uppskattade gesten. De skulle ge dem till Cliffs föräldrar.

Det var denna omtänksamma Tomas Sunmo som jag kom i kontakt med 1987. När andra skivbolag i Stockholm avfärdade en 16-årig fanzinemakare från Skåne tog han emot mig med öppna armar, alltid med sitt lugna och förnuftiga tilltal. Inte så långt efter att vi hade träffats för första gången, när hans Music For Nations-band Exodus och Nuclear Assault spelade i Stockholm 1989, startade han Reel Records som i många år fortsatte att representera Music For Nations och även Roadrunner i Sverige.

– När hårdrocken inte var så populär var Tomas den som hela tiden pushade för den. Han satt själv i en källare och jobbade med Sepultura, Type O Negative, Paradise Lost och innan dess med bland andra Metallica.

Så säger Suzan Kverh om sin mentor och nära vän.

– När jag hade jobbat för honom i två-tre år på Reel sa han plötsligt: ”Du ska få mitt jobb.” ”Va?!” Då hade jag ju bara gjort pr. ”Du får skugga mig och sitta bredvid och så ska du få ta över allt det här.” ”Vad ska *du* göra då?” ”Jag vill gå in mer i det juridiska för det tycker jag är intressant”, sa han. ”Och så vet jag att om jag inte ger dig rum att utvecklas kommer du att dra vidare och det vill jag inte. Därför får du mitt jobb.” Sug på det här en stund: på 90-talet fanns det inte en enda gubbjävel som frivilligt gav något till någon annan, särskilt inte till en tjej. Men det gjorde Tomas och på det sättet var han helt fantastisk. Han var extremt ärlig, pålitlig och generös. Någon som pushade en och delade med sig av sina kunskaper.

Pär Sundström från Sabaton tillsammans med Tomas Sunmo våren 2010: ”Den här bilden togs efter att vi hade förhandlat fram vårt första förlagskontrakt med Warner 2010. Här ser Tomas glad ut.”

I mitten av 90-talet köptes Reel upp av MNW och blev MNW-ILR. År 1999 gick Tomas och Suzan Kverh vidare och var med och startade Playground Music. Där arbetar Suzan än i dag och representerar bland annat bolaget Frontiers. Tomas lämnade Playground 2007 och två år senare korsades hans och Sabatons vägar.

– Tomas började som jurist åt Sabaton, säger Sabatons basist och de facto manager Pär Sundström. Sedan 2009 har han varit en del av Sabatons själ. Han har varit involverad i *alla* beslut som har rört Sabaton. Han tyckte att det var roligt och spännande att vara med och se ett band växa och utvecklas. Sabaton tog mer och mer tid och sedan slutade han att ta en massa andra uppdrag och blev en helhetsdel av bandet. Så har det varit ända till nu. Innan vi byggde upp en större organisation var det under en lång period bara jag och han som gjorde hela planen och drev igenom alla steg som bandet skulle ta. Jag har haft mina idéer och han har sagt: ”Wow, då gör vi så här!” Och så har han sett till att vi faktiskt har kommit dit vi har velat. I och med att vi tillbringade så mycket tid tillsammans blev han den som jag vände mig till med alla frågor och funderingar, oavsett om det hade med bandet att göra eller inte.

Pär Sundström sammanfattar varför vi är så många som har haft ett gott öga till Tomas Sunmo:

– Jag har mött många i branschen som har goda men även dåliga sidor. Tomas hade *inget* dåligt i sig. Alla som har haft någonting med Sabaton att göra har haft kontakt med Tomas och det finns inte någon någonstans som inte tycker om Tomas. Det var så klart snyggt jobbat av honom. Han var en inspirerande förebild med framför allt ett bra sätt att använda all sin kunskap på.

Sista gången jag träffade Tomas var på Sweden Rock Festival 2018. Det blev också sista mötet mellan Tomas och Dan Dark från Torch, bandet som gav dem båda en karriär inom hårdrocken för fyra decennier sedan.

– När Torchs livealbum, som spelades in på Sweden Rock Festival det året, släpps senare i år kommer det säkert att bli som en hyllning till Tomas.

Hej å hå – vi säger så, Tomas Sunmo!

MARTIN CARLSSON

New Single & Music Video October 22, 2021

FACE OF EUIL

Available On
Streaming & Download

Join The Quest

WWW.SUPREMEUNBEING.COM

ROCK
på Skansen

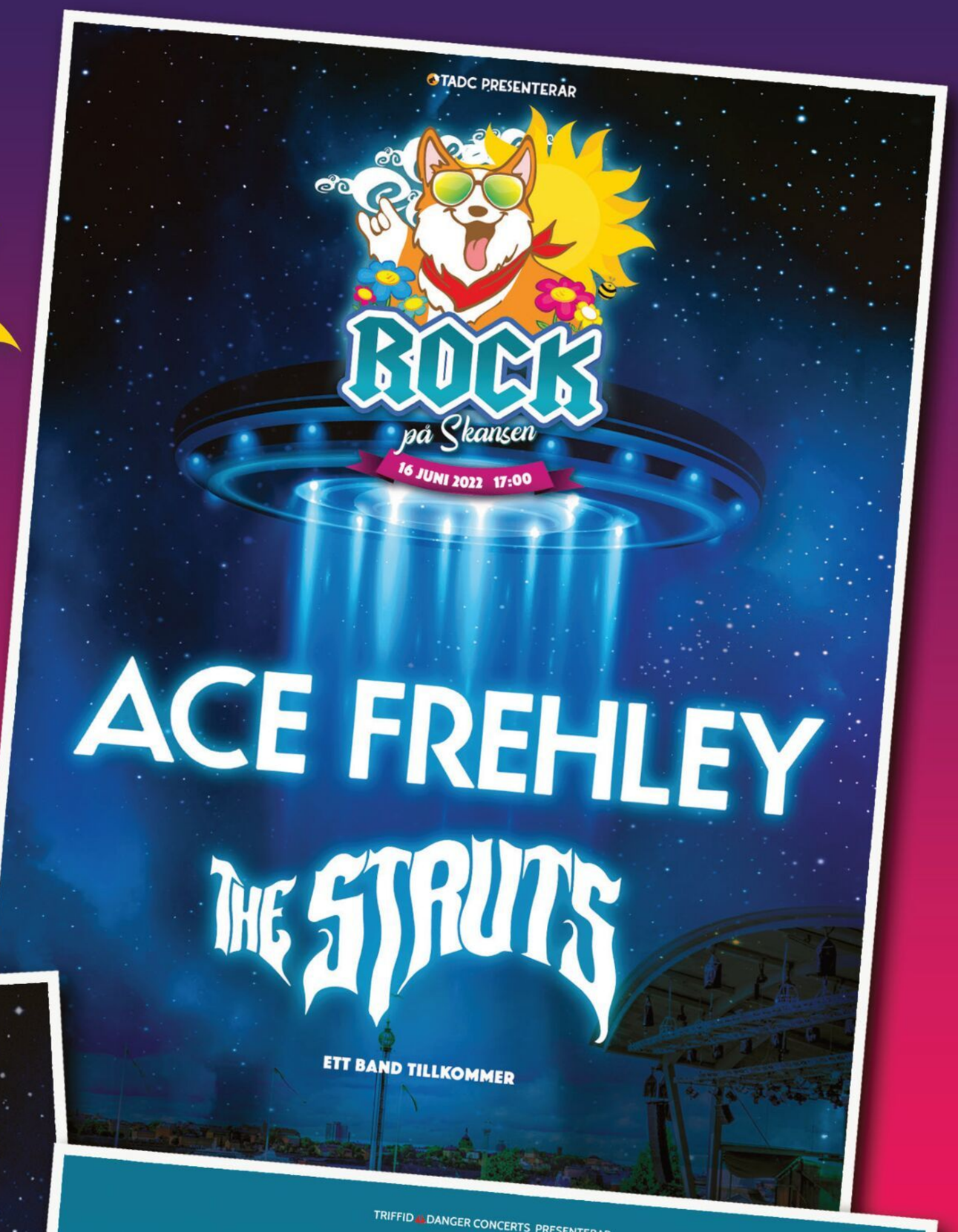
TADC PRESENTERAR
ROCK
på Skansen
16 JUNI 2022 17:00
ACE FREHLEY
THE STRUTS
ETT BAND TILLKOMMER

TADC PRESENTERAR
ROCK
på Skansen
16 JUNI 2022 17:00
EVANESCENCE
TVÅ BAND TILLKOMMER
BILJETTER TICKSTER.COM

TRIFFID DANGER CONCERTS PRESENTERAR
ROCK
på Skansen
6 AUGUSTI 2022 17:00
THE HOOTERS
GEORGE THOROGOOD
AND THE
DESTROYERS
BLUES PILLS
BILJETTER TICKSTER.COM

Batte out of hell

Dokken. Fy fan. Det var så jag brukade tycka. Jag har alltid älskat WASP, Mötley Crüe och Ratt. Men Dokken saknar Blackie Lawless klös, Mötley Crües coolhet och Ratts rakbladsvassa riffande. I min bekantskapskrets var Don Dokkens band långt ned på kreddlistan. De hade en vedertagen töntstämpel. Ungefär som Beavis och Butt-heads nördiga kompis med Winger-tröja. Man behöver inte förklara. Man förstår direkt. Kip Winger, Don Dokken. Nä, det går bara inte. Eller?

För många år sedan var jag i replokalen och jammade med ett par polare. Det blev ett ölrep. Efter ett antal replokalsljumna folköl var det dags för en cigg. Vi satt ute på Fryshusets baksida och rökte när dörren öppnades och självaste John Norum klev ut. Han nådde trappan där vi satt. Han passerade i tyst slalom mellan oss salongsberusade dödsrockare där vi halvlåg i trappan. Våra pinnsmala ben i slitna stretchjeans bjöd på en hårdrockspist som supergitarristen modigt antog. När han fortfarande var inom hörhåll utbrast vår sångare lite för högt: ”Kolla! Det är ju han gitarristen i… DOKKEN!” Jag satte nästan ciggen i halsen av garv och vi rullade kiknande nedför trappan. John Norum låtsades som ingenting men snabbade på stegen lite så att han kom runt hörnet fort. Vår sångare refererade kvicktänkt till de år under tidigt 90-tal då Norum lierade sig med Don Dokken i dennes soloprojekt. John Norum fick ta över gitarrspelandet från George Lynch som på grund av sedvanligt bandgräl vägrade att ha något med Don att göra. Inget

> ”John Norum passerade i tyst slalom mellan oss salongsberusade dödsrockare”

av detta är ju på något sätt pinsamt. John Norum var i våra dödsmetallkretsar en högaktad musiker. Men att koppla ihop denna ikon med Dokken istället för Europe var så kvicktänkt och oväntat roligt att det brast för oss. Det säger också väldigt mycket om vår inställning till Dokken.

Men när fan blir gammal blir han religiös. Det började för några år sedan. Joseph Tholl, en fantastisk musiker som numera är gitarrist i Tribulation, pratade oironiskt väl om Dokken när vi var iväg på en turné med vårt dåvarande band Black Trip. Jag frågade om han menade allvar. Jodå, Dokken var fina grejer. Jag kunde ändå inte riktigt tro på vad han sa. Joseph är liksom för seriös för att gilla Dokken. Kort efter det berömde Oscar Carlquist från Göteborgsbandet Ram Don Dokkens låtskrivarkonst. Va? Oscar, hårdrockstrons försvarare, gillade denna pudelsmörja? Hur? Alan Averill från Primordial föll sedan in i hyllningskören. Om det är någon som jag respekterar som seriös musiker är det Alan.

Nu började jag inse att jag måste ha missat något. Jag begav mig till skivbutiken Record Hunter i Stockholm och började bläddra i D-backen. Jag frågade uppgivet min lika Dokken-frånvände kompis som hade följt med var jag skulle börja. ”Fråga Grind-Ove”, sa han oväntat. Grind-Ove jobbar bakom kassan på Record Hunter och som hans namn antyder är han den siste mannen man förknippar med Dokken. Men jo då. Stort fan. Han sken upp bakom disken och visade mig alla pressar och utgåvor som jag genast måste skaffa. Jag gick därifrån med en full skivkasse.

Väl hemma försökte jag att rensa mitt sinne från de fördomar som sedan 80-talets mitt hade rotat sig djupt i mitt musikinre. När tredje plattan nådde sjunde låten small det till. När ”Into the fire” från 1984 års ”Tooth and nail” nådde refrängen kapitulerade jag. Jag kan närmast likna det vid att man står vid ett tropiskt hav och utan att ha stoppat huvudet under vattenytan hävdar att koraller är överskattade för att en kallsup senare bestämma sig för att ta dykcertifikat. Vid 1:03 byter låten ljudbild. Den dittills mesiga smörjan bryts av ett Accept-doftande riff och låten byter attityd. Det är ett låtskrivarmässigt genidrag. Det är en producentmässig triumf. Låten fortsätter med ett lysande akustiskt break och sedan följer arrangemang och solon som jag bara kan drömma om att skriva själv. Plötsligt hörde jag allt med nya öron. Vartenda riff. Varenda låt. Vartenda solo fick liv. Jag hade haft fel.

Dokken. Fy fan vad bra!

Och sorry Norum. Du visste något som vi i vår enfald inte hade fattat.

FOTO JOHANNA RAMSTEDT

SEBASTIAN ”BATTE” RAMSTEDT

Gitarrist i Necrophobic och känd från Nifelheim, Black Trip/Vojd och Exhumed/Morpheus

Batte har själv designat tröjan som du får på köpet om du blir PLUS-prenumerant
Prenumeranter kan köpa tröjan för 129 kr + frakt

Nyheter

Black Sabbaths forne gitarrist och bandledare Tony Iommi säger sig ha 400-500 riff sparade på mobilen som han hoppas kunna göra något med inom en snar framtid. Han är även sugen på att göra en ommixning av bandets ökänt grötigt producerade album ”Born again” (1983), vars mastertejper nyligen har återfunnits.

Hellacopters första studioalbum sedan 2008, ”Eyes of oblivion”, släpps den 1 april.

Destruction har avslutat inspelningen av femtonde studioalbumet, deras första utan original-gitarristen Mike Sifringer, betitlat ”Diabolical”.

Nedlagda **Celtic Frosts** forne ledare Tom G Fischer funderar på framtida hyllningskonserter till minne av avlidne basisten Martin Eric Ain, med Celtic Frost-låtar framförda av tidigare Celtic Frost-medlemmar. Det skulle dock inte göras under namnet Celtic Frost och en direkt återförening av bandet är och förblir en omöjlighet, förkunnar Fischer.

Alter Bridge påbörjar inspelningen av sjunde studioalbumet i april-maj.

Dokken har avslutat inspelningen av sitt första nyskrivna album sedan 2012. När verket släpps är dock osäkert. Bandets nuvarande sättning utgörs av sångaren Don Dokken, gitarristen Jon Levin, basisten Chris McCarvill och trummisen BJ Zampa.

Megadeth har lanserat sin egen kryptovaluta, $MEGA. Denna är avsedd för fansen att genom-föra Megadeth-relaterade transaktioner via bland annat bandets hemsida.

Richard Cole, Led Zeppelins legendariske turné-ledare som även jobbat med bland andra Black Sabbath, Lita Ford och Ozzy Osbourne, avled den 2 december efter en lång kamp mot cancer. Han blev 75 år.

Blind Guardian har släppt singeln ”Deliver us from evil” som försmak från kommande albumet, som dock inte är tänkt att ges ut förrän till hösten.

Cannibal Corpse har lanserat skäggoljan ”Butchered Body”. Doften sägs vara ”fräsch, med en jordig, skogig arom”.

Manowar har spelat in ett mastodontepos betitlat ”The revenge of Odysseus” till kommande plattan. Verket innehåller bland annat en dialog på gammalgrekiska mellan två grekiska skåde-spelare, far och son, i rollerna som den mytiske hjälten Odysseus och hans son Telemakos. Översättningen från engelska till gammalgrekiska är gjord av Rotting Christs huvudman Sakis Tolis.

Journey har genomfört ett antal spelningar i Las Vegas med vikarierande basisten Todd Jensen, som tidigare har spelat med gitarristen Neal Schon i Hardline. Detta då officielle basisten Randy Jackson återhämtar sig efter en rygg-operation. Det meddelas även att bandets kommande platta blir ett dubbelalbum.

Suicidal Tendencies turnerar, åtminstone tills vidare, med en ny rytmsektion. Basisten Roberto ”Ra” Díaz och trummisen Dave Lombardo ersätts av Tye Trujillo (son till bandets förre och Metallicas nuvarande basist Rob Trujillo) respektive Brandon Pertzborn.

Silent Skies

Var det givet att Silent Skies inte skulle spela metal?

– Det känns lika mörkt och tungt som metal men vi har bara tagit bort trummorna, basen och gitarrerna, säger sångaren Tom S Englund. För mig är det samma sak, vi har bara paketerat tyngden annorlunda. Det är ett sätt att försöka visa vilka vi är från olika perspektiv. Nu släpper vi vårt andra album ”Nectar” och växer fortfarande. Det är ett stort steg från debutalbumet ”Satellites” (2020) när det kommer till hur väl vi har funnit vår identitet.

FOTO PATRIC ULLAEUS

– Tanken från början var att göra något annat än vad jag har gjort de senaste åren och i Toms fall nästan hela hans liv, säger keyboardisten Vikram Shankar. Jag brukar se på det så här: tänk dig att du studerar en filmscen ur olika kameravinklar. Vår själ och essens som människor och musiker är desamma men vi flyttar kameran.

Vad är svårast med att skriva musik som är så långt från metal?

– Att se till att det inte låter som något av våra andra band, Redemption, Lux Terminus eller Evergrey, säger Tom. När jag sjunger låter det såklart direkt som Tom från Evergrey men om jag testar nya harmonier och ackordföljder kan vi åtminstone frikoppla oss en smula från det. Det är något vi är medvetna om. Så fort vi märker att något låter för mycket som Evergrey ändrar vi det lite.

– Vi gör subtila saker som förenklar den processen, säger Vikram. Vi gillar till exempel att välja tonarter som Evergrey inte använder. Jag skriver all min musik på keyboard och kan spela i vilken tonart jag vill. Och jag känner till Evergrey rätt bra eftersom jag är ett stort fan. Ni har väl aldrig spelat något i giss-moll?

– Haha, jag är osäker på om det finns några tonarter som vi aldrig har testat. Men vi spelar inte så mycket i dur, svarar Tom.

Vilka referenser skulle ni nämna för att få hårdrockare att spana in er?

– Katatonia, säger Tom. Jag har lyssnat på dem så länge jag kan minnas och gillar man dem kommer man att tilltalas av Silent Skies. Nu ligger vi på ett metalbolag och det kommer nog att bygga en sorts bro så att hårdrockare vågar lyssna på oss.

– Jag har alltid känt ett starkt band till artister som Anathema och de har format mig mycket, säger Vikram. Även I Am The Morning och Leprous. Många metalfans är faktiskt väldigt öppna och villiga att dyka ner i nya saker så länge de känner den där gnistan som förenar oss.

JESPER ROBILD

Evergreys sångare varvar ner

Venom Prison

Ni är aktuella med albumet ”Erebos” och mycket av er tematik är hämtad från grekisk mytologi. Varför är det en så bra metafor?

– Erebos föddes ur kaos och det var en perfekt idé som matchade de teman vi berör på albumet, säger gitarristen Ash Gray. Vi gillar att använda mytologi för att leverera ett budskap om vår tid. Om man föds in i kaos har man inget val, då måste man leva med det. Det går att relatera starkt till det moderna samhället där människor som föds i fattiga områden inte har samma möjligheter. De överlever genom att vända sig till brottslighet. Jag rättfärdigar det inte men många dömer de här människorna alldeles för snabbt. Deras liv handlar inte om att undvika att hamna i helvetet för de är redan där. De är inte psykopater, de har bara inte haft möjligheten att se det vi andra tycker är ”normalt”. Jag arbetar med utsatta barn med komplex beteendeproblematik. Om man läser i deras journaler ser man bara stöld, mordbrand och våld. Men om man pratar med dem inser man att hur olycksdrabbade de varit och att de aldrig fått vägledning. Allt det här hittar man om man dissekerar texterna.

FOTO ANDY FORD

Är kärnbudskapet att vi saknar medkänsla?

– Definitivt, även om vi uttrycker oss med teman om ilska och hat är texterna väldigt medkännande när man bryter ner dem. ”Erebos” är det mer än något av våra tidigare släpp och det är också vårt ärligaste album. ”Animus” var ganska mycket grind, ”Samsara” teknisk death metal. Nu hade vi så mycket tid på oss att skriva och på så sätt kan man höra varje medlems influenser mycket tydligare. Jag lyssnade på Ozzy och Iron Maiden när jag växte upp och vi har nu mer av sådant än någonsin. Men folk säger att ”ni kommer från hardcorescenen och spelar death metal så då är ni deathcore”. Jag fattar ingenting! Någon klagade över att ”Pain of Oizys” inte var tillräckligt metal men att vi har med den är ju inte konstigare än att ”One” dyker upp på ”…And justice for all”. Båda låtarna är till och med nummer fyra på albumet.

På vilket sätt är videon till ”Judges of the underworld” inspirerad av Kanye West?

– Han har en video som också bara är ett tomt rum med vad människan anser är de fundamentala före-målen: en madrass, en telefon, en plånbok och ett par skor. Låten handlar om ett systematiskt förtryck som tvingar oss in i att leva med de här föremålen som fundament.

JESPER ROBILD

Death metal/grindcore från Wales

2021 RELEASE ROUNDUP.

När vi summerar det gångna året kan vi stoltsera med inte mindre än **43 nya releaser** – ljud, presets och MIDI för allt från akustiskt till elektroniskt, hårt och tungt. Vi lovar att köra på i samma anda under 2022.
Vi syns och hörs på www.toontrack.com.

Toontrack

WWW.TOONTRACK.COM

TOONTRACK

ÖGAT

Dan Reed

Vilka musiker tittade du på som ung för att förstå hur man ska agera på scen?

– Johnny Cash! När jag var runt tolv år gammal trodde jag att jag hade en framtid utstakad framför mig där jag skulle syssla med kung fu. Allt det förändrades när jag såg och framför allt hörde all kärlek som Johnny fick för sin musik. Efter det följde år av interna strider där karatekillen slogs med musikern om vem som skulle vinna. Musikern vann till slut.

Vilken är den bästa konsert som du har sett?

– 1990 var vi på turné med Rolling Stones. Efter spelningen på Wembley Stadium i England kändes det som om vi hade världen i våra händer. Publiken älskade oss och allt var på topp. Vi fick veta att Prince spelade vägg i vägg på Wembley Arena och efter vårt gig kilade vi över dit för att titta. Det var till att komma ned på jorden igen. Vi hade spelat för 60 000 människor men det var ändå inte i närheten av de 15 000 som såg på Prince. Hela stället var en enda stor nattklubb! Jag vågade knappt titta på scenen och när jag väl gjorde det såg jag Prince helt klädd i lila domdera som ingen annan hade gjort förr.

Sedan det första Dan Reed Network-giget i Sverige på Melody i Stockholm 1988 har det blivit närmare 100 till och i februari är det dags igen. Vad är det mest egendomliga som du har sett svenskar göra?

– Vi spelade i Malmö på vår första turné och efter giget var det en tjej som frågade om jag ville följa med henne och bada. Det ville jag. Fram till det blev tydligt att hon menade ett vinterbad! Jag var inte viking nog att hoppa ned i vattnet en kall novembernatt men det var hon.

Vilka roliga saker har du sett i publiken när du har stått på scen?

– Under turnén med Rolling Stones 1990 spelade vi i Italien. Framför oss i publiken satt ett trettiotal riktiga die hard-fans… till Rolling Stones. De sket fullständigt i oss och under hela vårt gig satt de och kollade bort samtidigt som de pekade finger. Jag gjorde allt för att vinna över dem och fick till slut ett halvt leende från en av dem. Att de inte kastade skräp på oss kanske får ses som en seger det med.

Vad är det konstigaste som du har sett på en turnébuss?

– Under en av våra tidigare turnéer kom busschauffören bak i bussen till oss andra för att göra sig en kopp kaffe. Vi blev panikslagna men han försäkrade oss om att det var lugnt, för han hade satt på autopiloten. En av oss sprang fram i bussen för att ta ratten men där satt hans fru och körde! Hon hade hoppat på för att göra honom sällskap mellan två gig utan att vi visste om det. Han lurade oss helt och hållet!

Vad vill du se innan du dör?

– Att utomjordiskt liv kommer till jorden och lär oss hantera våra problem. Men det lär inte ske. Den dagen vi väl får besök kommer alla att hävda att det är just deras gud som stiger ned från himmelen och då lär det bli ännu värre på jorden än vad det redan är. Hur ska vi kunna acceptera en annan livsform när vi inte ens kan låta kvinnor bestämma över sin egen kropp och abort?

En låt på Dan Reed Networks nya skiva ”Let’s hear it for the king” heter ”Unfuck my world”. Ser världen så illa ut i dina ögon?

– Ja… Den gör det. Under tio års tid har jag gett mig in i varenda diskussion som jag har sett. Jag har försökt upplysa, lyssna, ta lärdom och lära andra. Under tio år är det en enda person som har skrivit och tackat mig för att jag har fått honom att förstå. Det känns som att allt annat som jag har sagt har varit för de med en redan bestämd åsikt. Sedan pandemin slog till har jag slutat att diskutera online, tagit bort alla mina nyhetsappar och gjort mig av med alla energivampyrer i min närvaro. Det har gjort mitt liv så mycket bättre och fler borde göra precis samma sak.

Vad är det märkligaste som du har sett under en skivinspelning?

– Vårt självbetitlade debutalbum från 1988 är inspelat i Little Mountain Sound Studios i Vancouver, Kanada. Det är samma studio som Aerosmith spelade in sitt album ”Permanent vacation” i. När vi var där, och det var vårt första besök, kändes det lite som déjà vu. Vi hade alla sett bilden av Aerosmith som spelat in sina ”bongotrummor” på ett gäng tjejers bakdelar i den studion. Det första som vi såg när vi kom dit var den bilden hängande i studion.

Finns det något under ditt liv som du önskar att du aldrig hade sett?

– Jag har besökt den värsta slummen i Delhi i Indien och det var rejält ledsamt. Jag kan inte säga att jag önskar att jag aldrig hade sett det för det är viktigt att som västerländsk få se hur privilegierat man har levt sitt liv. Allting var som i filmen ”Slumdog millionaire” men mycket värre och på riktigt.

JANNE MATTSSON

FOTO ADAM KENNEDY

Sångaren och gitarristen Dan Reed fyller 59 år den 17 februari. Dan Reed Networks sjätte fullängdare ”Let’s hear it for the king” släpps den 4 mars. Han har också släppt fem studioalbum under eget namn.

”Jag trodde att jag hade en framtid utstakad framför mig där jag skulle syssla med kung fu”

JETHRO TULL

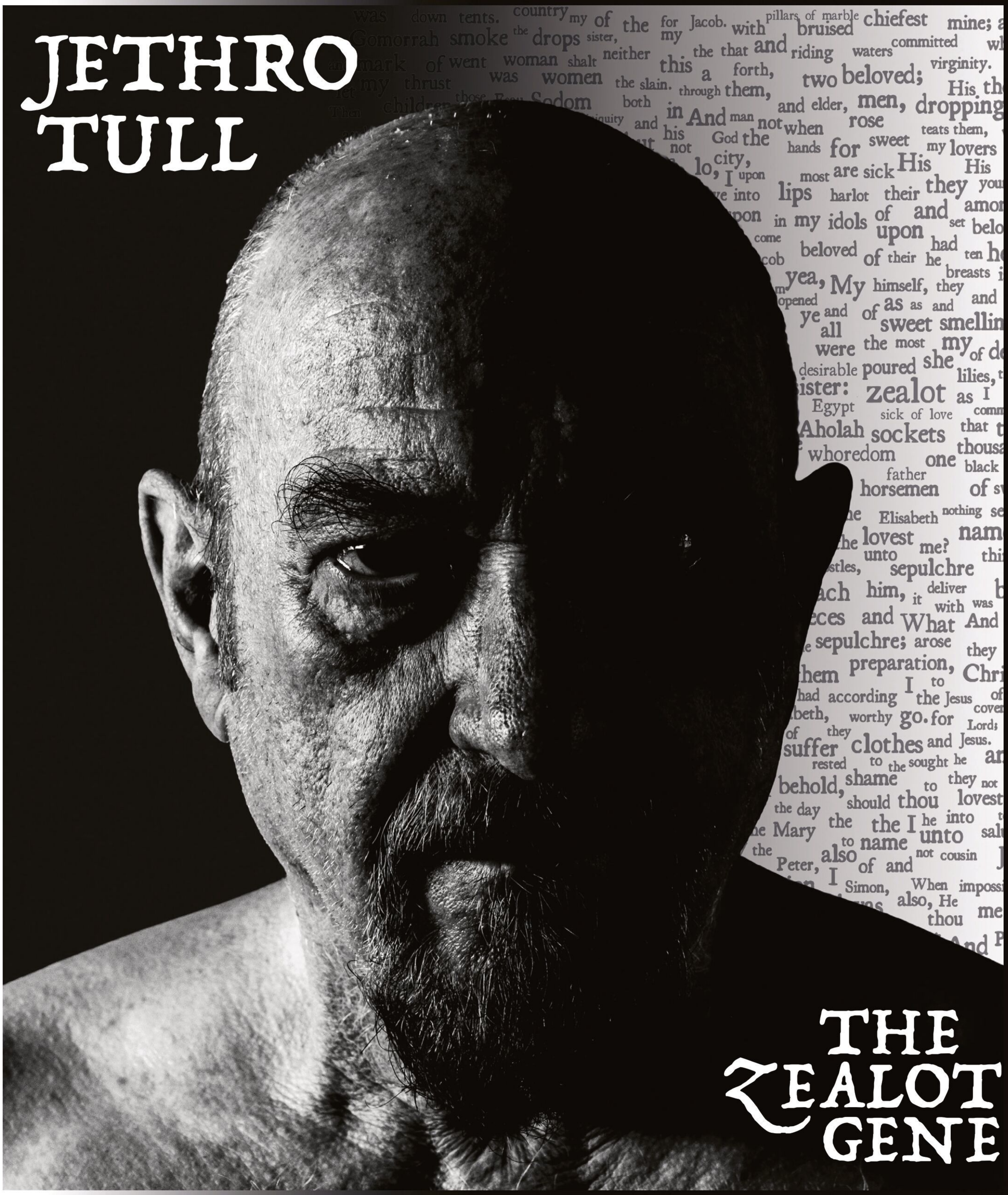

THE ZEALOT GENE

28.01.2022

Ltd. Deluxe white 3LP+2CD+Blu-ray Artbook incl. slipmat & artprint
Ltd. Deluxe 2CD+Blu-ray Artbook
Special Edition CD Digipak
Gatefold black 2LP+CD & LP-Booklet
Digital album

www.insideoutmusic.com
INSIDE OUT MUSIC

SONY MUSIC

ONLINE AVAILABLE HERE

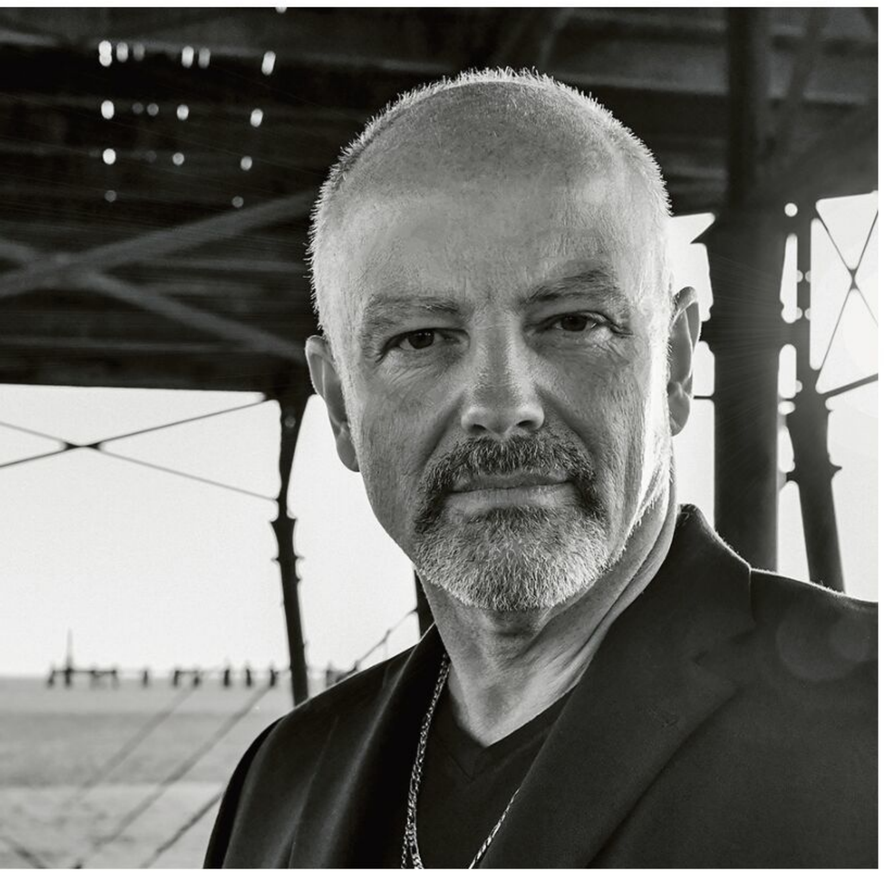

FOTO ADAM GEE

Ten

Ditt soloalbum ”Waterside” kom i mars och nu har ni spelat in hela två nya album med Ten.

– Det handlade om att göra det mesta av nedstängningen, säger sångaren Gary Hughes. Lyckligtvis har flera av bandmedlemmarna studio i sina hem, eftersom vi är ganska utspridda över England. Så vi skapade grunderna där och när nedstängningen lättades kunde vi börja bjuda in övriga medlemmar för att göra sina saker. Vi kunde fortfarande bara bjuda in en i taget. Det är inte ofta vi har så mycket tid till att spela in skivor, så det var lika bra att använda den. Och det är inte ett helt nytt sätt för oss att arbeta på. Våra två första skivor ”X” och ”The name of the rose”, som båda kom 1996, spelade vi in på samma gång. Likaså ”Albion” och ”Isla de muerta” som kom 2014 respektive 2015. På det sättet kan vi ha lite samma känsla på två plattor i rad. På den tiden ville vi heller inget annat än att spela live, så att spela in två skivor på en gång gjorde att vi fick mer tid till att turnera. Nu är det annorlunda, förstås.

Ni spelade in Ten-plattorna samtidigt. ”Here be monsters” släpps i februari. När släpps uppföljaren?

– Det är skivbolaget som bestämmer. Det rör sig nog om sex-åtta månader.

Hur frestande var det att lägga de bästa låtarna på skivan som släpps först?

– Vi började med närmare 35 låtidéer, vilket var mer än vi behövde. Men vi arbetade med att ge de två skivorna en egen ton. När vi kom ner till 20 låtar visste vi att vi behövde lägga två ballader, eller åtminstone lättare låtar, på vardera skiva. Att vi inte kunde lägga för många likartade låtar på en enda platta. Vi pratade ganska mycket om hur låtarna skulle fördelas. Sedan kom Dennis Ward in med fräscha öron och började att mixa, vilket han höll på med i ungefär ett år. Han kunde stuva om lite så att slutresultatet blev bra.

Apropå din soloplatta. Kommer du någonsin att släppa ännu en rockopera, som ”Once and future king” del ett och två som kom 2003?

– Jag skulle älska att göra det! Ärligt talat har jag tjatat om det i några år nu, för jag har två berättelser som jag skulle kunna utgå från. Konstigt nog säger skivbolaget att det inte finns någon marknad för det. Det sa de när jag gjorde ”Once and future king” också, men det gick ju väldigt bra när Tobias Sammet gjorde det med Avantasia. Så det får kanske bli på ett annat bolag.

ZENDT

Melodisk rock från England

”Vi har nästan skrämt livet ur banden som vi har turnerat med”

Robin Eriksson, Degreed

I samband med din medverkan i ”Idol” 2008 nämnde du att en sångare som betytt mycket för din musikaliska utveckling var Jørn Lande. Stämmer det fortfarande?

– Ja, helt klart, säger sångaren och basisten Robin Eriksson. Han är fortfarande en av mina största influenser och en inspiration. Jag vet inte om jag låter som honom dock. Det var en juryomröstning i SRM och Masterplans debutalbum (2003) var med. Jørn beskrevs i stil med en pissförbannad Ronnie James Dio och David Coverdale och det stämmer. Jag trodde inte att det var möjligt, men sedan köpte jag skivan och blev helt såld. Han är som en Terminator i sång. Han är väldigt bred och teknisk och har en jäkla nerv. Hans bästa insats är nog på Masterplans debutplatta eller Arks ”Burn the sun” (2001).

I en chatt i Expressen runt samma tid sa du att din drömlåt att sjunga var ”en egen låt på ett stort gig, som folk kommit för att se”. Det måste ha infriats nu, eller?

– Ja, flera gånger, men man skjuter det framför sig hela tiden. När det väl händer, det mål man hade, tänker man inte så mycket på det. Ibland önskar man att man var lite mer närvarande.

Finns det någonting från den tiden som du bär med som sångare idag?

– Ja, jag tror nog att jag utvecklades en hel del som sångare där. Min sångcoach i ”Idol” var Daniel Zangger Borch. Han sjöng bland annat i Alien (1993-2005) och har lite av en hårdrocksbakgrund. Han hjälpte mig och jag förstod vad han menade. Vissa sångcoacher förstår man inte alls vad de pratar om.

På Degreeds nya album ”Are you ready” finns låten ”Radio”, en medryckande pärla som i en rättvis värld borde spelas mycket på radion.

– Kul att du säger det, för det är en av de låtar som jag är mest stolt över någonsin. Jag vet inte riktigt vad det är, men jag vill bara ut och spela den live. Man skulle kunna ha med en orkester på den. Det skulle bli jäkligt fint. Den är min favorit på skivan.

Minns du första gången som du hörde dig själv på radion?

– Nja. Jag minns i alla fall en gång när någon sa åt mig att de hade hört Degreed på Bandit i ett ganska tidigt skede. Det hände kanske aldrig egentligen, men det var någon som sa det och jag kommer ihåg att jag blev jävligt glad. Jag kan dock inte minnas att jag exempelvis har suttit i bilen och hört en av våra låtar, men det vill man gärna uppleva någon gång. Då får man i alla fall ett kvitto på det.

Med ett band på er nivå, tickar det in pengar överhuvudtaget?

– Inte jättemycket, om jag ska vara ärlig. Sedan har man en del utlägg som har legat i flera år från turnéer. Jag hoppas att det kommer, men det har aldrig varit poängen med det hela. Det har inte varit moroten, men det skulle vara trevligt att kunna försörja sig på sitt band. Jag tänker inte utesluta det än, men man får se. Coronan kom precis när vi släppte förra skivan, ”Lost generation”, och vi hann inte turnera med den. Kanske hade saker sett annorlunda ut efter de här två åren om vi hade fått ge oss ut på vägarna, men det är som det är. Nu har vi nästan börjat tänka på nästa skiva.

Ni har turnerat en del. Något kul minne?

– Många, eller snarare finns det inga minnen. Det är små, små fragment. Vi spelade i en stad i Polen och det var något med det giget som var jäkligt speciellt. Vi fick inget soundcheck och var irriterade, vilket avspeglade sig på giget för det blev ett jäkla jävlar anamma och publiken var med bra.

Du säger fragment. Blir det mycket festande?

– Ja, det har varit väldigt mycket festande för vår del och det vet banden som vi har turnerat med. Vi har nästan skrämt livet ur dem.

Du släppte även din första soloskiva tidigare i år under namnet Robin Red. Hur kändes det jämfört med ett bandsläpp?

– Det tog lite mer tid i och med att det är något som man startar upp från början. Jag kände att det var något som jag behövde och ville göra. Våga stå på egna ben och att ha något som jag bestämmer över själv. Det är lite annorlunda musik och jag kommer inte att spela bas live utan bara sjunga. Samtidigt känner jag att bandet är nummer ett och det är bandet som jag vill spela med.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Melodiös hårdrock från Stockholm

Degreed består av Mats Eriksson, Daniel Johansson, Robin Eriksson och Mikael Blanc.

FOTO GUSTAF SANDHOLM ANDERSSON

OUT: FEBRUARY 11th

„Amorphis have created a future classic. A masterpiece for the years to come!“
METAL HAMMER (GR)

amorphis

CD Digipak | Colored 2LP | PICTURE 2LP
Limited Vinyl Boxset | Digital

„“Halo“ is a continuation and expansion of Amorphis‘ sonic universe. This is masterclass melodic death metal.“
DECIBEL (USA)

The Return:

MYSTIC CIRCLE

Dark, Merciless, Straight
& Deadly!

2CD Digipak | Colored Vinyl
Ltd. Black Metal Boxset | Digital

OUT: FEBRUARY 4th

OUT: January 21st

SONATA ARCTICA

12 beautiful acoustic versions of hymns like:
‚Don't Say A Word', ‚Paid In Full',
‚A Little Less Understanding'
‚Alone In Heaven', ‚The Wolves Die Young'
and more!

CD Digipak I Colored Vinyl I Digital

Exclusive editions and merchandise:

www.atomicfire-records.com

www.facebook.com/atomicfirerecords | www.instagram.com/atomicfirerecords

Sonata Arctica

Är ”Acoustic adventures – volume one” ett sätt att hålla Sonata Arctica relevanta efter 25 år?

– Kanske, det bjuder på något lite annorlunda för både publiken och oss som band, säger sångaren Tony Kakko. Många av låtarna kan omvandlas till akustisk form väldigt enkelt eftersom jag ofta skriver låtarna så från början. De börjar inte som heavy metal-versionerna som hamnar på våra album. Det är enkelt, väldigt kul och låter människor upptäcka Sonata Arctica från ett nytt perspektiv.

Ni har gjort två akustiska turnéer och det här albumet kommer att få en uppföljare. När kommer ni att tröttna?

– ”Volume two” släpps under 2022 och ”Volume three” är egentligen bara runt hörnet om vi vill, men vi har inte pratat om det ännu. Vi har släppt tio album och en överväldigande majoritet av låtarna hade funkat väldigt bra i akustiskt format. Vi arrangerar inte bara om dem, utan vi har också varit tvingade att skriva om vissa delar. Det är lite synd om man har en otrolig vers och refräng men resten av låten är power metal-grejer, snabba solon och sådant, som inte funkar. Då är det bättre att lägga till nya partier.

Supersnabba ”Wolf and raven” tillåts ändå vara ganska lik originalet.

– Vi är nog alla överens om att det hade varit bättre att tänka om lite där. Keyboardisten Henrik Klingenberg gör det mesta av jobbet genom att spela huvudriffet på piano och det var en jävla pina för honom. Vi har en annan alternativ version av den låten som vi gjorde till remastern av ”Silence” och det hade kanske varit bättre att göra ett mellanting nu. Ärligt talat är det inte den bästa nytolkningen på albumet.

Henrik har sagt att det var flera låtar som inte funkade att skruda om.

– Jag tycker att allt funkade! Han kanske bara var lat och inte ville testa alla mina versioner. Jag gjorde massor av demos och skickade till de andra. Flera gånger var det ingen som ens svarade mig. Jag älskade min version av ”Fly, navigate, communicate” men jag vet inte om de lyssnade på den, haha! Hade jag varit där fysiskt hade jag kanske kunnat förklara mina idéer bättre. Men de andra killarna är kärnan i bandet och de fick bestämma det mesta kring arrangemangen och vad som gick att göra.

Vad vill ni testa i framtiden utöver regelrätta studioalbum?

– Ett coveralbum hade varit kul! Men jag hade nog gjort något akustiskt av det, för det är så mycket jobb att göra ett ”elektriskt” album. Vi snackade om det för runt tio år sedan under en period när vi spelade in mycket covers. Jag vet inte om det hade varit metallåtar. Huvudsaken är att göra saker annorlunda. Idag ser jag inte riktigt poängen med att göra en kopia av något som redan har gjorts bättre.

Så det var inte fallet med 2014 års nyinspelning av Sonata Arcticas debutalbum ”Ecliptica” från 1999?

– Det var bolagets idé och vi var skeptiska, men den skulle vara exklusiv för Japan. Vi borde ha insett att den skulle släppas överallt… Med den erfarenheten vi har nu var det omöjligt att återskapa ivrigheten som fanns hos det tidiga Sonata Arctica, som i princip var ett punkband. Många av sångintervallerna gick inte att återskapa identiskt. Det var vissa grejer som jag gjorde så fel! Jag insåg att jag inte är lika flexibel men att jag har lärt mig bättre sätt att göra saker på. Med åldern både lär man sig saker och glömmer saker. Det är som att ha sex. Det är inte samma sak eller lika spännande efter 30 år även om det är lika roligt eller ännu roligare.

Hur gick det till när du 2018 blev dubbad till riddare av Finlands Lejons orden?

– Jag har arbetat mycket med kommunen. Man kan säga att jag är gudfadern av en lågstadieskola här och jag har skrivit låtar om barns rättigheter, gjort välgörenhetsevent och sådant. Så folk i kommunen ansökte om att jag skulle få erkännandet via en order. Det är inte en lika högtidlig ceremoni som i England, haha! Man får en medalj och jag är väldigt stolt över den. Det blev en del snack i rock- och metalscenen i Finland. Jag tror jag är den enda av oss som har fått utmärkelsen. Jag var på en julturné när det hände och det blev mycket skämtande. Alla kallade mig ”Sir”.

JESPER ROBILD

Finsk power metal i akustisk form

”Det är enkelt, väldigt kul och låter människor upptäcka Sonata Arctica från ett nytt perspektiv”

FOTO JARKKO PIIPARI

Sonata Arctica består av trummisen Tommy Portimo, keyboardisten Henrik Klingenberg, sångaren Tony Kakko, gitarristen Elias Viljanen och basisten Pasi Kauppinen.

BLOODBOUND – Creatures Of The Dark Real
Med det här albumet tar bandet sin egen speciella stil till nya höjder i ett musikaliskt universum med vidöppna portar. **– AFM Records**

CONCEPTION – State Of Deception
Det norska progressiva metalbandet Conception har efter ett uppehåll på drygt 20 år återförenats. Och med nya plattan State of Deception gör dom en majestätisk återkomst. **– Conception**

DIAMOND DOGS – Slap Bang Blue Rendezvou
Sveriges boogierock-legender, **Diamond Dogs**, är tillbaka med ett nytt efterlängtat album! Ett dubbelalbum med 24 låtar, producerat av Tomas Skogsberg i Sunlight Studios! **– Wild Kingdom**

EVERGREY – Before The Aftermath
Evergrey, liksom alla andra artister, led hårt av pandemin 2020 och bestämde sig efter mycket övervägande för att streama en konsert live från Göteborg. Hör resultatet på nya skivan! **– AFM Records**

NARNIA – Sole Deo Gloria
Narnia, bildat 1996, kallas The Melodic Metal Masters firar 25 år som band, det firas med samlingen Sole Deo Gloria!
– Narnia Songs

PERPETUAL ETUDE – Now is the Time
"Now is the Time" är ett album som bjuder på klassisk 80-tals heavy metal med snabba och tunga riff, fantastiska refränger och melodisk sång!
– Black Lodge

U.D.O. – Game Over
Game Over! - U.D.O. gör allt exakt rätt, det är kraftfullt och med total energi. Och framför allt: tidlöst.
– AFM Records

VELVET INSANE – Rock 'N' Roll Glitter Suit
Velvet Insane släppte sommarens albumsuccé **"Rock 'n' Roll Glitter Suit"**! Glamrockarna är dessutom i gott sällskap i form av **Dregen** och **Nicke Andersson** från **The Hellacopters** som gästar på plattan. **– Wild Kingdom**

WORMWOOD – Arkivet
"Arkivet" är en skiva som suddar ut gränserna mellan låttexter och poesi. Ett sju låtar tungt soundtrack till undergången! **– Black Lodge**

BESTÄLL PÅ: WWW.SOUNDPOLLUTION.SE

Mass Worship

Man måste sluta tro att man är viktig. **Fred Forsberg** vägrar förskönande filter när **Mass Worship** blir soundtracket till den oundvikliga kollapsen.

FOTO **MONIKA POLUS**

Allt känns genomtänkt på ”Portal tombs”.

– Vi är inte intresserade av att vara ett klonat death metal-band, säger trummisen Fred Forsberg. Det låter tyket, men det skulle inte ha gått att göra Mass Worship utan den konstellationen som vi har och hur vi gör vår musik. Alla texter, det visuella och det tonala är en del av mitt tankesätt och min hjärna. Jag vill uttrycka det så gott som jag kan och det som vi utforskar är de mörkare delarna av känslolivet. Jag fascineras av känslor som är svåra att sätta ord på och Mass Worship är på samma sätt. Vi har en nerv som är svår att beskriva med ord och det är genomgående med allt vi gör.

Er sångare Claes Nordin beskriver dig som bandets galna vetenskapsman.

– Det är nog sanningen, det är jag som sitter och gör det mesta i mitt lilla hörn. Jag har alltid varit intresserad av musik och det intresset har gjort att jag vill lära mig grejer. Jag är ganska osocial som person och vill klara av allting själv. Vill jag ha gitarr på en låt lär jag mig att spela gitarr och så är det med allting. Även inspelning och mixning, det har blivit att jag tar på mig hela skiten. Jag fungerar så överallt, även i arbetslivet. Jag brinner för att lära mig saker och får en kick av att sitta och rota i grejer. Det är det som hjärnan är till för och jag vill att den ska utvecklas och vara i form.

Blir Mass Worship ett verktyg för att ta din vetgirighet till nya nivåer?

– Det har blivit så, jag är ju den jag är, men det var inte så från början. Vi hade en helt annan intention när vi drog igång och hade en annan sättning. Det var mer punk- och hardcoreorienterat. Vi växte upp med punk och det är askul att spela, men man kommer till ett läge där det inte går att göra så mycket med det. Det finns inte så mycket att utforska. Jag och Claes älskar metal och jag glider alltid in i genren eftersom det finns oändligt med subgenrer och möjligheter. Jag är den galna vetenskapsmannen, men vi vill att alla ska vara involverade. Att driva ett band är inte bara att skriva musik och spela in, det handlar om så mycket mer och vi har fått ihop ett bra gäng där alla bidrar med saker som är viktiga.

Vad inspireras du av?

– Vi är alla fascinerade av sci-fi, Andrej Tarkovskij, Ingmar Bergman och Stanley Kubrick. Personer som håller på med svårtolkade känslor. När man ser deras filmer föds nya känslor, men det är svårt att sätta fingret på exakt vad det är. Det resonerar med en på ett plan som annan kultur inte alltid gör när budskapet är för direkt.

Det finns ett stort allvar på plattan. Speglar det er som individer?

– Jag är en fruktansvärt tråkig person som nördar in på grejer och läser. Jag jobbar som designer

”Vi är alla fascinerade av sci-fi, Andrej Tarkovskij, Ingmar Bergman och Stanley Kubrick”

Mass Worship består av gitarristen Gustav Eriksson, basisten Dadde Stark, sångaren Claes Nordin och trummisen Fred Forsberg.

professionellt och håller på med kreativa uppgifter all övrig tid också. Jag är lite rädd för att hela bandet ska uppfattas som gravallvarligt, men det är för att jag är så som person. De andra i bandet har humor och är störtsköna människor som inte bara tänker på döden, även om inte jag gör det heller. När man lägger mycket tid och energi på något vill jag att det ska handla om frågor som är viktiga för mig, både på samhällsnivå och på det personliga planet. Vi lever i en konstig tid där folk tycks sakna koncentrationsförmåga och lever helt utan framtidsvision. Kollektivet saknar lösningar för de knipor som vi har hamnat i, vare sig det handlar om miljö eller finanser. Eftersom vi inte har rätt framtidstro har vi blivit handlingsförlamade. På individnivå är det samma grej, det är nuet eller inget som gäller. Jag försöker ändra på det och inte bara leva nu utan finna mönster i saker och hitta större perspektiv.

Är vi verklighetsförnekande?

– Så är det. Jag försöker sätta fingret på detta och utforska känslotillståndet som uppstår i ett samhälle som har bestulits på sin framtidstro. Det känslotillståndet är likt det som Kubrick, Bergman och alla de där filmskaparna håller på med och det som vi försöker belysa i vår musik.

Är det en tematisk skiva?

– Ja, det finns ett tema, men jag vet inte hur djupt jag kan gå in på det. Jag har läst ganska mycket av Jacques Lacan, som var en gammal fransk filosof och det finns flera sätt som man kan applicera hans tankar och idéer på samhället och försöka förstå hur det fungerar ur ett psykologiskt perspektiv. Jag försöker tackla samma frågor ur olika perspektiv. Alla låtarna handlar egentligen om samma grej men utifrån olika infallsvinklar. Ibland ur jag-perspektivet och ibland ur ett utzoomat perspektiv. Vad betyder mänskligheten i det långa loppet och vad betyder mitt liv utifrån samma perspektiv? Förmodligen inte ett skit, det är ingen som kommer att bry sig om tre generationer.

Är Mass Worship soundtracket till den oundvikliga kollapsen?

– Det är väl så. Det känns som att vi är i slutet av människans framtid. Det är någon sorts brytpunkt och något måste hända, för det är väldigt stor risk för att allt går åt helvete. Återigen, det är där vi vill vara och rota för att hämta inspiration. Man ser överallt att artister, band och modet blickar tillbaka till 80- och 90-talet, även inom metal. Många metalband låter endast som en lite mer slipad version av band som spelade under de nämnda decennierna. Jag tror att allt hör samman, det hör ihop med att vi har tappat framtidstron och momentum.

Sammanfattar titeln ”Portal tombs” det synsättet?

– Absolut. På engelska har jag beskrivet uttrycket som ”the gates to dimensions beyond meaning” och det är i stort sett vad plattan handlar om rakt igenom, både på ett samhällsenligt plan och även på ett reellt plan – att möta alltings död. Möta ens egen död i form av ens egen meningslöshet. Man måste sluta tro att man är viktig. Ens intriger idag spelar faktiskt ingen roll.

På plattan gästar Barney Greenway, Jonas Renkse och Jonas Stålhammar.

– Napalm Death, Katatonia och At The Gates, det är precis där vi vill vara. Napalm Death är vår kärna. Punk och crust, vi älskar den skiten och det är därför sången är stenhård och rak på sak. Katatonia spelar melodiskt och progressivt och At The Gates är dödsiga. Det är en bra mix av band som vi ser upp till och avgudar.

JESPER LÖFVENBORG

Stenhård teknisk metal från Stockholm

”På natten drömde jag mardrömmar om dessa monster som jag sedan ritade av”

Away, Voivod

Voivod har lång erfarenhet av att komponera kring katastrofscenarier i science fiction-tappning. Hur var det att ha en äkta, pågående världskris att inspireras av?

– När jag frågade vår sångare Snake om han hade inspirerats av pandemin på nya albumet ”Synchro anarchy” svarade han ”inte direkt”, säger trummisen Away. Som det är upplever jag ändå att den har haft en enorm påverkan på texterna, den där känslan av isolering. Den långa nedstängningen påverkade oss även musikaliskt. Att inte kunna repa utan behöva ta till fildelning och sådant är något nytt för oss och det tycker jag märks. Efter vår Europaturné med Gwar tog vi ledigt över jul och nyår. I början av 2020 började vi att repa igen, spelade in jam och låtidéer – men i mitten av mars stängdes allt ner. Vi började med att sätta ihop demos av vad vi redan hade med hjälp av datorer. Jag fick programmera trummorna och försöka komma på saker som jag visste att jag klarade av att spela. Till slut, sommaren 2021, kunde vi börja spela in. Det var rena maratonloppet att slutföra det här albumet och vi hoppas verkligen att det ska bli lika väl emottaget som ”The wake” (2018).

Hos Voivod har musik, texter och artwork alltid bildat en enhet. Hur hänger dessa komponenter ihop på ”Synchro anarchy”?

– Vi gjorde albumet under ett antal sessioner i Radicart-studion i Quebec. Varje gång jag kom dit gjorde jag en teckning, så att jag i slutänden hade en massa konst till konvolutet, influerad av musik och texter under hela processen. Det kanske inte förklarar historien, för detta är inte riktigt ett konceptalbum, men det återger musikens atmosfär. Snakes texter är, liksom konsten, inte abstrakta men verkligt poetiska – återgivningar av ett visst sinnestillstånd. Ett par låtar är mer direkta, som titelspåret. Det handlar om att stanna upp på trottoaren för att knyta skosnöret, en bil susar förbi och hade det inträffat en bråkdels sekund tidigare eller senare hade katastrofen varit ett faktum. Många andra låtar har däremot en dystopisk känsla: en blandning av science fiction och, återigen, isolering.

Dras man naturligt till heavy metal om man växer upp i ett industriområde, som Black Sabbath, Judas Priest eller Voivod?

– Kanske. Från Quebec City är det ett par timmars färd genom skogen till den plats där vi växte upp. Naturskönt och vackert, men där finns också Nordamerikas största aluminiumverk, omvärvt av smog och jag, liksom vår originalgitarrist Piggy (1959-2005), bodde vid ett pappersbruk. Jag hade det bokstavligen mittemot mitt sovrumsfönster och försökte föreställa mig vilken sorts varelse som åstadkom allt detta oväsen. På natten drömde jag mardrömmar om dessa monster, som jag morgonen därpå rusade ur sängen för att rita av. Så på min konst gjorde det avgjort intryck från tidig ålder. Vad det musikaliska beträffar hade vi en vän, Wayne Archibald, som var tapetrader. Han introducerade oss för NWOBHM, som tidiga Raven-demos, vilket formade vår musiksmak.

Hur kändes det när Jason Newsted lämnade Metallica och därpå nobbade Ozzy Osbourne för att gå med i Voivod?

– Då, 2002, hände allt på en gång. Snake återvände till bandet och jag ringde Jason för att fråga om han ville vara gästbasist på albumet ”Voivod” (2003). När han sa ”hur visste du att jag just har lämnat Metallica?” kunde jag bara säga ”va?!”. Jag blev supertaggad när Jason hade så trevligt under inspelningen att han ville gå med i bandet. Han hade just gjort det när Sharon Osbourne ringde för att fråga om han ville gå med i Ozzys band. Han sa: ”Visst, Ozzfest-turnén kan jag väl göra, men får Voivod också ingå i uppställningen?” ”Absolut”, svarade hon. Så Jason kom i slutänden att göra två konserter om dagen hela sommaren 2003 och längre ändå. Den killen är en Voivod-krigare, var så säker. Självklart var det en fantastisk upplevelse att ha honom i bandet. Piggys tragiska bortgång i cancer förkortade den, men vi hade en mission att avsluta albumen ”Katorz” (2006) och ”Infini” (2009) till hans minne, så det var vad vi gjorde.

ERIK THOMPSON

Thrash/prog/alternative-hjältar

FOTO CATHERINE DESLAURIERS

Voivod består av Denis ”Snake” Bélanger, Dan ”Chewy” Mongrain, Michel ”Away” Longevin och Dominique ”Rocky” Laroche.

MILSTOLPEN

AV **JANNE MATTSSON** FOTO **TIM TRONCKOE**

På nya albumet ”The war to end all wars” stannar **Sabaton** kvar i skyttegravarna från det första världskriget. **Joakim Brodén** pratar även om stolta ögonblick i karriären och om hur de har gått sin egen väg.

Den 12 februari gör ni den tjugonionde och sista spelningen på ”Den stora Sverigeturnén” på hemmaplan i Falun. Månaden efter börjar turnén för det nya albumet ”The war to end all wars” där ni spelar på Avicii Arena (tidigare Globen) i Stockholm den 5 mars. Är det nervöst att ha den stora spelningen framför sig?

– Jag *var* idiotnervös över den spelningen, säger sångaren Joakim Brodén. Mycket på grund av att ”Den stora Sverigeturnén” blev framflyttad ett helt år på grund av alla vet vad. Nu ska vi spela över så gott som hela Sverige, eller inte överallt men på jävligt många fler ställen än vad de flesta andra band gör. Nästan direkt efter det ska vi ge oss på att fylla Globen med 10 000 fans. Sådant blir man lite bajsnödig i byxan av, det kan jag inte förneka. Jag vet att den heter Avicii Arena men jag kommer gång på gång att försäga mig, så det är lika bra att jag fortsätter att säga Globen. Med tanke på hur bra spelningen säljer känns det inte längre som att vi har tagit oss vatten över huvudet. Vi har påbörjat någonting som vi kommer att kunna ro i hamn. Jag kommer ihåg när jag var liten och Globen var ny. Det var hockey-VM, Gary Moore och någonting nytt som det svenska folket pratade om med stolthet i rösten. Nu ska vi spela där. Sabaton ska spela i Globen! Den där barnsliga tanken jag hade som barn ska förverkligas och det kommer att bli en milstolpe i mitt liv och Sabatons karriär.

Med på den rundan är Hu och Lordi. Lordi kämpar med att ännu accepteras av hårdrockarna på grund av sin seger i Eurovision Song Contest 2006. Ni har länge kämpat för er acceptans ni med. Är det ännu en kamp att vara med i Sabaton?

– Ja, inom vissa kretsar och vissa gränser är det ännu det. Nu är vi så vana vid den kampen att vi inte längre ser det som ett problem. Jag personligen är inte störd av det längre, för med alla val som man gör i livet kommer det konsekvenser. Vi vet att när vi sjunger om krigshistoria stängs vissa dörrar medan andra öppnas. Att säga att vi har fått fördelar av det är inte rätt ord. Däremot har vi berört människor på ett annat sätt än om vi hade sjungit om tuttar, öl och drakar. Med åren har jag kommit till ro med att vissa dörrar för alltid kommer att vara stängda för att vi är Sabaton. Jag är okej med det.

Helt opåverkad låter du inte.

– Man kan lätt titta tillbaka på alla gånger som vi har suttit på festivaler och fått höra vad andra band har fått i gage för att de är hajpade i media. Sedan kommer det knappt någon publik och tittar när de spelar. De har stått så högt upp på affischerna men dragit en bråkdel av vår publik. Ändå har de fått fyra gånger så mycket betalt! Då har det inte känts rättvist, haha! Men de hade managers som sålde in dem och det hade inte vi. I dag är jag tacksam över att ingen manager ville ha oss. Det gjorde att vi aldrig åkte till den där supermegagalna studion i Los Angeles. Vi jobbade aldrig med den just då hetaste producenten. Vi spelade in en lika bra skiva i Grangärde hemma i Dalarna och det med världens bästa hårdrocksproducent. Det är sådant som har gynnat oss. Vi har aldrig varit de som har hängt på galor och branschevent i hopp om att någonting ska hända. Vi har hela tiden gått vår egen väg och det har visat sig vara precis rätt för oss. Visst, vi har missat många saker under årens lopp och vårt växande har tagit mycket längre tid än vad det hade gjort under vingarna på ett management. Men det kanske inte är en så dålig sak. När ingen ville ha oss var vi inte bra nog och det är ett faktum. Tiden som har gått har gjort oss bra nog att stå där vi står i dag. Med åldern och erfarenheten som vi har nu tycker jag också att det är lite roligare nu än vad det var förr. Vi behöver inte ta allting som serveras längre. Vi kan ta mer av det som känns kul och rätt och mindre av det som är dumt och kostsamt. Att vi sedan fortfarande *vill* ta alla spelningar är en annan sak, haha!

Har ni gjort någonting som har känts fel?

– Nej, det har vi aldrig gjort. Det jag menar är att vi kan unna oss att välja bort

”Den där barnsliga tanken jag hade som barn ska förverkligas och det kommer att bli en milstolpe i mitt liv och Sabatons karriär”

Sedan spelningen på Sabaton Open Air 2016 består bandet av trummisen Hannes Van Dahl, sångaren Joakim Brodén, gitarristen Tommy Johansson, basisten Pär Sundström och gitarristen Chris Rörland. ”The war to end all wars” är den andra skivan med den här sättningen.

”Vi har ett stort följe inom gamer-världen vars första konsert de någonsin bevittnat har varit en Sabaton-spelning. Det är en jäkligt stor ära att få vara någons första konsertupplevelse!” säger Joakim Brodén.

det som inte känns lika kul. Vi behöver inte delta i det ena eller det andra tv-programmet bara för att frågan kommer och behöver inte ställa upp på intervjuer som vi inte är bekväma med. Det har i alla fall gjort mitt liv många procent bättre.

Med ett management bakom er hade ni väl aldrig fått göra ”Den stora Sverigeturnén” i den omfattning som ni gör?

– Det är ekonomiskt skitdumt att ge sig ut på den turnén, så nej. Så många gig, så liten publikkapacitet och så många i turnésällskapet. Vilken pengaräknarnisse som helst hade talat om för oss hur idiotiskt det är. Men måste allting som man gör ha en ekonomisk motivation? Ibland måste man få göra saker för att de är roliga, annorlunda och galna. Känns det rätt för oss då är det rätt för oss, oavsett vad någon annan säger. Det är skönt att vi kommit så pass långt i karriären att vi kan göra en sådan här grej. Det är få förundrat, framför allt i dessa tider när det ser ut som det gör i bandkassorna efter coronan, att kunna göra ett ekonomiskt sämre beslut som ändå känns rätt för alla inblandade.

Om man jämför med Edguy, som ni liknar och har turnerat med, så skjuter deras ledare Tobias Sammet alla deras turnéplaner i sank eftersom han inte tycker att det finns något ekonomiskt intresse för att boka Edguy.

– Det är precis det jag menar med ”om vi hade haft ett management”. Edguy har ett sådant, eller hade i alla fall det. Nu vet jag inte hur det ligger till för dem. Hade ett stort och coolt management knackat på vår dörr för 15 år sedan hade vi säkerligen tagit chansen vi med. Problemet var dock att vi tyckte att vi var bättre för 15 år sedan än vad vi var. Det var *ingen* som ville ha oss och det mest troligt för att vi inte var bra nog. På grund av att ingen trodde på oss hamnade vi på den vägen vi gjorde och den har vi sedan fortsatt att vandra. Nu är förvisso vår basist Pär Sundström vårt management och han är den bäste för oss. Vi har vandrat jävligt mycket längre än de som fick napp hos managements. Tittar jag mig omkring nu ser jag förvånansvärt få av de banden omkring oss i dag.

Eftersom vi ändå är inne och pratar om pengar. I somras slogs det upp stort i dagspressen att ni hade drabbats av en skattesmäll. Vad baserades det på?

– På väldigt gammal ost. I slutändan var det också fel data som allting baserades på. *Väldigt* fel data. Jag vet inte varifrån dagspressen fick sina summor och vi borde ha gått hårt åt Aftonbladet för vad de skrev. För de summorna det var tal om var inte i närheten av vad vi faktiskt skulle betala. Det är så här det blir när man vill spela hårdrock och inte kan så mycket mer än det. Kontentan av det hela är att vi hade massor av spelningar i USA och vi gjorde som de amerikanska bokarna och alla runtomkring oss sa: ”Gör så här, då blir det helt rätt, vi lovar.” Sedan visade det sig att det som vi hade gjort inte var rätt någonstans. Då fick vi stå vårt kast och vackert betala.

Är det inte typiskt att när ni väl litar på andra blir det också fel?

– Jo. Samtidigt får man inte glömma att vi har gjort tusen fel under resans gång vi med. Och tro fan inte att det hade blivit bättre om vi hade gett oss på att göra skatteavtal mellan USA och Sverige. Det är någonting som ligger långt utanför vårt kunskapsområde, haha!

All musik på ”The war to end all wars”, som släpps den 4 mars, är skriven av dig och gitarristen Chris Rörland. Hittade ni varandra mer än tidigare på det här albumet?

– Inte ”all musik”, utan halva plattan. Resten av låtarna kommer från mig. Det är en geografisk grej. Han bor nära Falun och ibland åker jag till Falun för att skriva låtar och då ses vi där. Under den här perioden har det däremot inte varit lika lätt som det brukar vara. Jag bor i Norge och gränsen mellan Sverige och Norge har inte varit lika vidöppen som tidigare. Har jag passerat måste jag in i karantän, testas och hela cirkusen. Det är också anledningen till att det exempelvis inte är någon låt från gitarristen Tommy Johansson med på skivan. När det har passat mig att ses har det inte passat honom och vice versa. Jag hade även en låt som vi har hållit på med i flera år som jag skulle göra klart med trummisen Hannes Van Dahl. Den blev inte klar den här gången heller, haha! Sedan ska man komma ihåg en sak. Eller komma ihåg, det jag ska berätta nu är det ingen som vet om ens, haha! I mars 2020 befann vi oss på en Rysslandsturné när världen skulle stängas ned. När vi åkte hem åkte bestämde jag, Chris och vår trumtekniker ”Kebbe” att vi skulle isolera oss i vårt lager i Falun. Vi bunkrade mat och sprit för två veckor, sedan låste vi dörren. Vid det laget visste vi inte speciellt mycket om viruset. Dess smittgrad, vaccinering och allt sådant där var fortfarande helt okänt och våra tankar var att absolut inte dra med oss något skit hem till våra familjer. Vi själva var redan kontaminerade, resonerade vi, så lika bra att rida ut allting tillsammans. Blev någon dålig skulle vi kunna ta hand om varandra.

Och med två musiker isolerade i två veckor går det som det går?

– Precis, då går det som det går och låtar i mängder blir skrivna. Vad mer fanns det att göra efter frukost och en dusch? Vi hade två veckor tillsammans och när vi hade det senast vet jag inte. Om vi ens har haft det tidigare. Det är bra många timmar att fördriva så det var bara att skrida till verket och köra på. Singeln ”Livgardet” som släpptes i våras skrevs i den vevan. Jag vill nog slå till med klyschan att det var ”den bästa tiden i mitt liv”, nästan. Ska jag sitta i lockdown ska jag sitta med Chris och Kebbe, haha!

Precis som på förra skivan ”The great war” stannar ni kvar vid det första världskriget. Var det tänkt att de båda skulle bli syskonskivor från början eller när växte det fram?

– Det är en mix av flera olika saker. Det finns intervjuer från förra skivans promotionrunda där jag snackar om saker som vi utelämnade, exempelvis Harlem Hellfighters. De är med på skivan nu i form av ”Hellfighers”. Vi hade gjort så otroligt mycket efterforskning inför ”The great war” och kände att det fanns så mycket som vi ville skriva om men inte kunde, då vi inte hade de rätta låtarna till det. Någonstans måste man också sålla under skapandeprocessen och därför blev ”The great war” som den blev. När skivan sedan släpptes fick vi tusentals mejl, och det är inte ens en överdrift, från våra fans med förslag på saker som vi inte hade en aning om. Det kändes som om vi inte ens hade skrapat på ytan med ”The great war”. Sedan när turnén blev avbruten när vi hade mycket mer kvar än vad vi hade hunnit med… Jag vet inte, det gjorde väl att vi inte kände oss färdiga med det första världskriget alls.

Var verkligen mer än halva turnén kvar? Då var det mycket som inte var utannonserat.

– O ja, Sydamerika, Japan, Australien och vi hade garanterat gjort en andra sväng i både Europa och USA. Det är så vi jobbar. Vi spelar gärna två gånger inom samma område, för risken är så stor att någon som ville se oss första svängen missade oss. Mamma och pappa kanske gifter sig eller så var det svårt att ta semester från jobbet,

”Vi bunkrade mat och sprit för två veckor, sedan låste vi dörren. Vid det laget visste vi inte speciellt mycket om viruset”

inte vet jag. Vår filosofi är att alla ska få chansen. Sedan kan vi inte spela radikalt olika konserter men försöker givetvis se till att de som vill se oss två gånger ska kunna göra det med och känna att de såg två olika spelningar. Jag önskar att vi hade kunnat vara mer flexibla men vissa låtar, till exempel ”To hell and back” och ”Primo victoria”, kan vi inte röra. Krasst sett består en spelning redan av 60 procent uppbokat material. Det gäller att göra så mycket som möjligt av de resterande 40 procenten.

Vilken låt hade du helst av allt strukit?

– ”Swedish pagans”, så klart. Inget snack om det. Det är ett stående skämt hos fansen att jag inte tycker om den. Sanningen är att jag verkligen inte gör det. Jag ska inte säga att jag hatar den, det låter bara fånigt att säga så. Däremot är det lustigt att den låt som jag har lagt ned minst tid på någonsin är den som fansen ropar mest efter. Den skulle vara ett roligt extranummer och blev i stället en form av plåga. Om fansen bara rannsakade sig själva och såg bortom skämtet att skrika efter ”Swedish pagans” skulle minst åtta av tio välja bort den, haha! Tänk vad mycket roligare saker som vi hade kunnat ägna de fem minuterna åt. Det finns mycket från ”The great war” som vi aldrig fick chansen att visa upp, så de låtarna har varken vi eller fansen hunnit bygga upp något nostalgiskt förhållande till ännu. Det är synd, för det finns mer att ta av på den skivan. Om vi ska spela ”Primo victoria” kan jag blunda och tänka på tusen roliga minnen förknippade med den låten. På så vis är det i alla fall bra att vi med ”The war to end all wars” stannar vid det första världskriget, för då finns det mycket från den turnén som vi kan arbeta vidare med på nästa Europaturné. Men nu håller jag på att säga för mycket här, nästa fråga.

Ni är inte bara aktuella med ”Den stora Sverigeturnén” och ”The war to end all wars”. I slutet av november släppte ni även den maffiga dvd:n ”The great show/20th anniversary show: live at Wacken” som innehåller ert headlinergig på Wacken 2019 samt en spelning i Prag 2020. Är det inte farligt att riskera att mätta fansen med en så mastig dvd så tätt inpå en stor turné?

– Den dvd:n skulle ha släppts tidigare. Det har varit en riktig soppa på många fronter. I slutändan kanske det skadar försäljningen av alla andra saker men folk vill se de här två spelningarna som vi har spelat in, därför får de också göra det. Vi ska inte hålla på någonting av fel anledning. Samtidigt har vi också släppt singlar med ganska jämna mellanrum under det senaste året. Det är kul att kunna ge fansen något nytt att prata om. Att vi sedan precis har börjat göra reklam för vårt kommande album och mitt i det släpper någonting annat… Enkelt summerat, det är kanske inte ett smart affärsdrag från vår sida men det känns rätt, haha!

Ni och Trans-Siberian Orchestra är de enda banden som har varit huvudakt på Wacken Open Airs två största scener samtidigt. Är det ditt stoltaste Sabaton-ögonblick?

– Det var jävligt kul men det stoltaste ögonblicket vet jag inte… Fram till den tidpunkten var det nog det. Eller ett av dem i alla fall. Att vi var headliners på Sweden Rock Festival 2016 är bra stort det med. Att få leka Kiss introröst och vråla ”Alright Detroit” innan giget smäller lite högre än att vråla ”Hallå Falun!”, haha! Det är svårt att bestämma sig. Jag var så jäkla nervös under Wacken-spelningen. Nervös och stressad över allt som jag skulle komma ihåg: det skulle springas mellan scenerna, presenteras folk och sägas rätt saker. Där använde jag faktiskt en fusklapp… Men nu slog det mig! Mitt stoltaste Sabaton-ögonblick var när vi sålde ut Wembley Arena i London 2020! Mig veterligen är det bara Roxette och Abba av de svenska banden som har lyckats med det. Vi har hela tiden fått höra att vår variant av metal aldrig kommer att fungera i Storbritannien så varför ens bry oss om att försöka? De lyssnar på metalcore och råden som vi har fått har alltid varit att åka till London, casha in och dra fort som fan.

Vilka sa det?

– Resten av branschen. Skivbolag, konsertarrangörer, you name it. Att då få spela på ett utsålt Wembley Arena för en fantastisk publik som till synes har skitkul medan bandet är i perfekt form och allting flyter på exakt som det ska, det är svårslaget. Allt fungerade på ett professionellt och nostalgiskt plan. Det blir mitt bästa Sabaton-minne.

Ett mindre stolt ögonblick är att Sabatons tidigare gitarrist Rikard Sundén, som lämnade bandet 2012, var med och gästade på Wacken Open Air-spelningen. Drygt två år senare dömdes han till nio månaders fängelse för sexuellt övergrepp mot barn.

– Ja.

När det uppdagades att Rikard stod åtalad var det först och främst Sabaton-medlemskapet som framhävdes. Att han var en före detta medlem nämndes mest i förbifarten. Hur påverkades ni av det?

– Jag säger så här, av hänsyn till anhöriga och framför allt offer och vad konsekvensen av att kommentera det hela i media kan bli för dem har vi valt att inte kommentera det alls. Vi känner att det är det enda rätta som vi kan göra. Vi är så väl medvetna om att frågan kommer att ställas gång på gång på gång. Det är absolut ingenting som vi kommer att förbjuda folk att fråga. Det vore väldigt dumt och oärligt. Samtidigt känner vi att det enda sättet som vi kan svara på frågan är med det svar som jag precis har gett. Annars blir det inte bra och de anhöriga ska inte behöva genomlida mer skit.

Känns det lite typiskt Sabaton, när ni äntligen har slagit hål på vartenda höger-rykte som flaxat förbi kommer nästa hinder på er väg. Är det svårt för Sabaton att vinna?

– Så länge det finns en viss typ av media finns det ett nyhetsvärde och pengar att tjäna på att rapportera som de gör. Då blir konsekvensen så här. Om man nu ska ta att vi är politiskt höger, politiskt vänster eller politiskt mitt i finns det nyhetsleverantörer som har utnyttjat det hela för att dra till sig läsare. Nu vill jag noga påpeka att jag inte anklagar Sweden Rock Magazine eller metalmedia överlag. Givetvis finns det några få undantag inom metalvärlden men de gånger som vi har haft en beef med seriösa metaljournalister är lätträknade. Skvallerpressen och SVT däremot, de ligger på ett helt annat plan.

SVT?

– Ett av de värsta påhoppen som jag har råkat ut för, och då har jag ändå gjort djävulskt med intervjuer under mina dagar, kom från ”Kulturnyheterna” precis innan vår spelning på Sweden Rock Festival 2012. Vi hade släppt nyheten att vi skulle göra en skiva som hette ”Carolus rex” och på festivalen skulle vi framföra den svenska nationalsången. Det slutade nästan med rena personpåhopp under den intervjun. Den version som publicerades visade så klart ingenting av det men den faktiska intervjun var så fientlig att jag ville be personen i fråga att dra åt helvete. Personen i fråga

”Jag hatar inte Swedish pagans. Däremot är det lustigt att den låt som jag har lagt ned minst tid på någonsin är den som fansen ropar mest efter”

MER SABATON!

Du som är prenumerant kan helt kostnadsfritt läsa en ny intervju med Pär Sundström direkt efter intervjun med Joakim Brodén i vår digitala tjänst.

Joakim Brodén, Tommy Johansson, Pär Sundström, Chris Rörland och Hannes Van Dahl. ”En annan anledning till att vi hela tiden har fortsatt att växa ska tillskrivas Pär. Medan andra band har förbjudit sin musik från att höras hos gamers på Youtube har han förbjudit skivbolagen att stoppa dem. Så länge ingen annan tjänar pengar på musik gör det ingenting om den är på i bakgrunden medan man spelar”, säger Joakim.

”Jag tycker att det är lite skrämmande att man nu ska sudda ut allting som är obekvämt med historia. Det är ju det som vi kan lära oss av!”

hade bestämt sig innan att vi var på en sida och den personen på den andra. Vad än jag sa spelade ingen som helst roll. Personen ville inte lyssna. Det är den sämsta och mest oprofessionella intervju som jag har gjort. Då har jag ändå gjort många skitdåliga intervjuer i många konstiga länder men sämst av dem alla – det är Sveriges Television.

Nu bränner du verkligen broarna till SVT.

– Till den personen och det programmet kanske.

Är du bra på att läsa av en intervjusituation innan så att du vet vart den kommer att ta vägen?

– Jag tycker att jag är det. Det är förvånansvärt många intervjuer som sker med fantastiskt pålästa journalister som vet vad de pratar och skriver om. Det gäller speciellt inom musikmedia. Där rör det sig nästan alltid om journalister som kan sitt yrke. Men ibland kommer det personer som är fulla, höga eller har en politisk agenda. De vill få ur oss ett politiskt ställningstagande för att de själva vill ha uppbackning för sin egen agenda, eller smutskasta oss. Det tycker jag är obehagligt. Ibland rör det sig däremot bara om någon som är extremt dålig på engelska eller så nervös att det inte blir en bra intervju. Det är tråkigt för den personen försökte i alla fall. Då gäller det att vara lite extra tillmötesgående. Det är egentligen lätt att klaga på att man måste sitta med pressen en hel dag, men i nio fall av tio är det som sagt var bra eller riktigt bra intervjuer. Det *är* värt det.

Och som sagt var, ni har Avicii Arena att se fram mot. Det är det få andra som har.

– Precis! Jag är rätt okej med det hela ändå, haha! Sedan visste vi så klart att det skulle vara kontroversiellt att skriva om Karl XII och den svenska stormaktstiden. Vi fattade men tycker inte att historien ska vara politiskt laddad. Den ska inte tillhöra någon annan, utan vi ska lära oss av den. Jag tycker att det är lite skrämmande att man nu ska sudda ut allting som är obekvämt med historia. Det är ju det som vi kan lära oss av! Syns inte felen, vad hindrar då människan från att begå dem igen? Sluta att censurera det dåliga! Nu blev det nästan ett politiskt ställningstagande här men det är det inte. Det jag menar är att historia är till för att lära sig av, även när det är obekvämt och inte gulligt nog. Punkt. ■

Joakim Brodén på Tyne Cot-kyrkogården nära Ypres i Flanderns fält i Belgien. Förra skivan ”The great war” avslutas med dikten ”In Flanders fields” av den kanadensiska läkaren och överstelöjtnanten John McCrae.

BACK TO THE 80s

POSTERS TILL PRENUMERANTER

UNDER 2022 FÅR DU SOM PRENUMERERAR FYRA DUBBELSIDIGA POSTERS

På ena sidan en Kiss-solomedlem från ”Creatures of the night”
På andra sidan Ozzy, WASP, Twisted Sister respektive King Diamond

1 KR FÖRSTA MÅNADEN

Första postern i A2-format kommer i nästa nummer

BLI PRENUMERANT I DAG FÖR ATT INTE MISSA 80-TALSFESTEN!

Detta erbjudande gäller ej dig som enbart har digital prenumeration

www.swedenrockmagazine.com

I BELIEVE IN ROCK'N'ROLL

AV **ERIK THOMPSON** FOTO **MARC THEIS**

Scorpions gör återigen comeback och besjunger återigen freden, utan inblandning från CIA. Albumet ”Rock believer” är långt mer positivt än en viss grinig ex-trummis.

Texten till öppningsspåret ”Gas in the tank” på ert nya album ”Rock believer”, som släpps den 25 februari, handlar om er själva. Var det med anledning av att Mikkey Dee hade gått med som trummis 2016 som ni insåg att Scorpions ännu hade en del ”soppa kvar i tanken” och var kapabla att skapa ännu ett grymt rockalbum?

– Nåja, egentligen började det med att jag framställde en begäran till gitarristen Rudolf Schenker, säger sångaren Klaus Meine. ”Hör du Rudolf, ge mig några riff! Det måste fortfarande finnas lite soppa kvar i tanken!” Och Rudolf svarade på bästa tänkbara sätt: genom att komma på några verkligt coola riff till den låten. Och självklart, att ha fått med Mikkey i bandet gav oss ett härligt tillskott av en massa extra energi. Det var så kul att vara tillsammans i ett och samma rum hela bandet och spela låtarna. Mikkey är en toppensnubbe och han och vår basist Paweł Mąciwoda utgör tillsammans ett kraftpaket. De gjorde ett fantastiskt teamwork på nya plattan. Låtarna fick en suverän känsla, så svaret på din fråga är ja, det finns massor av soppa kvar i tanken.

Ni började fundera på att göra ett nytt album 2018 och bestämde er slutgiltigt 2019, stämmer det?

– Ja, det stämmer. Och så fort vi hade fattat det beslutet i början av 2019 började jag skriva texter. Rudolf var i Thailand just då, så jag började skicka textutkasten till honom allteftersom och sa: ”Kom igen med några coola riff och låtidéer för att få igång processen.” Det var intressant, för det innebar att vi denna gång använde exakt motsatt metod mot den som vi har använt under alla våra år som låtskrivarteam. Förut har det alltid varit musiken först och texterna sedan, och det var grymt att upptäcka att det fungerar att göra tvärtom också. Rudolf blev inspirerad av orden och kom på ett antal verkligt suveräna låtar.

Vilket var det första ämne som du beslöt dig för att skriva en text om?

– Sanningen att säga så tänkte jag på alla dessa länder och platser där vi har gjort konserter. Det går givetvis inte att skriva en låt för varje nation på den här planeten, men om man ser tillbaka på exempelvis ”Big city nights” så inspirerades den av att spela i Tokyo. ”The zoo” inspirerades av den första gången vi spelade i USA, staden New York och alltihop. Så det var nog det första jag tänkte på den här gången och jag kan, även om jag inte hade ett konceptalbum i åtanke, ha fått en del idéer som återknöt till vissa platser som vi har hamnat på under vår långa karriär. Exempelvis ”Knock’em dead” var en av de låtar som kom till på det sättet. När vi för första gången turnerade i USA sa våra managers alltid till oss innan vi gick på scen: ”Come on, guys – now go out and knock’em dead!” Så jag byggde upp texten kring det. Det finns fler låtar som kom till på liknande sätt, om andra platser som Frankrike och Japan, men det är lite för tidigt att avslöja något om det ännu. Det var ett bra tema att börja skriva efter, men senare kom jag även in på andra ämnen.

I dessa pandemitider hör vi många väldigt mörka album: mörka tider inspirerar folk till att skriva mörk musik. Men ”Rock believer” är inget ovanligt mörkt Scorpions-album. Snarare ett väldigt klassiskt sådant.

– Jag tror att jag förstår vad du menar. Självfallet blir man påverkad av den rådande situationen, men samtidigt försökte jag att inte lägga tonvikten alltför mycket på det ämnet, för jag ville skriva ett upplyftande album. Jag försökte ge texterna en hoppfull, positiv atmosfär. För allt som vi ser på nyheterna, allt som vi hör talas om dag ut och dag in, är pandemin och coronaviruset. Jag räknade med att när albumet väl kom ut skulle pandemin gå mot sitt slut – vilket jag nu betvivlar, såklart. ”Rock believer” släpps i februari och världen befinner sig i en ännu mörkare situation idag, men jag ville inge människor en mer positiv känsla med det här albumet. Ge dem en platta som rockar och där lyssnaren verkligen känner av allt det roliga som vi hade i studion.

Plattan är för övrigt mixad av en svensk.

– Ja, den mixades i Berlin av Mikael Ilbert, som faktiskt rekommenderades oss av Mikkey Dee. Mikael gjorde ett grymt jobb – hela plattan var väldigt rolig att göra. Hela inspelningsprocessen ägde rum i rummet där jag nu befinner mig och vi uppskattade verkligen att få jobba alla tillsammans som ett band. Mikkey är verkligen ett kraftpaket och han inspirerade oss verkligen. Han har varit med i bandet sedan 2016, men detta är det första album som vi har spelat in tillsammans.

Apropå trummisar: er klassiske trummis Herman Rarebell har på sistone uttryckt en del missnöje med att ni inte har erbjudit honom att återvända till bandet inför den här plattan. Anledningen till det är, enligt honom, att ni inte vill punga ut med den högre lön som ni skulle få betala honom i egenskap av ”riktig” bandmedlem.

– Åh, det där… Ha! Vad ska man säga om det? När fansen läser de kommentarerna kommer de att förstå exakt vad det är som ligger bakom. Saken är den att Herman aldrig har bett oss om att få komma tillbaka till bandet. Jag har aldrig hört honom ställa den frågan, så jag förstår inte vart det är han egentligen vill komma. Det gör jag absolut inte. Men som sagt var, fansen kommer att kunna sätta de kommentarerna i deras rätta sammanhang. Det är beklagligt att behöva läsa sådana uttalanden från Herman, som var vår vän under så många år. Vi förstår det helt enkelt inte. Men det får stå för honom.

Även om Herman skulle ha haft en poäng, varför skulle ni betala mer pengar när ni redan har en bättre trummis till lägre pris?

– Hahahahahaha! garvar såväl Klaus som den dittills moltyste Rudolf, den sistnämnde ännu hjärtligare.

Scorpions består av gitarristen Matthias Jabs, trummisen Mikkey Dee, sångaren Klaus Meine, basisten Paweł Mąciwoda och gitarristen Rudolf Schenker.

”Att ha fått med Mikkey i bandet gav oss ett härligt tillskott av en massa extra energi. Det var så kul att vara tillsammans i ett och samma rum hela bandet”

”När man föreställer sig omslaget till en platta betitlad Rock believer måste det vara något som inger en galen, skrikande, rockande känsla”

För att återgå till nya albumet: än en gång presenterar Scorpions ett omslagsmotiv som gjort för att väcka uppseende.

– Jag vet inte det just… återtar Klaus trevande. Det är ännu ett ”screaming”-omslag, inte sant?

Ja, och sådana har ni gjort ganska många.

– Ja, en del – ”Blackout”, till exempel. Man kunde kanske tänka sig en del väldigt goda skäl att inte välja just det här omslagsmotivet, men när allt kom till kritan så gillade vi det allihop, väldigt mycket. För när man föreställer sig omslaget till en platta betitlad ”Rock believer” måste det vara något som inger en galen, skrikande, rockande känsla. Och när vi fick syn på det här motivet föll det oss i smaken. Det går kanske inte i samma stil som ”Blackout” eller något av våra andra omslag, men det får fram poängen, det är ett omslag för ett rockalbum. Vi ville att det skulle framgå att det här albumet verkligen rockar, att det har en massa kraft och energi, och fokuserar på den hårdare sidan av bandet. Och jag tycker också att det är ganska så snyggt.

Ni kanske har hört att Mikkey nu i november utsågs till ”årets göteborgare”. Har er hemstad Hannover någonsin förärat er liknande hedersbetygelser?

– Jadå, vi har fått många utmärkelser av olika slag. Men faktum är att jag och Rudolf just sa till varandra hur avundsjuka vi var och att vi skulle vilja vara ”årets hannoverianer”, haha! Och få vår egen spårvagn namngiven efter oss vi också! Jag tycker att det är underbart när man hedras av sin hemstad på ett så fantastiskt sett. Vi såg även en video som någon hade tagit av Mikkey när han själv körde spårvagnen till, jag tror det var Drottningtorget i Göteborg. Det syntes i hans ansikte hur stolt han var, och väldigt lycklig. Det är så välförtjänt och en stor ära att få uppleva något sådant i sin egen hemstad. Fantastiskt.

När jag hörde singeln ”Peacemaker” undrade jag nästan om Mikkey hade inspirerat Scorpions på flera sätt än ett. Lätt omarrangerad skulle den låten med lätthet ha passat in på ett Motörhead-album.

– Rudolf, tycker du att den skulle passa in på ett Motörhead-album?

– Nej, inte alls, garvar Rudolf som nu för första gången yttrar sig. Om Lemmy hade sjungit på den, så naturligtvis, haha! Men visst, det är en låt vars natur med nödvändighet uppstått ur av dess text. Sitter man där med en text måste man bygga upp en musikalisk grund som verkligen bär upp dess innehåll, hela grejen med ”fredsmäklaren”. Vi hade så många låtar till det här albumet, men det här var rätta sättet att presentera ”Peacemaker”. Jag vet inte… jag tycker att Motörheads låtar för det mesta är väldigt enkelt uppbyggda. Den här har en lite annorlunda gnista, som i mitt tycke får den att skilja sig från en Motörhead-låt. Självfallet spelar Mikkey fantastiskt på den, han spelar fantastiskt på hela plattan. Killen sparkar röv och det gjorde allt väldigt skoj för oss allesammans. Speciellt under de här omständigheterna där texterna kom först och musiken sedan för att ge dem den rätta kryddan. Tidigare var det alltid jag som började med ett tema, en melodi eller något i den stilen. Den här gången hade jag texterna som ett stycke trä att utgå från och bygga upp en väldigt speciell inramning kring. Det var fantastiskt och inspirerande för mig att göra saker på ett annat sätt än det vanliga.

Vem eller vad är då ”fredsmäklaren”?

– Tja, fredsmäklaren… upprepar Rudolf dröjande. *Du* kunde vara fredsmäklaren!

Tackar!

– Det var jag som höll på och lekte med ord där, återtar Klaus. ”Peacemaker, bury the undertaker”, som en symbol. Fredsmäklaren står för liv och begravningsentreprenören står för död. Jag tänkte på pandemin, jag tänkte på att det pågick så många förödande krig på så många håll i världen… Det känns som att i vår tids samhälle så jobbar begravningsentreprenören på övertid. Så jag tänkte som så: ”Hör ni, låt oss ge killen lite andrum. Låt oss alla stå upp för fredsmäklaren för att göra världen till en bättre plats, en fredligare plats.” Så det är en låt med ett budskap, om vad vi ser omkring oss idag, och hur vi alla hoppas på en fredligare värld. Det är inget ode till freden, som ”Wind of change”. Det är en rockare. Men budskapet är ”kom igen nu, det är upp till oss alla att stå upp för fredsmäklaren för att få uppleva en framtid av fred”.

Nya albumet ”Rock believer” har, liksom klassikern ”Blackout” (1982), ett ”screaming”-omslag, enligt sångaren Klaus Meine.

Tänk om samma rykte skulle börja cirkulera om ”Peacemaker” som om ”Wind of change” – att den i själva verket skrivits av CIA.

– Nix, bedyrar Klaus, CIA hade inget att göra med den här låten.

Heller, är det väl bäst att tillägga.

– Ja, nickar Klaus, det var väl någon gång under 2020 som den där besynnerliga teorin om CIA och ”Wind of change” först dök upp – att det var de som skrivit den för att få Sovjetunionen på fall. Vad kan man säga, det är märkliga tider vi lever i. Den podcast som tog upp och granskade ämnet blev en stor framgång, men… ja, rena struntpratet är det hursomhelst.

Men samtidigt en sorts komplimang, eftersom det bara understryker vilket avtryck ”Wind of change” har lämnat i historien.

– Ja, det är sant. Den här reportern – Patrick Radden Keefe från The New Yorker – for över hit till Tyskland för att intervjua mig. Det var då han konfronterade mig: ”Klaus, har du hört att det ska ha varit CIA som skrev ’Wind of change’?” Jag brast ut i gapskratt, men så insåg jag med ens att killen menade dödligt allvar. Så jag ställde en motfråga: ”Tror du att du just nu intervjuar en musiker och låtskrivare – eller en spion? Eller så kanske *du* är från CIA – vem vet?” Det var en märklig känsla, men han var en hygglig kille, en mycket bra reporter, och han la upp sin podcast på ett sätt som blev väldigt framgångsrikt. En av årets podcasts 2020. Och eftersom det

Gitarristen Rudolf Schenker – längst till vänster – bildade Scorpions som Beatles-influerat popband 1965. Trummisen Mikkey Dee kom med 2016, sångaren Klaus Meine 1969, gitarristen Matthias Jabs 1978 och basisten Paweł Mąciwoda 2003.

här ägde rum i samband med 30-årsjubileet för ”Wind of change” innebar det ännu en omgång fin publicitet för låten.

Förrförra studioalbumet ”Sting in the tail” lanserades på sin tid, 2010, som Scorpions avskedsplatta. Det är nu tolv år sedan och här är ni fortfarande. Kan det kanske rentav komma ytterligare Scorpions-plattor framöver?

– Ingen vet, tillstår Rudolf frankt. Vi står nu inför vår nästa världsturné. Förhoppningsvis kommer allt att gå som det ska och enligt planerna. Frågan är, som jag ser det: kommer den här kemin att hålla i sig under lång tid framöver, efter att ”Rock believer” har kommit ut? Hur många ”rock believers” finns det? Svaret kommer att ge sig självt. Vi kommer att få en uppfattning och då kan det hända att vi säger till varandra: ”Hör ni, jag vet att detta är galen idé, men det här är en ’crazy world’ ändå – så hur skulle det vara om vi gjorde ännu en platta? Vad tycker ni?” Så ja, det kunde vara möjligt. Men ingen vill uttala sig om det ännu, för allt kretsar kring nuet. Vi vill ge oss ut och turnera nu, vi vill höra gensvaret från våra ”rock believers”, dela vår hårda rockkänsla med dem och bara ha skoj. Och efter det, om vi verkligen klarar oss igenom nästa världsturné – ja, då får vi se hur pass mycket soppa vi ännu har kvar i tanken, haha!

Åtminstone verkar risken minimal att du någonsin skulle få slut på riff.

– Musik är mitt liv, suckar Rudolf hänfört. Jag är så lycklig och så fullständigt tillfreds med att kunna ägna mig åt vad de människor som en gång bodde granne med mig försökte få mig att ge upp. De sa: ”Vakna! Vad vill du hålla på med när du är 30? Gör något vettigare av din tid! Skriv in dig på en bättre skola! Bli det och bli det!” Och jag svarade: ”Nej. Jag vill skapa musik! Jag vill skapa den med vänner som jag klickar med och resa över hela världen!” Och så lyckades vi med det. Det är fantastiskt, ett band från Tyskland! Det kommer en massa bra musik från er i Sverige också, av musiker som inte heller hade det lätt att nå utanför hemlandet och lyckas globalt. Men det är just den speciella kraften vi har: ”Jo! Vi kan göra det! Vi kan göra det på vårt sätt!” Det var därför som Scorpions först spelade i Sovjetunionen – för att vi ville få fred med folket där. Vi ville bygga broar. Och ur den tanken uppstod en annan explosion, genom att Gorbatjov öppnade upp Sovjetunionen för världen. Sedan dess har Scorpions spelat i över 80 länder. Och ett band som Metallica säger: ”Vi hade inte spelat i lika många länder som Scorpions, men vi har alltid haft dem under uppsikt och när de spelade på dessa ställen och vi såg att det var säkert att göra det åkte vi dit vi också.” Helt fantastiskt. Vi är resenärer och sådant är vårt liv.

Det ligger något i vad du just sa. Det är mer än troligt att genom att Scorpions förut banat vägen så blev det lättare även för ett svenskt band som Europe att få en internationell karriär.

– Exakt, säger Rudolf entusiastiskt. Det är precis min poäng. Jag skrev om just det i min bok ”Rock your life” (2009), att jag under mitt turnerande världen över träffade så många människor som skyllde på allt möjligt runt omkring dem varför de inte kunde göra det eller det. Mitt svar till dem blev: ”Hör på nu – alla kan göra det. Se inte på andra människor. Se på dig själv och gör upp en plan. Och sedan kan du lyckas, även om du kommer från en lika obetydlig plats som Klaus och jag – eller en ännu mera obetydlig.” Man kan lyckas, bara man tror på sig själv, litar på sig själv och gör musik som inte är en kopia av någon annans. Man skapar sin egen musik och det var just så som Scorpions gjorde. Vi arbetade som ett lag. Till och med under grungeåren, när alla stod på randen till kollaps, många band tappade medlemmar och till och med Judas Priest blev av med sin sångare höll vi samman. Vi sa till varandra: ”Låt oss fortsätta, låt oss vara med om att föra tillbaka rocken igen.” Och just så blev det också. Allt går alltid i cirklar. ■

THE LEGACY

AV **JANNE MATTSSON**

Metallica fick **Eric Peterson** att bilda ett band. Att se Eric på scen fick **Alex Skolnick** att vilja gå med i bandet. Tillsammans minns de tillbaka på åren som Legacy och **Testaments** debutalbum ”The legacy”.

Det var trångt i Peterson den äldres lägenhet i Oakland, Kalifornien. I vardagsrummet stod pappa Petersons ögonsten förankrad mot väggen nästan som om den vore ett altare. Framför den mycket dyra stereon hade sonen Eric och hans vänner Chuck Billy, Alex Skolnick, Greg Christian och Louie Clemente samlats. Den förväntansfulla stämningen gick att ta på och samma sekund som Eric släppte ned nålen på den snurrande vinylskivan bröt ett vilt jubel ut. Låten som hördes var ”Over the wall” – ett bevis på att de fem vännerna hade lyckats. Snart skulle Testaments debutalbum ”The legacy” kunna köpas i varje skivbutik över hela landet. Vägen dit hade varit lång men resultatet o så värt det.

– Historien om Testament, eller Legacy som vi hette då, började redan 1982, säger bandets grundare och gitarrist Eric Peterson. Under high school var jag ett stort fan av band som Iron Maiden, Scorpions och Accept. De inspirerade mig att själv börja spela gitarr. En tid senare kom jag in på band som Mercyful Fate, Venom och Angel Witch. Band som fick upp mina ögon för det ockulta. Jag hade däremot ingen önskan om att själv vara med i ett band, utan det kom senare efter att jag hade börjat smyga in på klubbar och se band.

Under det tidiga 80-talet hade Eric ett konstant flöde av band att se. Men själva anledningen till att han till slut själv ville stå på scen stavas Metallica.

– När Metallica skulle göra sin första Bay Area-show som förband åt Lääz Rockit var min polares band Roulette förband. Jag fick åka med honom till giget om jag lovade att vara roddare åt dem. Inga problem för min del. Att hjälpa band var ett säkert sätt att slippa betala för biljetter. När jag såg Metallica den kvällen förändrades precis allting. Det var ett wow-ögonblick utan dess like. Allting som jag hade gjort, skrivit eller spelat betydde inte längre någonting. Jag började om helt och hållet och ville plötsligt stå på scen jag med. Det var som om jag hade funnit mitt kall i livet. En sak ledde till en annan och det var då jag träffade trummisen Louie Clemente. Vi började att jamma med varandra, skrev några låtar, fick spelningar på Ruthie’s Inn i Berkeley, The Stone i San Francisco och andra snarlika ställen. Vi var det där bandet som öppnade om kvällarna.

De riktiga headlinerspelningarna låg ännu en bit fram i tiden. Men att få öppna för Exodus och Possessed var inte fy skam det heller. På den tiden bestod Legacy av medlemmarna Eric och hans kusin Derrick Ramirez på gitarr, trummisen Louie, sångaren Steve ”Zetro” Souza och basisten Greg Christian. En kväll befann sig en fingerfärdig 14-åring i publiken. För full hals sjöng han med i låtar som ”C.O.T.L.O.D.” och ”Raging waters”.

– Jag hade hört talas om det här unga, häftiga bandet som sopade banan med alla andra, säger gitarristen Alex Skolnick. 1983 var jag bara 14 år gammal och hade precis börjat att gå på spelningar. Legacy var ett av det tidigaste banden som jag såg. De lirade ofta i krokarna och även om jag inte såg dem ofta hade jag vänner som såg dem desto oftare. Snacket bland polarna gick: ”Jovisst, Exodus är bra men det här nya bandet Legacy – där snackar vi ett *riktigt* bra band!” Vanligtvis hörde man aldrig någonting om förbanden. De var helt ointressanta, med ett fåtal undantag. När Slayer på sin första turné öppnade för Lääz Rockit gav det ringar på vattnet. Jag var där och det var en svinbra spelning utifall någon undrar. Sanningen är förresten att *alla* öppnade för Lääz Rockit. De var stammisar på vartenda hak och alla trodde att de skulle bli det nästa stora bandet. Så blev det inte. Efter ett tag nåddes jag av ryktena att Derrick hade slutat som gitarrist i Legacy. Mina vänner uppmuntrade mig att försöka ta hans plats. Men med tanke på vilka snorungar vi var, vad visste vi?

Hur kom du till slut i kontakt med dem?

– Det var Alexis Olson som tipsade oss om Alex, säger Eric. Han var en vän och en sorts bandkoordinator kan man säga. Han älskade att koordinera ihop saker och ting.

FOTO **ULF MAGNUSSON / PREMIUM ROCKSHOT**

”När jag såg Metallica den kvällen förändrades precis allting. Det var ett wow-ögonblick utan dess like. Det var som om jag hade funnit mitt kall i livet”

Testament i samband med att de spelade på Fryshuset i Stockholm tillsammans med Anthrax den 6 oktober 1987. Då och fram till 1992 bestod bandet av basisten Greg Christian, gitarristerna Alex Skolnick och Eric Peterson, sångaren Chuck Billy samt trummisen Louie Clemente. 2005-2006 återförenades originalupplagan av bandet och släppte liveplattan ”Live in London”.

FOTO FRANK WHITE

Det gav honom en kick att se vad den och den personen kunde hitta på tillsammans.

– Jag gick i skolan tillsammans med Alexis, fortsätter Alex. Han var några år äldre än mig. Medan jag skötte min skolgång sket han fullständigt i sin. Det var viktigare att springa på spelningar än att göra läxor, haha! Han tog med mig till ett möte med killarna och resten är historia.

– Alex var som en jävla Yngwie Malmsteen på vårt första rep tillsammans, säger Eric. Det var inte vad vi var ute efter! Samtidigt var allting så himla nytt för oss alla att vi inte visste *vad* vi var ute efter heller. Vi visste att vi saknade en ingrediens och det var inte den som Alex kom med. Samtidigt bidrog han med någonting unikt och det kändes som om att resultatet ändå kunde fungera. Den första låten som vi skrev tillsammans var ”Burnt offerings” och det är en stor skillnad på materialet innan och efter den låten. Alex var en klassiskt skolad gitarrist medan jag knappt var hemskolad ens. Däremot hade jag massvis av idéer som jag behövde få ur mig utan att veta vad de kallades. När jag sa ”Mercyful Fate-melodier” fattade Alex direkt vad jag var ute efter. I min hjärna såg jag redan hur coolt allt skulle bli, det gällde bara att få fingrarna att fatta vad jag menade.

– Det var då jag lärde honom om olika skalor, skrattar Alex. Vi fungerade bra tillsammans och Yngwie-delen stämmer. Jag gillade Yngwie. Inte bara hans solon utan hela hans sätt att spela gitarr. Det var inspirerande. När vi sedan drog upp tempot ännu mer blev det vårt unika kännetecken. Inget annat band lät egentligen som Legacy. Egentligen var jag mer av en Warren DeMartini- och George Lynch-kille men jag ville fan inte spreja upp håret och se ut som dem. Därför passade Legacy mig mycket bättre. Däremot finns båda delarna i vår musik och det hörs i synnerhet i ”Alone in the dark”. Den är inte jättelångt bort från hårsprejscenen. Man kan säga att vi plockade ut det bästa av den till vår egen värld. Det var radikalt – vi vågade prova det som ingen annan gjorde och det betalade sig.

Gitarristerna Alex Skolnick och Eric Peterson på White L'Amour i Brooklyn, New York den 31 juli 1987. Alex hade under två års tid tagit gitarrlektioner av Joe Satriani. Eric hann med en enda innan Joe fick fullt upp med inspelningen av albumet "Surfing with the alien".

"Alex Skolnick var som en jävla Yngwie Malmsteen på vårt första rep tillsammans. Det var inte vad vi var ute efter!"

Med Alex som ny gitarrist i bandet inleddes in ny fas i Legacys historia. En "rolig" fas som de båda gitarristerna uttrycker sig.

– Vi gick från att vara ett tämligen fromt band till att bli stenhårda och lira helt egna set, säger Eric. Mitt i det hårda blev vi dessutom mer melodiösa, hade fler gitarrsolon och kunde showa till det mer. Jag ska inte säga att vi inspirerades av vad som hända borta på Sunset Strip men vi såg till att publiken var jävligt roade under våra spelningar. Alex brukade exempelvis lira temat från tv-serien "Rosa Pantern" till publikens jubel.

Behöll ni det där "roliga" när ni spelade in er enda demokassett "Demo: 1" eller var det mer allvar då?

– Det "roliga" var utbytt mot iver, för vi var jäkligt ivriga på att få spela in någonting som skulle representera vilka vi var, säger Eric. Vi hade en nyvunnen energi inom bandet och den var viktig att föreviga. Efter lite omtanke valde vi ut fyra låtar som vi tyckte beskrev oss bäst: "Burnt offerings", "Reign of terror", "Alone in the dark" och "Raging waters". Det var en stark fyrklöver. Så stark att demon till och med dök upp på utländska försäljningslistor. Inte listor från kassettbytarvärlden utan skivaffärers faktiska försäljningslistor! Det var och är än i dag helt obegripligt. Vi hade till och med en "manager" – Alexandria Dorrie – som i brist på andra ord "såg efter oss". Fast det visste vi inte om, hon bodde och verkade i Tyskland och vi träffade henne första gången på vår första Europaturné 1987. Helvete vad kassetter hon sålde åt oss! Tack vare hennes arbete hade vi också redan ett starkt stöd från fansen första gången som vi kom över till Europa.

Sysslade ni med kassettbyteshandel?

– Alex gjorde det inte men jag brukade gå till en skivaffär som hette Record Vault, säger Eric. De hade en urstark demosektion i butiken med olika rekommendationer. Där gjorde jag många fina upptäckter. Sedan hade vi en intressant radiostation som under helgerna lirade demoband i ett program som hette "Rampage radio". Programledare var Ron Quintana och det var tack vare honom som vi i Bay Area fick höra band som Mercyful Fate. Varenda helg satt man där och undrade vad fan det var man lyssnade på. Det ena bandet var bättre än det andra och det var en aldrig sinande ström av dem.

– Ron hade även en tidning som hette Metal Mania, fortsätter Alex. Samma Metal Mania som en gång i tiden skulle ha hetat Metallica om en viss dansk herre inte hade lagt beslag på det namnet till sitt band, haha! Tack vare att Ron lirade vår demo så ofta spelade vi ideligen för utsålda hus runtomkring i Bay Area.

Allting såg onekligen ljust ut för Legacy 1986. Musiken sprutade ur de båda gitarristerna, demokassetten "Demo: 1" sålde i enorma mängder och publiken älskade dem. Då kom Steve med ett oväntat besked. Han skulle sluta för att gå med i Exodus.

– Steve var killen i bandet som alltid läxade upp oss andra för att vi inte var hängivna nog för att spela i samma band som honom, säger Alex. Han var den som piskade oss att göra bättre ifrån oss om vi någonsin skulle bli någonting. Han var den som alltid såg till att vi var på tå och att vi live var så bra som vi kunde vara. *Han* var den som lämnade oss för att gå med i ett annat band när saker precis hade börjat rulla vår väg! Hör på den hängivenheten. Det är länge sedan nu och vi har turnerat så mycket med Exodus att jag inte bryr mig om det. Men då var det en bra jävla skum sak av honom att göra.

– Han var en sann ledare, säger Eric. Det kom från hur hans föräldrar hade uppfostrat honom. När han slutade såg vi till att behålla den hängivenheten men det var också upp till oss själva att göra det. Det fanns inte längre en ettrig Steve där att pusha oss.

Som ersättare för karismatiske Steve fick Legacy tag på Chuck Billy. En heavy metal-sångare från bandet Guilt i San Francisco. Om Alex intåg i bandet hade varit som att få fel bit att passa i pusslet var Chuck en bit som fick hamras på plats.

– Chuck hade ingen aning om någonting som rörde vår musik, säger Eric. Dessutom var han äldre än oss, mycket äldre. I dag är det inte "mycket äldre" men när man är yngre kan de sex år som skiljer Chuck och Alex åt kännas som ett helt liv. I Chuck fick

Legacys klassiska demokassettband "Demo: 1". Alexis Olson är densamma som kom på omslagskonceptet till Testaments debutalbum "The legacy".

THE LEGACY
LÅT FÖR LÅT

Over the wall

– Det här är fortfarande Testaments absoluta höjdpunkt, säger gitarristen och bandets grundare Eric Peterson. Det tuggande riffet som löper så ihärdigt genom låten är klassiskt. Sedan har den melodiska öppningen mer eller mindre blivit mitt och gitarristen Alex Skolnicks kännetecken. Taktbytet i mitten och breakdown-delen är jäkligt snygga de med. Det känns som om vi med ”Over the wall” lyckades fånga essensen av precis allting vad bandet Legacy var och Testament fortfarande är än i dag. Frågan är om man kan inleda sin karriär bättre än så här? Jag tror inte det. Vi gjorde även en video som blev populär. Fan, jag älskar verkligen ”Over the wall”!

The haunting

– Jag känner direkt lukten av nyrökt gräs och framför mig ser jag Alex stökiga rum som vi skrev låten i, säger Eric. Vi hade redan skrivit stenhårda ”Burnt offerings” tillsammans men ”The haunting” är ett rent riffkalas.

– Det är så oerhört mycket harmoniseringar i låten, säger gitarristen Alex Skolnick. Dessutom ville vi arbeta med udda takter, vilket gjorde den unik i sitt sammanhang. Det udda kom från att jag lyssnade mycket på Rush och Yes. Givetvis hade jag inte för avsikt att vi skulle börja lira progrock men jag var inte heller rädd för att smyga in sådana influenser för att visa vad vi kunde. Det kanske är lite skrytsamt? Chuck Billys sång är i alla fall 100 procent thrash.

– Vi spelade ofta ”The haunting” på våra gig på Ruthie’s Inn i Berkeley. Jag minns speciellt ett tillfälle när James Hetfield och Kirk Hammett från Metallica satt vid ett bord och svepte Kamikazedrinkar. När vi passerade dem – vilket man var tvungen att göra för att komma backstage – började James att slå taktfast på bordet samtidigt som han skrek ”The haunting” upprepade gånger. Att James gillade vår låt tyckte vi var jäkligt häftigt.

Burnt offerings

– Den första låten som jag och Eric skrev tillsammans och det kan jag berätta var ett riktigt äventyr, säger Alex. Eric kom med hårdheten medan jag lekte med orientaliska skalor som kom från att jag hade lyssnat på Yngwie Malmsteen.

– Jag hör också mycket av Rainbow och Mercyful Fate, fortsätter Eric. Det här vet inte Alex om men jag ville göra någonting som liknade Mercyful Fates ”Satan’s fall”. Jag försökte aldrig kopiera den rakt av. I stället använde jag den som en sorts karta till att skapa någonting eget. Men grunden kommer definitivt därifrån och det är jag stolt över.

Raging waters

– Den första låten som jag skrev helt själv åt Legacy, säger Eric. Det var på den tiden då Derrick Ramirez fortfarande var gitarrist i bandet. Det är alltså en *riktigt* gammal låt. Den påminner lite om Accepts ”Restless and wild” med sitt galopperande tempo. Vår dåvarande sångare Steve ”Zetro” Souza skrev en text om att vara förlist till sjöss. Att det fanns en enorm vattenpark som hette Raging Waters förstörde till en början hela grejen för mig. När han väl förklarade texten blev det bättre. Först då kunde jag se bortom alla glada barn med armpuffar på sig, haha! Det är inte den mest melodiska av våra låtar men den har gott om kraft i sig.

C.O.T.L.O.D.

– Det här är en av Legacys absolut tidigaste låtar, säger Eric. Det var till och med den andra låten som vi skrev någonsin. I dag är den nog så enkel att spela men då…

”Apocalyptic City är min absoluta favoritlåt med Testament. Det finns ingenting som jag skulle vilja ändra på i den”

Wow! Den är uppbyggd av så många olika beståndsdelar med alla sina olika start- och stoppsträckor att det var ett rent helvete att spela den.

– Det är också en riktigt medryckande låt, säger Alex. Jag minns första gången som jag såg Legacy live. Då stod jag i publiken och skrek med för full hals till just den här låten. Refrängen sätter sig direkt – curse of the legions of deeeath!

First strike is deadly

– Den här låten är som en tidsresa, säger Eric. Det finns flera riff i den som jag skrev redan när jag gick i high school. Sedan kommer Alex sentida grejer och tar låten i en helt annan riktning. Det coola är att de harmonierar så bra med varandra trots deras uppenbara skillnader. Jag skulle nästan kalla låten en olycka då det egentligen aldrig var meningen att dessa riff skulle blandas med varandra, men så blev det.

– Även här kan man höra mycket Yngwie Malmsteen, säger Alex. Fast tempot är som vanligt mycket högre. Jag var tvungen att snabba på det hela så att det inte skulle bli för uppenbart, haha! Jag minns förresten en rolig historia som utspelade sig innan vi återförenades 2005. På den tiden var jag mer eller mindre en gitarrist som man kunde hyra in till vad som helst. Jag hade blivit bokad till ett gig i Korea och skulle spela tillsammans med en symfoniorkester. Spelningen skulle gästas av en stor koreansk popstjärna som jag i dag inte minns namnet på. Någon berättade för mig att gitarristen i popbandet var ett stort fan av mig och gravt influerad av min spelstil. Jag blev nyfiken och lyssnade på deras hit och vad får jag höra – de hade snott leadet från ”First strike is deadly” rakt av! Om jag hade velat hade jag kunnat drivit det hela vidare för det var en så uppenbar stöld att det var rent kriminellt. Det gjorde jag aldrig, jag såg det som någonting smickrande i stället.

Do or die

– En bitvis anonym låt som aldrig riktigt kommit till sin rätt, säger Eric. Samtidigt är det en förbannat cool låt med sina ackord över det snabba fingerspelet. Den är jäkligt kul att spela än i dag.

– Vilket vi också gör, fortsätter Alex. Ibland smyger den in i setet och försöker finna sin plats men det är sällan som den gör det. Vilket är synd. Jag tycker också att den är riktigt rolig att spela och det just tack vare att den är så annorlunda mot allt annat som vi har gjort. Det är även en av få låtar som vi verkligen måste repa innan vi kan spela live. Det går inte bara att slänga in den som ett rent överraskningsmoment.

Alone in the dark

– Det var den första låten som Alex visade oss, säger Eric. Jag minns hur han blygt bad oss att inte flippa ut men att han hade en idé som han ville visa. Jag älskade vad jag hörde och tillsammans började vi direkt att jobba vidare på den. Att spela två olika melodier är även det någonting som vi testade tidigt för att se vad det skulle bli av det hela. Här lyckades vi bra.

– Jag ville skriva en låt i A, av alla jävla stämningar, skrattar Alex. Allt annat som vi skrev var i E. Det var något dumt tonårspåhitt, antar jag. AC/DC:s ”Hells bells” går exempelvis i A och jag ville väl skriva en riktig rocklåt. Jag visste att det skulle bli en fajt men kvickt fann jag Eric på min sida.

– Den var ett skönt avbrott mot allt annat som vi hade på den tiden, säger Eric. Det var ”C.O.T.L.O.D.”, det var ”Burnt offerings” och det var rock med ”Alone in the dark”. Det gav en cool variation. Vi hade även balladen ”The legacy” som gav ännu mer variation men den skrev vi aldrig färdigt till skivan. Den passade helt enkelt inte in, utan låg i malpåse fram till ”Souls of black” (1990). Det var förresten den absolut första låten som jag någonsin skrev. Huga, en ballad. Men å andra sidan var vi inte ett thrashband på den tiden så det var okej, haha!

Apocalyptic City

– När vi skrev den här låten kände vi att vi verkligen visste vad vi sysslade med som band, säger Eric. Jag och Alex har båda riktigt jävla snygga riff som vi vilt kastar mot varandra, eller hur det ska beskrivas. ”Apocalyptic City” skrevs i samma veva som Steve bestämde sig för att sluta i bandet. Vi spelade den på vårt sista gig tillsammans. Steve skrev däremot aldrig någon text till den, så någonstans på ett gammalt kassettband finns det en instrumental liveversion av den.

– Med Steve ute ur bandet bestämde jag och Eric oss för att skriva texten, säger Alex. Det här är alltså vårt första försök tillsammans. Eller jag och jag… *Eric* bestämde att vi två skulle skriva texten tillsammans. Han hade en idé och bad mig att fylla på med några ord här och där. Det blev inte så illa. När det kommer till kritan är ”Apocalyptic City” min absoluta favoritlåt med Testament. Det finns ingenting som jag skulle vilja ändra på i den.

JANNE MATTSSON

vi en ny ledare som inte ens visste vad han ledde. Hans bakgrund var melodisk och hans tajming helt annorlunda än vår. Han var mer rock’n’roll. Det är lustigt, i dag talar folk om ”Chuck Billys sound”. De talar däremot inte om hur det var vi som formade det soundet åt honom. Direkt när han anslöt började vi jobba med att förändra honom till vad *vi* ville ha. Man kan lugnt säga att vi lyckades.

Var det lätt?

– Njaaa… Jag minns vår första demoinspelning med honom, säger Eric. Jag tog hem den och lyssnade gång på gång innan jag ringde Alex och beklagade mig över att Chuck sjöng som Rob Halford. Rob är grym men det var inte vad vi var ute efter. Alex lugnade mig dock och sa att det skulle fungera, vilket det också gjorde. Det krävdes bara ännu mer arbete och det gjorde att vi gled ännu längre bort från banden som lät som Possessed och Venom. Det i sig var ingen direkt nackdel. Eftersom vi redan hade skivbolag som Music For Nations, Roadrunner och Megaforce efter oss tvingades han att utvecklas i ett snabbare tempo än vad som kanske var lämpligt. Samtidigt gjorde det att vi stack ut i mängden. Det tycker jag att vi alltid har gjort.

Det var till slut Megaforce som vann dragkampen om Legacy och i januari 1987 skickades bandet iväg till ett kallt och snöigt New York för att spela in debutalbumet i Pyramid Sound Studios i studentstaden Ithaca.

– Vi hade aldrig varit utanför Kalifornien, säger Eric. Bara att få åka till New York var en upplevelse i sig. Att få se snö var något helt nytt för oss. Däremot hade vi redan studiovana, så just den biten var inte så himla märkvärdig. Vi hade till och med spelat in en andra demo med Chuck på sång som vi aldrig släppte. Tanken fanns men när vi redan hade rott iland skivkontraktet höll vi på det hela.

Var det första och andra demon som blev skivan ”The legacy”?

– Mer eller mindre men inte helt och hållet, säger Eric. Chuck berättar ofta om hur han hade lagt om sången på hela den första demon men det stämmer inte alls. Jag vet inte hur många gånger jag har fått rätta honom. Det är information som aldrig verkar gå in.

Hur var ni i studion?

– Vi hittade en riktigt bra pub som hette Captain Joe’s Reef, säger Alex. Det coola med den var att det var första gången som vi kom i kontakt med hot wings – det vill säga starka kycklingvingar. Det fanns inte i Kalifornien. Där gillade vi inte stark mat. Dessutom pratade folk med så utpräglad New York-dialekt att det var direkt lustigt att lyssna på dem. Dessvärre hade vi ofta

Alex Skolnick, Eric Peterson, Louie Clemente med Suicidal Tendencies-kepsen, Chuck Billy och Greg Christian. ”Alla idéer jag kom med gick hem hos Eric, bara det att han höjde tempot på dem som fan!” säger Alex med ett skratt.

FOTO ALEX SOLCA / ICONICPIX

svårt att förstå vad de menade. Det var samma land och ändå en milsvid barriär. Varje kväll efter att vi var klara i studion gick vi till Captain Joe’s Reef för att käka och dricka gott. Nästan varje kväll var det också ett Earth, Wind & Fire-coverband som lirade, jag tror de hette Trumpets eller något snarlikt. Det var som i filmen ”Måndag hela veckan”: vi kom dit sent, gjorde vårt och lämnade vid tre på morgonen för att sedan befinna oss i studion vid tio. Jag gissar att det mesta av skivan är inspelad på baksmällan.

Kom ni med egna idéer eller lyssnade ni blint på producenten Alex Perialas (Anthrax)?

– Vi hade en ganska bra bild av vad vi ville göra, säger Eric. Däremot la han sig ofta i mitt och Alex gitarrspel och styrde upp vem som gjorde vad och bättre än den andre. Det var sådant som vi själva kanske var lite blinda för. Vi trodde att vi hade mer koll än vad vi hade. Det kändes helt okej, det var ingen tävling mellan oss. Det vi ville var att göra den bästa möjliga skivan på fyra veckor. Det var egentligen ganska mycket tid. Ingenting kändes direkt stressat utan snarare det motsatta. Vi jobbade i skift och jag satte minst en låt per dag, vissa dagar två. Sedan kom Alex och Chuck in och började att jobba på sitt. Som jag minns det plöjde vi oss igenom inspelningen och det enda hindret var när rullbandet tog slut. Då har man bra flyt.

Var Alex ert uppenbara val av producent?

– Nej, det var mer skivbolaget som valde ut honom åt oss, sedan var det bara att finna sig i det och köra, säger Eric. Det var aldrig så att vi satt ned och funderade över Alex utan det var mer: ”Vi ska åka till New York och spela in en skiva – tjoooho!” Vi visste så klart vem Alex var och vad han hade gjort, så det kändes tryggt från första början. Fast visst hade vi hoppats på att få jobba med han som gjorde Metallicas andra platta, Frasmussen eller vad han heter?

Flemming Rasmussen.

– Precis, han ja! Vi tänkte även på Dieter Dierks som de stora Scorpions-fans vi var, men Alex var ett bra val. Han kunde sin thrash, vilket SOD-plattan ”Speak English or die” var ett bevis på. Kunde han få dem att låta bra kunde han få oss att låta bra, haha!

Minns ni vad prislappen landade på?

– Totalt 22 000 dollar och vår budget var 20 000 dollar, säger Alex. När det handlade om sådana summor var det aldrig något klagomål. Speciellt inte med tanke på att inom de ramar som vi hade fått fick vi in ny utrustning, flyg, boende, mat, inspelning, omslag och fan vet allt. Vi var inte dyra, om man säger så.

Vad kände Chuck inför att sjunga in någon annans arbete och ord?

– Jag var orolig över vissa saker, säger Eric. Inte så mycket över vad han skulle

”Det fanns redan ett band som kallade sig Legacy och de hade varumärkesskyddat namnet. Det var ju vi som var Legacy!”

tycka utan vad *jag* skulle tycka. Jag visste exakt hur jag ville ha det och att låta honom få sätta sin prägel direkt var faktiskt ett orosmoment. I dag har jag inga som helst problem med det, för jag vet att vad vi båda vill är att vi ska komma så nära min vision som möjligt. Jag var nog ganska hård mot Chuck och sa ofta nej till hans idéer. På gott och ont. Till slut utgick han från den mall som Steve hade skapat och det var någonting som vi alla var bekväma med. Vi visste att höll han sig till mallen skulle det inte bli några som helst problem. Det är en mall som Chuck använder sig av än i dag för att knyta ihop de svåraste av säckar. Jag tror att Steves mall var en bra sak för Chuck, den visade vägen längs en stig som han inte tidigare hade vandrat.

När allting var inspelat och klart väntade dock en ännu större chock än när Steve beslutade sig för att lämna bandet. Det album som Legacy hade spelat in skulle inte längre få ges ut under namnet Legacy.

– Det fanns redan ett band som kallade sig det och de hade varumärkesskyddat namnet, säger Alex. Då var det stopp och vi var upprörda. Det var ju vi som var Legacy! Det var vi som hade kämpat så hårt. Tur ändå att det skedde innan skivan trycktes, annars hade det blivit svettigare. Nu hann vi styra upp allting innan *och* varumärkesskydda namnet. Testament kommer faktiskt från Billy Milano (MOD, SOD). Vi var hemma hos honom och grillade. Det hela var inte helt olikt filmen ”Deltagänget”... Mitt i all dekadens bara vrålade han ut: ”Ni ska heta Testament!” Sedan var det så. En logga togs fram och skivan döptes till ”The legacy” för att knyta ihop säcken.

– En lustig sak är ändå att vi erbjöds att köpa namnet av dem, säger Eric. Jag minns inte om det var 500 eller 1 500 dollar de ville ha. För oss kvittade det, det var som att be om en miljon, haha! Visst, vi hade kunnat be skivbolaget att lösa det hela men då vårt förskott var 20 000 dollar ville vi inte bränna pengar på en sådan sak.

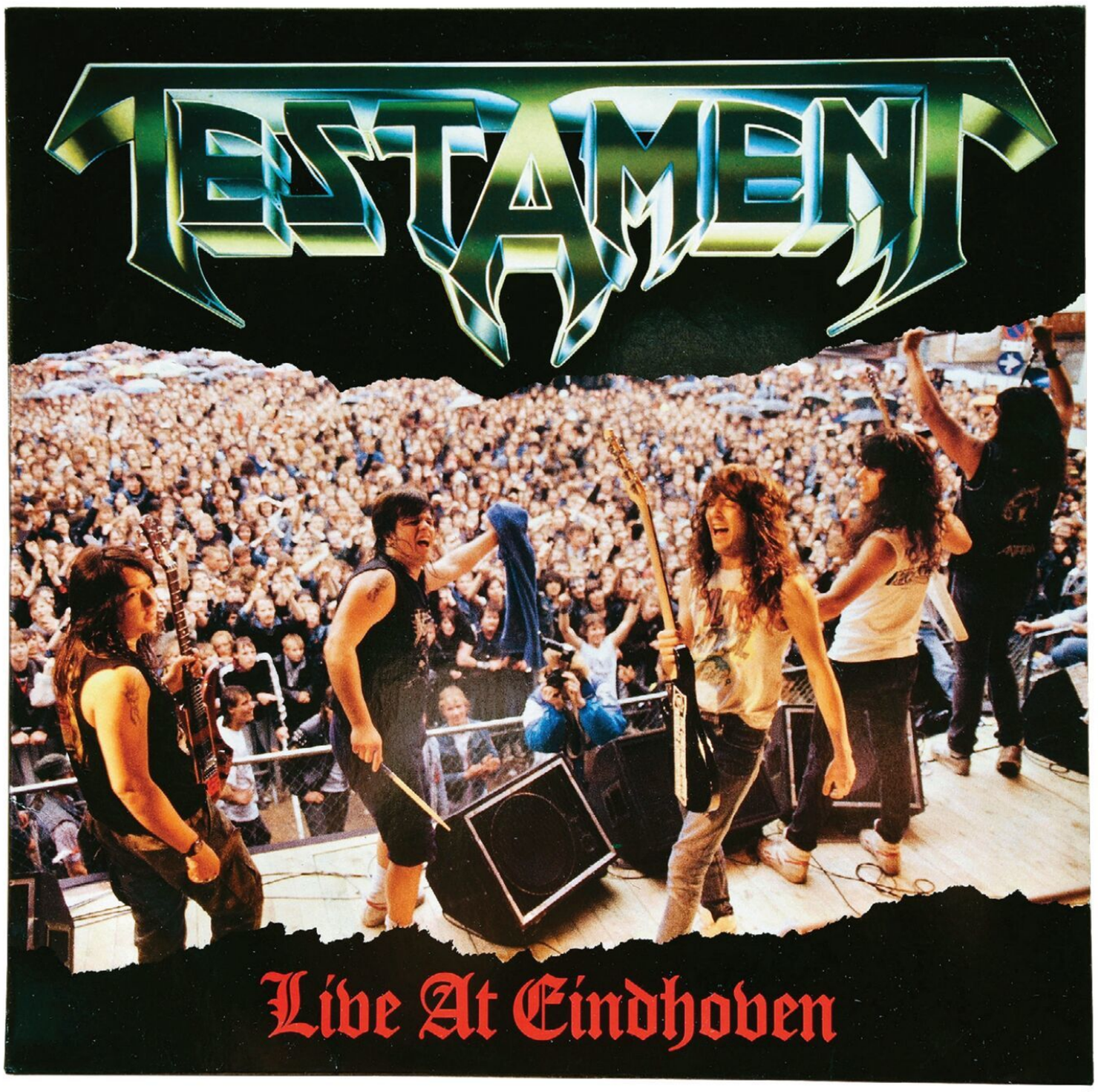

Den 6 juni 1987 spelade Testament på Dynamo Open Air i Holland. Det var bandets första gig i Europa och det hela kom att förevigas på minialbumet ” Live at Eindhoven”. 2009 släpptes en ommastrad utgåva, då innehållande hela spelningen. De andra banden på endagsfestivalen var Stryper, Destruction, Vengeance, Atomkraft och Mad Max.

Den 21 april 1987 släpptes till slut debutalbumet ”The legacy” och samma sommar gav sig Testament ut på vägarna tillsammans med Anthrax.

– Vi gjorde en 40 spelningar lång USA-turné, säger Eric. Det var något för våra föräldrar att berätta om för sina vänner. ”Eric, åh, han är ute på turné och spelar musik med sitt band. Det går ganska bra för dem och snart ska de åka över till Europa. Har du varit i Europa?” Det var mycket sådant snack på gatan, haha!

– Väl i Europa fick vi för första gången åka i en riktigt turnébuss, fortsätter Alex. Innan dess var det mest minivans och skithotell. Jag minns vår första van, den var blå och luftkonditioneringen gav upp ganska fort. Det var en mardröm. Det var en groteskt varm sommar och alla luktade svett och misär. Band har splittrats för mindre än så. Faktiskt är det en bra lektion att ta lärdom av. Om man som band kan ta sig igenom sin första turné utan att splittras, då har man någonting på gång. Betydligt mer profilerade band med stora budgetar har klarat mindre än så. Första turnén bygger moralen. Vi körde vanen själva mellan gigen. Vi hade ett rullande schema som inte fungerade och vissa fick köra mycket mer än andra och vissa fick inte köra alls. För allas säkerhet. Greg var en riktigt usel förare och Alex hade ganska nyligen tagit körkortet så han kändes inte heller speciellt stabil bakom ratten. Chuck körde mest. Han var mest erfaren och säkrast bakom ratten. Långt senare kom han även att jobba inom motorfordonsbranschen.

Vad gjorde Greg till en så dålig chaufför?

– Att han var full, säger Alex. Han saknade även all sorts fokus och kunde inte ha ögonen på vägen i två sekunder ens. Han var en väldigt nervös person och det märktes på hans körning. Den enda gången som han hade självförtroende var när han drack. Då var allting ”fuck yeah”. Det höll inte vi med om.

– Anthrax var ute på sin ”Among the living”-turné och hade det gott ställt, fortsätter Eric. Med gott ställt menar vi att de hade ett crew med sig och en scenshow. De låg långt före oss och såg så proffsiga ut i allt vad de tog sig för. Vi var mer beerdrinkers och hellraisers, men det fungerade det med. Våra roddare var polare som hängde med för att ha kul, deras var med för att jobba. De flesta hängde bara med oss någon vecka, sedan behövde de bytas ut. De var helt slutkörda av allt festande, haha! Det var först året efter i samband med ”The new order” som vi förstod att vi behövde ha riktiga proffs med oss som kunde sitt jobb. Hur vi ens kunde få ut en skiva redan året därpå och sedan en till, ”Practice what you preach”, året efter är imponerande. Det var från vägen till studion till vägen igen nonstop fram till 1991 när hela scenen förändrades. Metal var ett fult ord och vi började känna oss slutkörda. På ”The legacy” gjorde vi däremot allting rätt. Jag tror inte att vi hade fått det genombrottet som vi fick om vi aldrig hade åkt på turné med Anthrax. Den turnén lyfte vår karriär betydligt mer än vad vi själva hade mäktat med. Vi är skyldiga dem mycket. ■

Steve Vai har gjort tio studioalbum som soloartist och även gjort skivor med bland andra Frank Zappa, Alcatrazz, David Lee Roth och Whitesnake. 1988 förärades han en finsk listetta med David Lee Roth-albumet ”Skyscraper”.

STEVE VAI

AV **NICLAS MÜLLER-HANSEN** FOTO **LARRY DIMARZIO**

Frank Zappa kallade honom geni och David Lee Roth gav honom helt fria händer. Den hyllade gitarristen **Steve Vai** är aktuell med ”Inviolate”, ett album där åldern till viss del gjorde sig påmind.

I Frank Zappa-dokumentären ”Zappa” från 2020 ges återigen en bild av en mycket speciell man. Han gav sällan beröm till sina musiker. Du började arbeta med honom som 20-åring. Upplevde du det också så?

– Det var inte så att han aldrig gjorde det, men om han gav en något som låg inom ens kapacitet att klara av fick man aldrig höra att man hade gjort ett bra jobb, säger Steve Vai som föddes i New York den 6 juni 1960. Det förväntades av en. Frank hade en kuslig förmåga att kunna se ens potential bättre än man själv kunde. Han hade en vishet i det och han kunde ge en saker som var lite över ens kapacitet, men samtidigt visste han att man troligtvis skulle klara av det. Han gav aldrig uppgifter som låg utanför ens område, för det skulle varit helt meningslöst. Om han någon gång delade ut en uppgift som var lite utanför vad man egentligen var kapabel till, men som man hade potential för och man sedan klarade av den, då kunde man få en komplimang. Jag fick några komplimanger av Frank under åren.

– När jag började spela med honom var det relativt nytt för en gitarrist i hans band att spela vissa melodier som han skrev. Han förväntade sig att gitarristerna skulle spela låtar som ”The black page” eller ”Sinister footwear”, vilket var den typen av låtar som jag spelade. Samtidigt var det riskfyllt, för Frank tolererade inte att man spelade fel. På första giget av den andra turnén som jag gjorde med honom hade jag mängder med komplicerade låtar att spela. Första turnén var lite lättare. Hursomhelst, på det där första giget skulle jag spela något riktigt svårt, vilket är mellanspelet i låten ”Montana”. Saken är den att det alltid var lite skrämmande att vara med honom just för att han var Frank Zappa. När det var dags för ”Montana” spelade jag helt perfekt, vilket ledde till att Frank stoppade giget och tittade på mig. Jag trodde att jag hade gjort något fel, men han tittade bara på mig och sa: ”Inte illa, killen!”

Har du något mer exempel?

– Han gav mig faktiskt en komplimang vid ett annat tillfälle och jag har nog aldrig berättat det för någon, men jag är 61 år nu så det är okej. Vi satt i hans studio och det var bara han och jag. Vi jammade och spelade låten ”Sleep dirt”. Jag spelade kompet, vilket var hyfsat enkelt, och Frank spelade solot. Efter en stund spelade han kompet och signalerade att jag skulle spela solot. Jag blev lite vilsen i någon sekund för det slog mig att jag satt där och spelade med Frank Zappa. Jag var bara 20 år gammal. Han frågade om jag var okej och jag svarade: ”Frank, jag blev lite tagen på sängen och jag försöker bara bearbeta vad som händer.” Det var lite som att jag inte kände mig värdig nog att vara där. Frank svarade: ”Hur många Tommy Mars (keyboard) finns det?” Jag svarade att det bara fanns en. Sedan frågade han: ”Hur många Vinnie Colaiuta (trummor) finns det?” Jag svarade samma sak. Frank tittade på mig igen och frågade: ”Hur många Steve Vai finns det?” Jag svarade inte, men sedan sa han något som jag inte har berättat tidigare: ”Jag tror att du är ett geni på ett sätt som ännu inte har upptäckts.” Det där är något som jag fortfarande försöker klura ut. I min naivitet sa jag ”Tack!” men han svarade direkt: ”Du behöver inte tacka mig. Jag kallar dig bara för vad du är.”

Hur ser du på ditt debutalbum ”Flex-Able” från 1984 idag?

– Jag spelade in den skivan när jag höll på att lära mig hur man spelar in och hur man arbetar som ljudtekniker. Det var det bästa som jag kunde åstadkomma just då och Frank hjälpte mig mycket med en del utrustning. Jag var väldigt påverkad av honom och hans värld av musiker, så jag försökte att efterlikna det på ”Flex-Able” Det hela var så oskyldigt och jag hade ingen som helst tanke på att ge ut musiken. Det handlade mest om tillfredsställelsen att kunna spela in. Jag var väldigt naivt inställd till att jag skulle kunna göra en karriär av det. Jag gjorde mest den skivan så att jag och mina vänner skulle ha något att skratta åt och samtidigt få ur mig en del gitarridéer som jag hade. Jag fick ett skivkontrakt och visade det för min jurist och kände bara att kontraktet var rent kriminellt, medan min jurist sa att det var ett standardkontrakt men ett bra sådant. Visst hade det varit kul att få betalt för att vara en rockmusiker, men just då var jag nöjd med att bara undervisa. Jag kände att det borde finnas ett sätt att ge ut den utan att bli blåst och jag hade rätt, för jag har tjänat en förmögenhet på den och äger fortfarande rättigheterna.

Din gamle polare, basisten Billy Sheehan, spelar på låten ”Avalancha” på din nya skiva ”Inviolate”. Vad kan du berätta om den?

– Jag spelade in trummorna och basen vid tiden för ”Real illusions. Reflections” (2005). Då handlade det om att antingen göra klart den eller låten ”Building the church” och jag valde den senare, men jag visste att jag en dag skulle spela in den. En av anledningarna till att jag ville göra klart den och ha med den på den här skivan är på grund av Billys basspel. Han är fullkomligt magisk.

Var inte du, Billy och trummisen Gregg Bissonette den ultimata powertrion när ni spelade med David Lee Roth?

– Jo, på flera sätt. En anledning är för att det representerar en tid som jag är otroligt tacksam för. Att turnera med Dave på 80-talet... Jag kan inte fatta att jag var en del av det. Tiden på scen med Billy och Gregg var en höjdpunkt. De var helt otroliga och jag var på min topp. Dave gav oss helt fria händer och vi exploderade på scen. Vi var verkligen som bröder, jag, Billy, Gregg och även keyboardisten Brett Tuggle. Vi skrattade oavbrutet. En intressant grej är att när jag hörde att Dave hade lämnat Van Halen och det stod klart att han skulle bilda ett nytt band sa en röst inom mig att jag skulle bli hans gitarrist. Jag visste att jag inte skulle behöva slåss för det eller göra någonting. Det var väldigt konstigt. Det var det mest eftertraktade giget för hela världens gitarrister, men jag kände bara: ”Det kvittar vem som vill ha det. Det är mitt.” Just då tyckte jag bara att det var skumt, men en kort tid senare svarade jag i telefonen och det var Dave. Jag minns också när jag var ung och ville utveckla min rock’n’roll-sida och det fanns öppningar i Kiss, Ozzy och Alice Cooper. Jag skickade in en tejp men fick aldrig något svar.

Ni återförenades med David Lee Roth 2015 och skulle spela på en klubb i Los Angeles, men brandchefen satte stopp för det på grund av för stor publik. Var det den senaste gången som du snackade med Dave?

– Nej. När han öppnade för Kiss hängde vi en stund efter giget. Jag tyckte att han hade ett bra band och hans gitarrist hade full koll på alla Van Halen-delarna och Dave lät riktigt bra. Det var ett kort set och inget snack från Dave, men han levererade. Jag är 61 år och vid den åldern bryr man sig inte om att vara en vildhjärna längre. Han är helt klart inte 27 år längre och kör inga höga kickar med benen, men vad gör det? På min nya skiva, som i exempelvis låten ”Avalancha”, finns vissa grejer som jag verkligen fick jobba med för att klara av. Åldern sätter vissa begränsningar. ■

”Frank Zappa gav mig faktiskt en komplimang vid ett annat tillfälle och jag har nog aldrig berättat det för någon”

Amorphis

AV **JESPER ROBILD** FOTO **MARC THEIS**

Han är både ett fan och en bandmedlem. Han sjunger men känner sig som en trummis. **Tomi Joutsen** har ett lite udda förhållande till sin roll i **Amorphis**, ett band som alltid verkar gå hem hos kritiker.

Det är tredje gången i rad som ni arbetar med Jens Bogren. Hur har han styrt det nya albumet ”Halo”?

– På förra albumet ”Queen of time” la han till många fler kryddor, säger sångaren Tomi Joutsen. Nu har vi en kille som gör orkesterarrangemang, Jesse Zuretti. Han har arbetat med Marvel så det blir väldigt filmiskt. Vi har en kvinna som har lagt på bakgrundssång och en slagverkare, Oskari Auramo. Jag tror att det är allt. Eller... Fleshgod Apocalypses sångare Francesco Paoli är också med. Men albumet är ändå lite mer avskalat. Gitarrerna ligger längre fram i mixen och det är mycket growlsång. Det är inte lika mycket keyboards heller. Det låter lite mer organiskt och brutalt på något vis, inte riktigt tillbaka till rötterna men inte heller ”Queen of time 2.0”.

Vem är det som sjunger på sista låten ”My name is right”?

– Hon är från Sverige, Petronella Nettermalm. Jens är ett stort fan av hennes band Paatos och har drömt om att arbeta med henne, så det var hans idé. Hon har en unik röst och våra stilar passar perfekt ihop.

Hur fungerar ert samarbete med textförfattaren Pekka Kainulainen i praktiken?

– Han är inte inne på metal alls. Hela scenen var ny för honom när vi började samarbeta. Vi var tvungna att prata om hur texterna skulle vara, samtidigt ville vi ge honom fria händer. Den här gången har vi berättat om hur vi känner kring världen idag och sedan lägger han in sina känslor, tankar och perspektiv på världen. Det är alltid intressant när vi får texterna, de är på finska och det är som att öppna en bok när vi läser dem. Sedan har vi en professionell översättare som heter Ike Vil. Han är även musiker och aktiv i metalscenen i Finland, så han vet precis hur texterna måste översättas för att de ska gå att sjunga.

Bestämmer ni själva låttitlarna?

– De flesta tar vi direkt från Pekkas texter. Ibland om vi får förslag som är för långa eller lite töntiga så ändrar vi dem. Den här gången handlar texterna inte om Kalevala, även om han är influerad av det. Han blandar gammalt och nytt och som någon som bor i Finland och kan min historia så tycker jag att det är väldigt vackert hur man kan koppla samman dåtid och nutid.

Amorphis består av trummisen Jan Rechberger, basisten Olli-Pekka Laine, gitarristen Esa Holopainen, sångaren Tomi Joutsen, keyboardisten Santeri Kallio och gitarristen Tomi Koivusaari.

Vad symboliserar albumtiteln?

– För oss är det bara en enkel titel, ett enkelt ord. Folk kan förstå det även om de inte kommer från Finland. Det är ett vackert ord som vi hämtade från en låttitel. Det är verkligen en hemsk process att komma på albumtitlar.

Finns det någon albumtitel som du hade velat ändra så här i efterhand?

– Jag tror inte det. Vi jobbar alltid väldigt mycket med att välja en titel – man vill inte ge ut ett album med ett korkat namn. Jag är ganska nöjd med dem och den här är fantastisk. ”Halo” är universellt, alla får någon sorts mental bild när de hör det. Det finns skitmånga album som heter det redan, så det är väl inte genialt men det är simpelt. Och vi är simpla.

Er gitarrist Esa Holopainen berättade för mig att anledningen till att du har specialgjorda mikrofoner är att du hatar vanliga. Vad är problemet med dem?

– Det är väldigt tråkigt att ha en vanlig Shure SM58. De låter bra men ser väldigt trista ut. Nuförtiden använder jag faktiskt vanliga mikrofoner eftersom min senaste egengjorda mikrofon är trasig. Jag har en kompis som är riktigt duktig på att arbeta med metaller och han brukar göra dem åt mig, så det börjar bli dags att jag ringer och ber honom fixa den! Allting började egentligen med att jag hatar trådlösa mikrofoner. De känns alldeles för moderna. Jag gillar old school-mikrofoner. Och alla trummisar, basister och gitarrister har ju sina egna custom-instrument medan sångare bara har vanliga mikrofoner. Jag ville ha något unikt. Mina egengjorda mikrofoner är väldigt tunga och jag gillar känslan av att bära något tungt. Det får en att känna sig mer mäktig än att gå runt med en töntig liten modern mikrofon. Jag behövde helt enkelt någonting att bära under konserterna. När jag började spela i band spelade jag trummor och höll mig i bakgrunden och jag ser mig fortfarande som en trummis på något vis. När jag började sjunga kände jag mig lite obekväm och det gör jag fortfarande. Men när man sjunger står man mitt i rampljuset och mina mikrofoner ger mig den kraft och det självförtroende som jag behöver. Jag gillar verkligen den jag har med två handtag, det är den som är trasig.

”Mina egengjorda mikrofoner är väldigt tunga. Det får en att känna sig mer mäktig än att gå runt med en töntig liten modern mikrofon”

Det ser ut som att du sitter bakom en liten motorcykel.

– Haha, alla fans älskar dem och har olika smeknamn på dem. Vissa brukar kalla den där ”hårtorken” eller något. Jag gillar att experimentera lite med det där och man behöver inte ta sig själv så seriöst. Men ljudtekniker brukar hata dem.

Vilken är din favoritlåt med Amorphis att sjunga live?

– Jag älskar verkligen debutalbumet ”The Karelian isthmus” från 1992. ”The sign from the north side” är nog min favoritlåt från den plattan. Riktigt groovy, gammaldags death metal. Jag älskar också ”Drowned maid” från 1994 års ”Tales from the thousand lakes”. Av de nyare låtarna gillar jag ”Bad blood” från 2015 års ”Under the red cloud”. Den är inte så snabb men riktigt mäktig och det känns grymt att spela den på festivaler när folk headbangar och viftar med nävarna.

Du verkar alltså föredra att spela låtar som du själv inte medverkar på?

– De två första albumen är mina favoriter. Jag sjunger inte på dem men jag var ett fan och de kommer alltid att vara de viktigaste Amorphis-albumen för mig. Jag ser fortfarande mig själv som ett fan, så det känns lite konstigt. Det är svårt att säga så mycket om låtarna som jag själv är med på. Men jag gillar också vissa känslomässiga låtar som vi inte har spelat live så mycket, som ”Her alone” från 2007 års ”Silent waters”. Vissa har lite höga toner som jag hatar på ett vis för att de är så svåra att sjunga live. När man måste göra allt man kan för att träffa de tonerna känner man sig lite extra obekväm på scen.

Hur är det med en låt som ”The smoke”, där du växlar snabbt mellan ren sång och growl i refrängen?

– Det kan vara klurigt med låtar som har både growl och höga toner, men det beror på rytmen. Om det går snabbt är det svårt, men just den låten är inte särskilt svår. Vi har spelat den live så många gånger att jag har hittat ett bra sätt att få till det. Att växla mellan sångstilarna är inga problem. Det är värre om man har spelat flera veckor i sträck, är förkyld eller trött.

Med nya albumet ”Halo” inräknat har ni kammat hem förstaplatsen i Juryn fem gånger. Varför går ni hem så bra hos kritiker?

– Det är en jättebra fråga. Det känns så dumt att säga eftersom jag själv är med i bandet men musikens kvalitet är väldigt hög. Jag älskar verkligen Esas och keyboardisten Santeri Kallios låtskrivande. Vi har dessutom funnits i 30 år och släppt många album, så det gör nog att fans har väldigt mycket respekt för oss. En annan anledning skulle kunna vara att vi inte släpper album jätteofta. Och texterna! Det är härligt att höra att folk i Sverige fortfarande gillar det vi gör. Vi är inte unga längre och det är väldigt svårt att släppa intressant musik när man har hållit på så länge. Men vi är fortfarande motiverade. ■

Ian Anderson är den ende av sammanlagt 24 officiella medlemmar som har ingått i Jethro Tull sedan starten 1967 och medverkat på samtliga 22 studioalbum. Som soloartist har han utgivit ytterligare sex album.

JETHRO TULL

AV **DANIEL REICHBERG**

En filosofisk **Ian Anderson** i albumaktuella **Jethro Tull** berättar gamla och nya minnen i ett samtal som omfattar Jesus och Gud, men även kiss och bajs.

Brittiska Jethro Tull bildades i Blackpool 1967 och är sedan dess en av de klarast skinande supernovorna på proghimlen. Det nya albumet "The zealot gene" inleds med "Mrs. Tibbets", en låt med ett visst jultema. Är detta en vink till Jethro Tulls förra album "The christmas album" från 2003?

– Jag nämner julen på ett cyniskt vis, säger sångaren, flöjtisten och Jethro Tulls bandgrundare Ian Anderson. Låten handlar om atombomberna över Hiroshima och Nagasaki, där tusen och åter tusen människor dog. Detta nämner jag visserligen parallellt med vissa bibliska passager, som exempelvis Lots hustru som blev en saltstod. Hela albumet handlar om de känslor vi mänskliga varelser bär på. Girighet och hämndbegär, men också kärlek och medkänsla. Det uttrycks inte minst i "Jacob's tales", som tar upp den syskonrivalitet som fanns mellan Jakob och hans bror Esau.

Kan man alltså betrakta "The zealot gene" som ett konceptalbum?

– Det är ett konceptalbum såtillvida att texterna ligger under ett och samma paraply. Det är ett och samma ämne, skivan igenom, alltså mänskliga beteenden. Girighet, syskonrivalitet, hämndbegär…

Känner du igen detta hos dig själv?

– Det finns nog hos oss alla. Visst kan man se folk som på sociala medier lägger sig till med en ständigt munter attityd, men väldigt få är nog sådana på riktigt. Det finns ett engelskt uttryck som heter "get your knickers in a twist", vilket betyder att man hetsar upp sig, emotionellt, och det tycker jag att många på sociala medier gör. Det handlar väl mest om att ventilera sin livsleda och det är såååå enkelt att göra det framför datorn. Resultatet: en massa dumheter och rena elakheter. Det är det jag menar med "The zealot gene", den mänskliga genen som gör oss så arga men som också är fylld med de tre kärlekarna: broderlig kärlek, erotisk kärlek och andlig kärlek. Jesus frågade Petrus ifall Petrus älskade honom, men Petrus undvek frågan…

Skulle man kunna kalla dig kristen?

– Nej, nej, nej. Man får inte kalla mig kristen. Jag försöker väl att bete mig på ett sätt som finner sin grund i kristendomen, men för att kalla sig kristen måste man ju vara bergsäker på sin tro och jag sysslar inte med bergsäkerhet. Har Jesus funnits? Det finns väl en hög sannolikhet att han har det. Måhända cirka 95 procents sannolikhet att det fanns någon som levde det liv som det berättas om i Bibeln. Att han var Guds son och kunde utföra mirakel? Kan hända. Man kan säga att jag sitter bestämt på staketet och tittar åt båda hållen. Sedan väger jag upp vad jag ser på bägge sidor och kommer till ett avgörande om hur jag gissar att det är.

Ditt förrförra album "Thick as a brick 2" kom 2012 och gavs ut som ett soloalbum. Detsamma gällde för "Homo erraticus" från 2014 – ännu en soloskiva. Varför har du återupptagit gruppnamnet Jethro Tull till "The zealot gene"?

– Det hela är ganska enkelt. När jag skulle göra "Thick as a brick 2" förklarade jag för de tidigare bandmedlemmarna Martin Barre (gitarr) och Doane Perry (trummor) att den skivan skulle bli en soloskiva. Och så blev det. När vi kom fram till "Homo erraticus" gavs den också ut som en soloskiva, men vid det laget började det att kännas som att det faktiskt var ett band som spelade. Om man tittar på sättningen ser man att jag har haft samma medlemmar i 15-16 år, vilket är det absolut mest långlivade band som jag någonsin har haft. De har spelat Jethro Tull-låtar vid hundra och åter hundra konserter och förtjänar att kallas Jethro Tull.

Du och gitarristen Martin Barre började att spela ihop när han blev Jethro Tull-medlem 1968. Ni spelade ihop fram till 2011. Har du alls någon kontakt med honom idag?

– Från tid till annan. Det handlar mest om praktiska saker, som exempelvis Jethro Tulls boxar. Redan för 20 år sedan sa jag åt Martin att han borde börja förbereda sig på ett liv efter Jethro Tull. Att få ordning på affärssidan av det hela, ja helt enkelt få kontroll över sig själv. Det tog ett tag för Martin att komma igång, men jag tror att han mår bättre nu än någonsin förr. Sedan 2012 är han minst lika aktiv livemusiker som dagens Jethro Tull. Det skadar inte att vara sin egen boss.

Apropå era boxar följer här lite smicker. Jethro Tulls återutgåvor hör till de allra finaste av alla bands återsläpp. I regel ingår originalskivan i nymix, mängder med bonuslåtar och en fet bok där albumets historia förtäljs via långa intervjuer, essäer och massvis med bilder. Du måste lägga mycket tid på boxarna?

– Tack för vänliga ord, men berömmet ska gå till två utomstående personer. Dels har vi Tim Chacksfield på Virgin som gör all research, skriver liner notes, fixar artwork och samlar ihop alla intervjuer till böckerna. Dels bör berömmet gå till Steven Wilson som gör de nya mixarna. Vi håller förresten just nu på med återutgåvan av "The broadsword and the beast" (1982) som blir den största och mest omfattande av dem alla. Vi har grävt fram en hel massa låtar som ingen har hört förut, eller som på sin höjd och i somliga fall har ingått på obskyra samlingsskivor. Den boxen blir nog ett kalas för fansen.

Den senaste boxen innehöll albumet "Benefit" från 1970. Vad har du för minnen från den tiden?

– Inte så positiva minnen. Skivan gjordes direkt efter vår första turné i USA, ett besök som var traumatiskt för mig. Det var en kulturkrock, vilket uttryckte sig i skivans scandi noir-texter. Skivan var inte lika studsig som de vi hade gjort tidigare och jag drog tillfälligt ner på tvärflöjten och spelade elgitarr istället. Fast det är klart, vi slog ju igenom stort i USA med skivan och flera låtar som exempelvis "Teacher" spelades flitigt på radion. Men den är ingen favorit för min del. Skulle någon fråga mig hur jag rankar "Benefit" lägger jag den på undre halvan av våra plattor.

"Hela albumet handlar om de känslor vi mänskliga varelser bär på. Girighet och hämndbegär men också kärlek och medkänsla"

Och vilken är Jethro Tulls bästa skiva?

– Jag är väldigt förtjust i "Stand up", som kom året innan "Benefit". "Stand up" var ett eklektiskt album och en nyorientering efter det stereotypa bluesalbumet "This was" (1968) som var vår debut. "Aqualung" från 1971 var också en nyorientering med sina starka kontraster mellan hård rock och intima singer/songwriter-stunder. Sedan gillar jag "Thick as a brick" (1972), som var ett härligt pompöst progalbum… "Songs from the wood" (1977) vilket klassades som folkrock… "Crest of a knave" (1987) som sålde bra i USA… Jag gillar även "The broadsword and the beast" (1982)… Det är enkelt för mig att utse ett antal favoritalbum.

Du har levt ett långt liv på vägarna. Vilken har varit den dråpligaste händelsen på turné med Jethro Tull?

– Det beror på om man är jag, eller om man är en person som står mig nära. En gång skulle vi spela på Shea Stadium i New York. Vi var de första som spelade där sedan Beatles. Vi stod och väntade på att få gå ut över gräsmattan mot scenen och precis när vi hade fått signalen att det var dags blev jag medveten om att jag var dyblöt. Jag

FOTO **WILL IRELAND**

Jethro Tull består av basisten David Goodier, trummisen Scott Hammond, sångaren, flöjtisten och multiinstrumentalisten Ian Anderson, keyboardisten och dragspelaren John O'Hara och gitarristen Joe Parrish. Den sistnämnde kom med 2020, de övriga har spelat tillsammans sedan 2007.

FOTO TRAVIS LATAM

tittade uppåt och insåg att någon hade hällt en hel sejdel full med piss över mig. Så jag fick genomföra en hel konsert drypande av piss. Det var inte så kul för mig, men jag antar att omgivningen bröt ihop av skratt. En annan kul grej rörde vår dåtida basist Jeffrey Hammond. Han brukade komma ut på scen utklädd till zebra och ur zebrans röv kom zebrarandiga tennisbollar, som Jeffrey smashade ut över publiken. Det var väl småkul att han lekte med låtsasbajs, men på den sista konserten hade vi fixat fram... Ja, inte zebrabajs, men däremot hade någon varit förbi en hästgård och fixat lite skit. Du skulle ha sett Jeffreys min när han insåg att han stod på scen med hästskit i händerna... Jag antar att publiken inte fattade ett dugg av vad som hände. Jag skulle nog inte göra om den sortens spratt idag.

Vilken har varit Jethro Tulls största bragd?

– Det bekväma svaret är väl att vi i övermorgon åker ut på turné. Att Jethro Tull fortfarande ger konserter efter 53 år. Det är förresten precis 53 år sedan som vi hade ett förband som hette Earth, vars gitarrist imponerade på mig. Den gitarristen hette Tony Iommi och bandet bytte snart namn till Black Sabbath (Iommi deltog i en mycket kortlivad Jethro Tull-sättning 1968). Vi gjorde en del historiska konserter. Spelade exempelvis på den första Hyde Park-festivalen i London 1968 ihop med bland andra Pink Floyd, T Rex och Roy Harper. Vi uppträdde sedan på Isle of Wight-festivalen, vilken blev Jimi Hendrix sista konsert på engelsk mark. Vi har spelat på Madison Square Garden i New York tolv gånger. Vi har spelat på antika romerska amfiteatrar, där vi har mött spöken och andar. Vi har spelat på arenor som byggdes av nazisterna och förhoppningsvis har vi bringat godhet till arkitekturen. Ifall jag är en andlig människa? Ända sedan mina yngsta tonår har jag läst böcker om andlighet och olika religioner. Ibland händer det att folk frågar mig vad jag jobbar med och då brukar jag svara att jag jobbar för kyrkan. Vilket är sant, för några dagar om året ställer jag upp vid välgörenhetsinsamlingar för utsatta barn och bevarande av vackra kyrkobyggnader. Jag tycker att kyrkor och katedraler fyller en funktion som platser för lugn och kontemplation. Vi ska spela i tre katedraler under nästa vecka. Men jag gör inte välgörenhetsjobbet för att åka snabbfilen till himlen när jag dör, haha! Jag förväntar mig inga stora leenden vid pärleporten...

”Du skulle ha sett Jeffrey Hammonds min när han insåg att han stod på scen med hästskit i händerna...”

Hur lång tid återstår av intervjun?

– Tja, om en minut ringer nästa reporter...

Okej, en trivial fråga. Under 70-talet bar du väldigt fantasifulla dräkter på scen och inte minst dina väl tilltagna blygdkapslar/pungskydd är legendariska. Vart tog dessa vägen?

– Jag önskar att jag visste. Jag skulle kolla in dem för inte så längesedan och då saknades de i byrålådan. Antagligen har min fru bränt dem tillsammans med en massa andra gamla loppbitna scenkläder. ■

MANOWAR
BATTLE HYMNS
40 YRS
WARRIORS OF THE WORLD
20 YRS
FIGHTING THE WORLD
35 YRS
GODS OF WAR
15 YRS
THE TRIUMPH OF STEEL
30 YRS
THE LORD OF STEEL
10 YRS
CRUSHING THE ENEMIES OF METAL
ANNIVERSARY TOUR '22
+ SPECIAL GUESTS
10 APRIL 2022
FORUM COPENHAGEN
MANOWAR.COM MANOWARBAND_OFFICIAL MANOWAR MANOWAR
DREAM THEATER
TOP OF THE WORLD TOUR
EUROPE 2022
+ VERY SPECIAL GUEST
DEVIN TOWNSEND
22 MAY 2022 - K.B. HALLEN - COPENHAGEN
GREEN DAY
7 JUNE 2022
FORUM COPENHAGEN
The European Siege 2022
ARCH ENEMY
behemoth
+Special Guests
CARCASS
UNTO OTHERS
5 NOVEMBER - FORUM COPENHAGEN

Cult Of Luna

AV **JESPER ROBILD** FOTO **CHAD MICHAEL WARD**

Cult Of Lunas komponerande av album har förvandlats från separata visioner till ett flera år långt flöde. **Johannes Persson** berättar om hur de senare skivorna är betydligt mer besläktade med varandra.

Hur känns det att möta fansens förväntningar med ert nya album ”The long road north”?

– Det gick ganska bra för oss i början, folk uppskattade vad vi gjorde, säger sångaren och gitarristen Johannes Persson. De första tre-fyra plattorna innebar ett stort kliv för oss och där skulle man kunna snacka om att det fanns en press att prestera. Man brukade ha ångest innan man skulle mixa och så. Jag vet inte om det har med ålder eller självförtroende att göra men nu vet vi att det vi gör, det gör vi ganska bra. Och om det som vi har varit nöjda med tidigare har uppskattats är chansen ganska stor att den här skivan – som vi är nöjda med – också kommer att uppskattas. Vi har inte fått ett album unisont sågat ännu och det hade kanske varit ganska nyttigt. Man kanske borde sikta på att göra en totalbesvikelse framöver.

Du har pratat om att ni har kunnat vara extra produktiva de senare åren tack vare att ni har låtit era instinkter leda er och att ni på så vis har kunnat skönja vart ni är på väg. Var ni vilsna innan?

– Nej. Vi var jävligt produktiva i början också när jag tänker efter. Satan. Mellan 2001 och 2008 släppte vi fem album och de är långa som dubbelalbum. Skillnaden är att vi alla bodde i princip i samma stad då. Vi skrev ihop i sessioner och skivorna blev till utifrån en tydlig idé och vision med medvetenhet om hur vi ville begränsa dem. Så har vi i princip jobbat sedan första skivan. Men efter ”Mariner” (2016) har vi ställt oss frågan: ”Vad händer om man bara släpper lös allt?” Processen påbörjades 2017 och har bara fortsatt. Om du tänker dig kreativiteten som en rät linje sätter vi stopp på linjen och plockar ut en skiva och sedan fortsätter linjen. Till ”A dawn to fear” (2019) spelade vi in svinmycket musik. På nya skivan har vi låtar som vi skrev då och allt går in i varandra. Det går nästan inte att särskilja albumen från varandra. Det är ingen tydlig följetong i bemärkelsen att vi vet vad de handlar om, men man kan definitivt höra en gemensam nämnare mer än på tidigare skivor.

Flyttade du tillbaka till Umeå för bandets skull?

– Nej, det var bara en positiv bieffekt. Både jag och min sambo är här uppifrån och om man ändå tar vara på varje möjlighet man får att åka upp och umgås med familjen… Det är också ett lugnare och behagligare liv. Och barnen kan vara ute i skidbacken på 20 minuter. Nog för att jag älskade Stockholm på många sätt, jag har kvar mitt kontor för min castingfirma där och pendlar ganska ofta.

Vem skulle du casta i rollen som dig själv?

– Vi hade filmbranschdagar nyligen och någon sa att jag såg ut lite som Tom Hardy. Vi säger honom.

Hur skulle en film om Cult Of Luna se ut?

– Fy fan vad tråkig den skulle bli. Det viktigaste med en film är att det händer något. Det här skulle bli som en jävligt lång Andy Warhol-film – han gjorde filmer när han filmade sin pojkvän som sov i sex timmar. Det hade inte blivit ”The dirt” om jag säger så. Fy fan vad bra de har varit på att kapitalisera, det är så mycket bullshit i den boken och filmen. Vi gjorde ett experiment med ”Eternal kingdom” (2008) för att testa hur den källkritiska traditionen fungerar inom musikjournalistik. Om man vill ha press måste man ha mer att berätta än om ett tråkigt, alldagligt liv. Vi drog ihop någon rövarhistoria och det var så kul att det inte blev kul. Vi var ju tvungna att avslöja att det var påhittat. Men det är det som är spännande – det blev enklare att ljuga ju mer vi upprepade det. Man börjar förstå de här lögnarna, sociopaterna… Man kan härleda det till en så enkel grej som vaccinmotståndarna. De har teorier om allt från mikrochip till att vaccin är ett gift. Och man tänker: ”Så dum kan man inte vara att man tror på det?” Men man måste vara uppmärksam på att de faktiskt gör det, på riktigt. Det är intressant hur det mänskliga psyket funkar. Är man tillräckligt ideologiskt övertygad kan man tro på vad som helst. Det var en person i mitt flöde som delade ett klipp om någon italiensk läkare som berättade ”sanningen om coronavaccinet”. Jag googlade på hennes namn och det visade sig att det var en dokusåpakändis som hade gjort sig så omöjlig att hon inte kunde vara med i några dokusåpor längre. Istället utgav hon sig för att vara läkare. Jag berättade det för personen som hade delat men hon backade inte en sekund. Gränsen mellan sanning och lögn blir icke-existerande. Med ”Eternal kingdom” kom jag till en punkt där jag kände att det gick för enkelt för mig att berätta historien och då var det inte kul längre. När vi släppte den i bokform blev vi synade direkt – kulturjournalister verkar ha en lite mer nära relation till det här med faktakoll. Men allt var inte lögn, vi repade i ett gammalt mentalsjukhus och det fanns bokstavligen tortyrredskap där.

Vad kan du berätta om soundtrackkompositören Colin Stetsons medverkan på nya plattan?

– Nu ska du få höra något märkligt. Jag hatar blås i metal. Det finns några artister som håller på med saxofon på scen och man vill bara skjuta sig själv. Och vad gör Colin Stetson? Han är saxofonist. Men han gör jättekonstiga grejer, man hör knappt att det är blås. Jag hade ingen aning om vad det skulle bli av det men det kan vara ganska förlösande att inte veta huruvida något blir skitdåligt eller skitbra. Sedan visste jag att han har gjort jävligt mäktiga grejer. Jag är ett stort fan av soundtracket till ”Hereditary”. Vi hade lite samtal om vart vi siktade och han är ju ingen nybörjare. Han bidrog med en väldigt… stor känsla. Jag var ute och promenerade och lyssnade på skivan nyligen, för första gången på länge. Och jag kände: ”Jävlar vad stor och cineastisk den låter.” Det har vi fått höra om vår musik länge men nu gör den faktiskt det på riktigt. Colin har förstärkt den känslan så det räcker och blir över.

”Jag hatar blås i metal. Det finns några artister som håller på med saxofon på scen och man vill bara skjuta sig själv”

Ni använde blås i låten ”Following betulas” på ”Eternal kingdom” också, trots din avsky?

– Jag vet, haha! Men där fanns det ju en poäng, det är en marsch och då måste man ha trumpeter. Det var viktigt att ha med. Jag är väldigt medveten om mitt hycklande.

Jag kikade på en intervju där det kommer på tal att du aldrig har fattat grejen med Pantera. Finns det fler exempel?

– En hel del. Pantera kan jag bara inte lyssna på, det är rentav dåligt. Det var under perioden som man spelade in ”Headbangers ball” på nätterna och tittade efter skolan. Jag visste att Pantera var ett band som man skulle gilla och jag gick till Åhléns och lyssnade på skivor. Men nej, jag pallade fan inte. Det är väl inte kosher att säga, men en av de sista skivorna kan jag uppskatta. Då hade jag börjat spela gitarr och märkte att där var lite innovativt gitarrspel. Jag håller på och försöker tugga i mig hela Black Sabbaths diskografi. De första fyra är svinbra, sedan vet jag inte om det är så mästerligt. Säger man det högt i fel rum, att ”Never say die” fan inte är något vidare, då får man jävligt onda blickar. Men det går att tvinga sig att gilla saker. Jag jobbade på ett kafé i tonåren och då tvingade jag mig att tycka om Dr Pepper genom att dricka en varje dag. Det smakar fan som flytande marsipan men till slut gillade jag det. ■

HAMMERFALL

AV **ZENDT** FOTO **SANDRA MYHRBERG**

Precis som titeln ”Hammer of dawn” antyder är det hammare i mängder på **Hammerfalls** nya album. **Oscar Dronjak** pratar även om ommixningen av ”Renegade” och slår ett slag för ”en liten jävla gitarr”.

Jag har inte räknat, men jag är ändå rätt säker på att det aldrig har varit så många hammare på något tidigare album som på ”Hammer of dawn”.

– Det är ju första gången som vi har med en hammare i albumtiteln, säger gitarristen och låtskrivaren Oscar Dronjak. Och du har säkert rätt, men jag har inte tänkt på det.

I inledande ”Brotherhood” har ni dessutom kopierat sångmelodin från öppningsspåret ”The dragon lies bleeding” på 1997 års debutalbum ”Glory to the brave”.

– Det har jag inte tänkt på! Det får jag gå hem och lyssna på.

Börjar ni bli nostalgiska?

– Inte mer än vi brukar vara. När vi tog en paus 2012-2014 passade jag på att skriva boken om Hammerfall, ”Legenden om Hammerfall”. Och tiden efter det, från ”(r) Evolution” och framåt, är en ganska rak linje, tycker jag.

”Hammer of dawn” känns nästan som en senkommen syskonplatta till ”Glory to the brave” och 1998 års uppföljare ”Legacy of kings”, inte minst i det höga tempot.

– Det kan jag hålla med om. Men det var nog inte helt medvetet, utan bara den sinnesstämningen vi var i och fortfarande är i. När det gäller snabbheten tänkte jag själv på det när jag gick igenom låtarna. Fan, det är ju bara en massa snabba låtar! Kanske beror det på att jag har haft väldigt mycket inspiration och energi under den här låtskrivarperioden. Fram till 2016 års ”Built to last” har vi alltid avsatt en viss period, sex månader eller ett år, till att skriva låtar. Så har man inte behövt tänka på det under resten av tiden, när man är på turné eller så. Men när ”Built to last” kom var det bara några månader mellan att vi avslutade turnén och att vi skulle börja spela in. Jag fick halvpanik, för jag hade en massa halvfärdiga idéer men inget klart. Proppen hade inte gått ur. Till slut fick vi ihop det och det gick bra. Men den sitsen var jättejobbig mentalt och jag ville aldrig hamna i den igen. Så jag bestämde mig för att skriva hela tiden i stället. Jag fick hjälp av vår andra gitarrist Pontus Norgren att installera Pro-Tools i datorn och skaffa rätt ljudkort. Sedan hittade jag en liten jävla gitarr, Traveler Guitar heter den. Den väger bara ett kilo och får plats i resväskan. Så då har jag dator, ljudkort och gitarren med mig vart vi än åker. Det har hjälpt mig enormt mycket. Bäst av allt är att jag kan fånga inspirationen när den kommer i stället för att behöva vänta tills jag kommer hem. Så mycket av den här skivan har jag skrivit på resande fot.

Den känns även som lite mindre mörk än förra plattan, 2019 års ”Dominion”. Vad tror du att det beror på?

– Jag tror att du var inne på det förut med hastigheten. Att det går lite snabbt gör att det låter lite gladare. Åtminstone tror jag att det är så med vår musik. Och om vi tar en låt som ”Too old to die young” är den extremt melodisk för att vara Hammerfall. Någon sådan låt finns ju inte på ”Dominion”. Medan titellåten på den är jävligt tung, tuff och hård. Och någon sådan låt har vi ju inte riktigt på den här skivan.

I låten ”Venerate me” gästas ni av King Diamond, som annars är sparsam med att låna ut sin röst. Hur gick det till?

– Pontus känner honom, eftersom han är ljudtekniker på hans turnéer sedan många år. När jag skrev det partiet tänkte jag att det hade varit grymt coolt om King Diamond hade sjungit det. Eller snarare hur det hade låtit om han hade gjort det, för det fanns ju inte att det skulle bli så. Senare nämnde jag det för Pontus, men bara som en fantasi. ”Jag kan fråga honom. Han ställer säkert upp”, sa Pontus. Och det gjorde han! Vi förklarade hur vi ville ha det, så gjorde han det med sin egen lilla knorr. Det hörs så jävla väl att det är han. Och hans röst är ju hans varumärke, så det var väldigt viktigt med inställningar och mixning. Det skulle vara rätt effekter och så vidare. Det kan jag förstå. Till sist fick vi honom nöjd. King Diamond! Det är ju inte klokt...

Ni har inte vänt er till James Michael för produktion den här gången. Berodde det på pandemin?

– Ja. Det var ju meningen, egentligen. Men vi fick inte resa in i USA. Så det var inte mer med det. Och vi hade en deadline. I augusti var vi tvungna att bestämma hur vi skulle göra. Då hade sångaren Joacim Cans en plan B. Eller inte plan B, egentligen. Snarare plan 1.B. För Jacob Hansen (Volbeat, Evergrey) är ju ingen sådan ”Vi får väl ta honom, då...”, utan ett fullgott alternativ. Joacim trivs väldigt bra med James och gillar att vara

”Vi förklarade hur vi ville ha det, så gjorde han det med sin egen lilla knorr. Det hörs så jävla väl att det är King Diamond”

Sångaren Joacim Cans och gitarristen Oscar Dronjak utgör Hammerfalls kärnduo sedan 1996, då den förstnämnde ersatte Dark Tranquillitys Mikael Stanne. Oscar i sin tur var den som grundade Hammerfall 1993.

”Det var inget fel på mixen men folk är så jävla svartvita. Om det inte är perfekt är det för jävla dåligt. Särskilt på sociala medier är det så”

i Los Angeles, så han ville gärna göra den resan. Men när det inte gick vände vi oss till Jacob. När vi kom dit var jag mest med som åskådare, medan Jacob och Joacim lärde känna varandra och förmedlade vad de ville åstadkomma. När Joacim har sjungit in något vill han inte höra ”Vad tyckte du om det?”, utan hellre ”Gör det igen och tänk på det här!”. Men det var en liten startsträcka. Joacim hade ju inte sjungit live på ett och ett halvt år, så stämbanden var inte i toppform. Det är en sak att sitta och traggla med gitarr, men när man sjunger använder man kroppen på ett helt annat sätt. Han slet jättemycket med det där för att nå upp till det han ville. Det var väldigt slitsamt för rösten. Men vi hade gott om tid så han jobbade två dagar, var ledig en dag, jobbade två dagar, var ledig en dag och så vidare.

Du känner säkert att det här är er bästa platta hittills. Så därför tänkte jag i stället fråga vilken som är er näst bästa platta.

– ”Dominion”! Nej, men det är svårt. ”Glory to the brave”, ”Legacy of kings” och även ”Renegade” (2000) betydde ju något. De hade en sådan plats i historien och det har ju inte de nyare skivorna fått. Inte ännu i alla fall. Men vilken som är vår näst bästa? Jag vet inte. Jag har favoriter på alla skivor. En sak är att med de första fyra plattorna så spelade vi nästan varenda låt live. Nu är det inte så, utan i bästa fall spelar man fyra-fem låtar och med lite tur blir en eller två kvar. Och det svider lite när man älskar alla låtar man gör. Som ”Testify” från förra skivan. Jag tänkte att det skulle bli så jävla grymt att spela den live. Och så fick den inte plats! För då fanns det redan fem andra låtar därifrån som vi skulle spela. Sedan bröts ju turnécykeln på grund av pandemin. I vanliga fall kanske man tar fram någon låt under turnén för att få lite variation, så jag tänkte att det kanske skulle vara utvägen för den. Men nu är den ju borta. Nu är den bara en låt i mängden. Jag har förlikat mig med det nu, men det tog några års bearbetning...

Har ni övervägt att göra som en del andra band och spela en eller flera gamla plattor i sin helhet live?

– Det har förstås kommit upp. Och vi gjorde det en gång, på Wackens 25-årsjubileum 2014. Då spelade vi hela ”Glory to the brave” och sedan lite annat. Men det var ju en grej, eftersom vi hade spelat hela den plattan första gången vi spelade på Wacken 1997. Annars tror jag inte att det är aktuellt. Inte så länge vi känner att vi med våra nya skivor rör oss framåt och bygger på vårt arv och inte bara spelar in skivor för att ha en anledning att åka ut och turnera. De senaste åren har vi spelat medleyn på gamla skivor. När ”Glory to the brave” hade 20-årsjubileum spelade vi ett medley från den live. Turnén efter det gjorde vi ett ”Legacy of kings”-medley. Senast gjorde vi ett på ”Renegade”. Och det räcker så, tycker jag.

Ni släppte nyligen en ommixad utgåva av ”Renegade” som producerades av Michael Wagener. Var ni inte nöjda med hur den lät?

– Jodå. Det verkade bara som om de flesta andra inte var det. Visst, den lät väl lite annorlunda än om Fredrik Nordström hade spelat in den. Det var inget fel på den, det var ju inte som att det var katastrof. Men folk är så jävla svartvita hela tiden. Om det inte är perfekt är det för jävla dåligt. Särskilt på sociala medier är det så. Det är något jag tänkt på själv under de senaste åren. Var översvallande glad men klanka inte ner på skiten du inte gillar. Om det är en skiva jag tycker om kan jag skriva på Facebook ”Fy fan vad bra den här plattan är!” men jag

Oscar Dronjak, som är naturligt brunhårig, har under Hammerfalls skivsläppande karriär konsekvent färgat håret: från början svart, nuförtiden blont. Han har – än så länge – aldrig gjort en Cruella de Vil eller Madam X-sångaren Bret Kaiser och kört hälften av varje.

Dagens Hammerfall-sättning – gitarristen Oscar Dronjak, basisten Fredrik Larsson, sångaren Joacim Cans, trummisen David Wallin och gitarristen Pontus Norgren – är nu en av tre som har gjort tre studioalbum. Blir det ett fjärde tangerar de den klassiska sättningens rekord.

skriver aldrig ”Vad är det här för jävla skit?” om något jag inte gillar. Varför skulle jag göra det? Det finns säkert någon som tycker om den.

Så är det ju. Varför förstöra någon annans upplevelse bara för att få lufta ditt eget missnöje?

– Precis! Som folk som säger att de bara gillar de två första skivorna med Hammerfall. Då gillar de ju inte Hammerfall! Då gillar de bara de skivorna men har inte fattat grejen med Hammerfall alls. Vi har gjort tio skivor till efter dem. Och det gäller för vilket band som helst. Om man bara gillar Metallica fram till ”Master of puppets” gillar man kanske inte Metallica. Okej, det är ju en rätt stor skillnad mellan ”Master of puppets” och till exempel ”Reload”. Men en annan sak jag brukar säga är: ”Lyssna på en skiva för vad den faktiskt är! Inte vad du hade trott eller hoppats att den skulle vara.”

När och hur föddes tanken på att mixa om ”Renegade”?

– Vi spelade in de två första albumen i Studio Fredman och sedan spelade vi in ”Renegade”. Den lät som… i princip är det ju samma stuk. Det är ingen större skillnad på låtarna. Men för det första spelade vi in med Michael Wagener. Sedan är produktionen lite annorlunda. Trummorna har inte samma tryck som i Fredman. Det vet jag. Men det är ju inte som att man inte hör trummorna och de låter inte dåliga. Bara lite annorlunda. Men jag har letat runt lite och hittade ett gammalt inlägg som jag skrev då, att ”nu ska vi börja spela in med Michael Wagener” och så räknade jag upp lite grejer som han hade gjort. Och då reagerade folk: ”Va, en mainstreamproducent? Vad är det här?” Då blev det en grej, att han hade gjort Ozzy Osbourne eller vad det var. Men man kan ju inte tro att en producent bara kan göra en grej. Då kan ju inte Fredrik Nordström heller göra något annat än death metal, liksom. Men det var lite strul med mixen, minns jag. Skivbolaget var inte heller helt nöjda med trummorna. Det var något med att de inte var så framträdande. Det var en lite mer amerikansk mix, kanske man kan säga.

– Hursomhelst bestämde vi oss för att ge grejerna till Fredrik Nordström och se om han kunde ge det sin magiska touch. För han är ju jävligt duktig. Men Fredrik berättade… Alltså, Michael Wagener var hyfsat strukturerad men han var också lite lallig. Han hade spelat in ett solo här som skulle vara där. Saker låg på fel kanaler och inget var listat rätt. Fredrik var ju inte med och spelade in skivan, så han slet i två veckor bara för att reda ut vad allt var för något. Men när han gjort det mixade han den på sitt sätt och det blev ju skillnad. Det här var första gången som vi gjorde så. När vi skulle släppa jubileumsutgåvan av ”Glory to the brave” 2017 hade vi inte rullbanden kvar. Vi hade en så dålig budget när vi spelade in den att vi hyrde banden av Fredrik. Vi hade inte råd att köpa dem. Några veckor senare spelade han över dem med ett punkband. Han säger än idag att han visste att han gjorde fel när han tryckte på ”Rec”, men hade inget val. Vi hade ju inte betalat för dem. Med ”Legacy of kings” kände både Fredrik och vi: ”Varför mixa om den när den är så bra som den är?” Det skulle bara vara slöseri med tid. Så de två första plattorna blev bara ommastrade i jubileumsutgåvorna. ■

18+

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal, providing you various content: brand new books, trending movies, fresh magazines, hot games, recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price
Cheap constant access to piping hot media
Protect your downloadings from Big brother
Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages
Brand new content
One site

AVXLIVE.ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open https://avxlive.icu

GIANT

AV **ERIK THOMPSON**

En av Sveriges favoriter inom AOR-genren är tillbaka igen med forne bandledaren Dann Huffs välsignelse – och en svensk vid micken.

Giants klassiska originalsättning 1987-1992 bestod av basisten Mike Brignardello, trummisen David Huff, sångaren och gitarristen Dann Huff och keyboardisten Alan Pasqua.

I begynnelsen beskrevs Giant i svenska Okej som ”hårdrockens Toto”, för att ni liksom Toto hade en bakgrund som sessionmusiker. Din bror Dann Huff, som var Giants ursprunglige sångare och gitarrist, hade då just medverkat på Paula Abduls jättehit ”Straight up”. Vad har du medverkat på som lyssnare i allmänhet kan ha hört?

– Oj! utbrister trummisen David Huff. Jo, jag jobbade bland annat med Kenny Loggins när han spelade in till ”Top Gun”-soundtracket 1986. Kenny är en vän till mig och Dann så hans tyske producent Peter Wolf lät oss båda två vara med. Det är sant, alla i Giant var sessionlirare så vi var i hög grad en ny version av Toto. Det roliga är att vi alla är väldigt goda vänner med deras gitarrist Steve Lukather och trummisen Jeff Porcaro stod mig oerhört nära. Jeff var en gigantisk influens och en mentor för mig. Han brukade bjuda hem mig för att prata om ny teknologi. Jag jobbade rentav på skivor med honom. Inte med att spela trummor, utan med att förprogrammera. Det är ovanligt att två trummisar jobbar ihop.

Då måste det ha varit ett hårt slag för dig när Jeff Porcaro oväntat avled 1992, endast 38 år gammal.

– Ja, det tog formligen knäcken på mig. Nu ska du få höra en historia som visar vilken familjekänsla som råder inom musikerkretsar. Det var precis efter att Giant hade spelat in debutalbumet ”Last of the runaways” (1989) och Jeff ringde upp mig för att berömma mig för det. Han hade väldigt smickrande saker att säga och jag kommer aldrig att glömma det. Giant hade börjat att repa för att ge sig ut och spela live och jag frågade Jeff vad han hade för kontaktperson hos trumtillverkaren Pearl, för jag skulle vilja bli sponsrad. Då sa Jeff: ”Hör du, det är bara att du tar mitt Pearl-trumset. Det kommer med fodral och allting.” Det var alltså hans körsbärsröda trumset, som var så berömt. Jag protesterade: ”Nej nej, jag kan inte ta *det* trumsetet!” Det var ju som att ta någons Lamborghini ner till snabbköpet. Men han insisterade och ordnade även all möjlig sponsring åt mig bara genom att ringa ett samtal. Så fina människor hade vi omkring oss.

Giant bildades 1987. Hade ni fått en aha-upplevelse modell ”att vara sessionmusiker är kul, men vet ni vad som skulle vara ännu mer kul? Att ha ett eget band!”?

– Javisst. Dann och keyboardisten Alan Pasqua hade lärt känna varandra när de var ute och spelade med olika artister och började att skriva några låtar tillsammans. Sedan blev jag involverad och vi började att göra demos. När man spelar på olika skivor blir det naturligt så att folk frågar ”så vad har ni på gång?” och man svarar ”jo, vi spelar med den och den, och så har vi skrivit den här lilla grejen”. Skickar ut små trevare, så att säga, för att höra vad folk tycker. Och i det här fallet sa de: ”Vet ni vad, det här är verkligen bra.” Så ja, då tyckte vi att vi skulle bilda vårt eget band. Vi startade inte Giant i avsikt att bli ett stort märkvärdigt rockband. Vi bara skrev och det som kom ur oss blev vad det blev. Det är så bra artister gör. De är bara sig själva och skapar utan att tänka.

Kommer du ihåg vilken som var den första Giant-låten?

– Nej, för vi skrev en massa saker som inte kom med på ”Last of the runaways”. Men jag minns hur det började med ”I’m a believer” och korsbefruktningen när vi tog in en massa låtskrivare. Det började med mig och Dann, så tog vi in vår polare Phil Nash som gjorde en verkligt cool keyboardgrej och sedan fick Mark Spiro fatt i den, och det var så den låten tog form. En unik start för en Giant-låt.

Just ”I’m a believer” torde vara en av de två låtar som främst förknippas med Giant idag. Den andra är, förstås, er stora hitballad ”I’ll see you in my dreams”. Vad kan du berätta om den?

– Alan hade börjat skriva den låten men jag minns inte med vem (ovannämnde Mark Spiro). Vi hade två demos av den, den ena inspelad hemma hos Alan och den andra hos Dann. Så sammanströmlade vi och började jobba på dem. Jag minns att när Alan först spelade låten för oss tänkte vi: ”Åh herrejösses, det är ju så att man tappar andan!” Det var under den era då rockband hade storslagna powerballader. Det kan för övrigt ha varit det som tog död på rock’n’roll, jag vet inte. Själv älskar jag ballader, för jag älskar popmusik. Och ”I’ll see you in my dreams” blev en enorm framgång, vår största radiohit – på popscenen givetvis.

I samband med uppföljaren ”Time to burn” 1992 intervjuades basisten Mike Brignardello av Okej och sa sig då vara besviken på skivbolaget A&M. Enligt honom hade ”Last of the runaways” sålts i 350 000 exemplar och ”det skulle ha krävts så lite” av A&M för att den skulle ha sålt mer. Håller du med?

– Tja, det är lätt att vara efterklok och perspektiv förändras. Jag tycker att vi fick ganska så fantastisk promotion. Frågar du mig var det tajmingen som förändrade allt. Hade vi startat fem år tidigare skulle vi ha nått en annan position och fått fler hits. Två band, Nirvana och Pearl Jam, omformade hela rocklandskapet och musik som vår blev mer eller mindre utdöd. Inte för att jag jämför oss med dem men band som Journey hade varit med länge och kunde turnera med sina hits och det gör de fortfarande. Vi däremot var för sent ute.

Giant spelade på Kool Kat Melody i Stockholm den 12 juni 1992, kort före splittringen. Just i Sverige bevarar ni en ansenlig kultstatus och ett flertal band på vår tids blomstrande svenska scen åberopar er som influens, däribland Heat, Eclipse och Nestor. Hur pass medvetna var ni där, mellan Giants första splittring och första comeback med albumet ”III” på Frontiers 2001, om att ni hade en publik utanför USA som inte hade glömt bort er?

– Innan sociala medier blev stort kände jag inte till det. Allt jag visste var att det fanns en viss fanskara. När så Serafino Perugino på skivbolaget Frontiers hörde av sig och sa ”Hej, vet du vad? Vi borde göra mer med Giant, det finns fortfarande en publik” svarade jag bara ”Verkligen?”. Det var min respons, jag hade ingen aning. Hur kunde någon av oss ha det? Vi hade inte besökt Europa sedan dess. Nu däremot, när Giant gör någonting märker vi ett omedelbart gensvar på sociala medier och det är väldigt spännande. På den gamla tiden turnerade vi en hel del. Vi öppnade för en mängd stora artister som Heart, Whitesnake och Bryan Adams och var väldigt aktiva i Europa. Jag kommer inte ihåg den där spelningen i Sverige men däremot kommer jag aldrig att glömma efterfesten. Den var på en båt och folk från lokalradion och pressen och alla möjliga var där. Maten var toppen, båten var cool, människorna var härliga… Och landskapet var så vackert. ”Gosse, hit bara måste vi ju komma tillbaka!”, tyckte vi.

Dåtidens melodiösa hårdrocksscen var känd för sin dekadens. Giant förknippas dock inte med några skandaler.

– Nej du, vi var det tråkigaste rockbandet någonsin. Vår enda last var musik. När vi skulle spela in vårt första album i Los Angeles dök var och en av oss upp sent i studion vid olika tillfällen. Det var för att vi även höll på att spela in andra skivor, tv-reklam, jinglar och allt möjligt. Vi var beroende av att skapa musik. Tack och lov fick producenten Terry Thomas nog

”Jag kommer inte ihåg den där spelningen i Sverige men jag kommer aldrig att glömma efterfesten”

FOTO GÖRAN LINDSJÖÖ / PREMIUM ROCKSHOT

FOTO ENZO MAZZEO

till slut och sa: ”Det här kommer inte att funka. Detta är inget band. Ska vi göra den här plattan blir det på mina villkor. Nu går vi in där och jobbar utan distraktioner.” Vilket vi gjorde och det var då som vi blev ett band på riktigt. Men vi förblev trista till och med på turnébussen. Vi läste böcker och om vi pratade var det inte om tjejer utan om filosofi, resor och fina viner. Giant pajade minsann inga hotellrum! Tvärtom, om vi tappade humöret i omklädningsrummet och kastade vattenflaskor på varandra gick vi också snällt och plockade upp dem efteråt.

Sedan Giant först lades ner 1992 har Dann bland annat producerat Megadeths ”Cryptic writings” (1997) och ”Risk” (1999). Var du med honom under de inspelningarna också?

– O ja! Vad jag gör åt Dann är sådant som programmering av keyboards och efterföljande redigeringsjobb. Jag är så att säga killen som, efter att skulptören har mejslat färdigt, ger statyn den sista avputsningen. Jag och Dave Mustaine umgicks förresten en hel del. Vi var båda assisterande tränare när våra söner spelade hockey tillsammans. I Nashville, av alla ställen – countryns förlovade land! Dave är faktiskt otroligt snäll. Han har varit med om en hel del, men egentligen är han en väldigt känslig kille. Det skulle ingen tro förrän de pratar med honom på riktigt. Men vi har alla våra demoner att bekämpa. Det kan omöjligen finnas någon på den här planeten som inte har något som den måste jobba på.

Har du också haft liknande problem?

– Inte av just det slaget. Jag har fått gå igenom en skilsmässa men aldrig, ta i trä, tvingats ta itu med substansproblem. Nog för att det är väldigt vanligt inom musikbranschen och jag har sett det på nära håll så att det räcker så jag är inte den som dömer någon. Den som inte har varit i någon annans kläder vet inte vad den personen behöver utstå. Man bör hellre fria än fälla.

Videon till 1992 års ”Stay” kretsar kring en pojke som bygger ett magnifikt sandslott. Var det slottet på riktigt eller bara ett filmtrick?

– Nej, jag tror att någon verkligen byggde det där sandslottet på stranden. Dåtida videoinspelningar höll på en två-tre dagar och vi var inte med när det spelades in, men de talade om det för oss. Allt som jag minns från den inspelningen är att jag bär solglasögon i videon för att något hade träffat mitt öga och rivit upp näthinnan. Jag såg ingenting i den skarpa belysningen, ögat bara rann hela tiden och det gjorde ofattbart ont så jag satte på mig solbrillor.

Fick ni inte upp ögonen för Giants nuvarande sångare, svenske Kent Hilli, genom att hans band Perfect Plan gjorde en cover på just den låten 2019?

– Jovisst! Serafino på Frontiers mejlade den videon till mig och jag tänkte ”fan, det där är en riktigt bra version”. Jag tyckte mig ha hört Kents namn förut och Serafino bekräftade att det fanns mer musik med bandet och skickade mig fler videor. Vilken jävla sångare han är, Kent! Och ändå har han inte sjungit i så många år. Serafino har varit en trogen vän i många år och han är passionerat hängiven Giant. Vi gjorde albumet ”Promise land” för Frontiers 2010 och så till slut sa Serafino: ”Vet du, jag skulle bra gärna vilja att det blev en Giant-platta till. Det gäller bara att hitta rätt sättning.” Vi spelade in nya albumet ”Shifting time” under hösten 2020 och då var det förstås en utmaning med det logistiska. Gränserna var ju stängda under pandemin. Det blev en massa videosamtal mellan Kent och mig om sång och texter. Men jag är verkligen nöjd

”Jag och Dave Mustaine umgicks en hel del. Vi var båda assisterande tränare när våra söner spelade hockey tillsammans”

Giant består idag av trummisen David Huff, basisten Mike Brignardello, sångaren och gitarristen Kent Hilli och gitarristen John Roth.

med resultatet. Jag talar även för basisten Mike Brignardello och gitarristen John Roth när jag säger att inspelningen var en jätterolig upplevelse.

Kent Hilli är ett uttalat jättefan av Giant, så hur reagerade han på att erbjudas en plats i bandet?

– Han och jag hade ett videosamtal och han sa sig vara verkligt taggad. Jag tror att jag citerar honom exakt om jag säger att Giant är ett av hans favoritband. Jag å min sida sa till honom: ”Gosse, din talang är fenomenal.” Folk frågar mig ofta varför inte Dann är med längre och hur man kan ersätta honom. Grejen är den att man egentligen aldrig kan ersätta någon. Vad man gör är att gå vidare i Giants anda. John Roth är en överjävlig gitarrist. Han är även med i Winger och har spelat med Mike i Jefferson Starship, som bara heter Starship numera. John är inte Dann, men man vill heller inte byta ut Dann mot en kopia. John är sin egen och han är enorm. Samma sak med Kent. Han är inte Dann men han är en sjujäkla sångare.

På ”Promise land” från 2010 sjunger Terry Brock, känd från Strangeways och för att ha varit en hårsmån från att ersätta Ian Gillan i Deep Purple 1990. Varför återkom inte han för ”Shifting time”?

– Det var inget medvetet beslut. Jag bara snackade med Serafino, han föreslog Kent och när jag började lyssna på Kents musik kände jag att han vore perfekt. Möjligen var det en schemafråga också, Terry kan ha varit upptagen med annat. Jag har inte snackat med honom på ett tag, men Mike och han hörs visst av ganska ofta och jag kan bara hoppas att hans känslor inte har blivit sårade. Det var ingenting personligt. Terry är en suverän sångare och en härlig kille.

Dann Huff gästar på ”Shifting times” liksom han gjorde på ”Promise land”. Är tanken att Dann ska visa fansen att ni har hans välsignelse att fortsätta med Giant utan honom?

– Absolut! Dann och jag är bästa vänner. Vi har varit sessionmusiker sedan gymnasietiden och har jobbat ihop bokstavligen varenda vecka sedan dess. Dann har fullt upp med sin producentkarriär. Dessutom har han inte sjungit på många år och klarar inte av det längre. Men att Dann inte längre är intresserad av att ingå i Giant betyder inte att han inte uppskattar eller står bakom bandet. För det gör han. Med hans egna ord: ”Självklart, det här låter verkligen bra.” Så han spelar på ”Never die young” på nya skivan. Just nu är han något av en mentor för en ung gitarrist och det var en riktigt cool känsla när han hörde av sig och sa: ”Kan du skicka mig den där nya Giant-låten igen? Grabben vill höra några av mina solon och just det vill jag spela upp för honom.”

Ni gjorde även ett engångsgig där i Nashville 2017, då Dann faktiskt var med.

– Det var en välgörenhetsgrej till förmån för en kompis som hade fått sitt hem ödelagt av en brand. Giant var dessutom ett av hans favoritband så Dann, jag och Mike beslöt oss för att göra något för att hjälpa honom på fötter. Vi spelade tre låtar och hade en kille vid namn Bryan Cole på sång. En fenomenal sångare, men han fungerade helt enkelt inte.

Ni har fortfarande ingen officiell ersättare för keyboardvirtuosen Alan Pasqua, som kompletterade den klassiska Giant-kvartetten på de två första albumen ”Last of the runaways” (1989) och ”Time to burn” (1992). Är det för att han faktiskt är oersättlig?

– Jag använder sällan ordet geni, men det är just vad Alan är. Någon så bra går bara inte att ersätta, man får helt enkelt slå in på ett annat spår. Alessandro Del Vecchio från Frontiers spelar keyboards på plattan och han är en monstermusiker. Dessutom körar han och har skrivit de flesta låtarna tillsammans med Kent. Så vi har faktiskt funderat på att göra honom till en officiell del av Giant-familjen. Även om han har andra projekt är han en tämligen integrerad del av det här bandet.

Har Giant några planer på att återvända till livescenen och Europa?

– Alla i den nuvarande sättningen hoppas på det. Pandemin och arbetet med ”Shifting time” har påmint mig om hur mycket jag saknar rock’n’roll-livet. Vi har fått ett par erbjudanden och vårt stående svar är att vi mer än gärna kommer över, men det kan inte bli för bara *en* konsert. Det krävs så omfattande förberedelser att vi måste arrangera åtta-tio stycken. Förhoppningsvis finns det en sådan efterfrågan, om publiken gör tummen upp för nya skivan. I så fall spelar vi in en till. I annat fall slänger vi in handduken, haha! ■

Savage Grace

AV **ERIK THOMPSON**

Finsnickrad, dubbeltrampspepprad speed metal och suspekt omslagskonst var **Savage Graces** paradgren. Huvudmannen **Chris Logue** ser tillbaka på det förflutna och retar aptiten inför bandets första nya album sedan 80-talet.

Lördagen den 14 september 1985 har cirka 30 000 personer samlats för en heldag i hårdrockens tecken på Metal Hammer-festivalen i dåvarande Västtyskland. Evenemanget blir en triumf för huvudattraktionen Metallica. För deras Los Angeles-rivaler längre ner på spellistan, Savage Grace, blir utgången en annan. Sistnämnda band är sedan ett par år en omhuldad snackis på den europeiska undergroundscenen. Deras nyss utgivna fullängdsdebut ”Master of disguise” har överträffat alla förväntningar. Ändå blir deras Europapremiär en katastrof. En peppande publik kan inte ändra på det faktum att gitarristen Chris Logue skändligen misslyckas med att axla avhopparen Mike Smiths mantel som sångare. Hela Europabesöket blir en antiklimax från vilken Savage Graces karriär aldrig återhämtar sig.

Överdrivet? Inte enligt Chris Logue själv.

– Mike var en otrolig sångare. Om han hade följt med till Europa hade Savage Grace blivit mycket större än Metallica. Men han hoppade av, jag beslöt mig för att sjunga själv – och jag var ingen sångare. Därför tog vår historia en helt annan vändning. Mike förstörde mitt liv.

Historien om Savage Grace börjar i Los Angeles 1981 och bandet var under sina första fem år centrerat kring gitarristen Chris Logue, basisten Brian East och trummisen Dan Finch. Namnet Savage Grace myntades av kortvarige sångaren Kelle Rhoads – bror till gitarrhjälten Randy Rhoads – men den BDSM-intresserade Chris kallade ursprungligen bandet något helt annat.

– Förut hette vi Marquis De Sade. Världens bästa bandnamn enligt mig – men ingen annan gillade det. Ingen kunde uttala det, ingen begrep vad det syftade på. Under ett bandmöte föreslog Kelle namnet Savage Grace. Jag sa ”åh, det gillar jag” – ovetande om att det fanns ett band på 70-talet som hette Savage Grace. När jag några år senare hörde ”Vet du att det finns ett annat Savage Grace? Här är deras platta” fick jag panik. Jag kunde bara hoppas att vi inte skulle bli stämda. Men under alla år har jag aldrig hört ett pip ifrån det gamla Savage Grace.

Den kaliforniska metalscenen, sedermera tongivande för hela 80-talet, var än så länge en underjordsföreteelse men höll redan på att skiktas upp i två rivaliserande fraktioner – i efterhand benämnda pudelrock respektive thrash och speed metal. Savage Grace hade enligt Chris strategiskt valda element från bägge lägren.

– I dåtidens LA måste man se ut som ett glamband för att uppmärksammas. Det fanns bara två speed metal-band där på den tiden: Metallica och vi. Och när Metallica först dök upp var det ingen som tog notis om dem. Ingen! Jag såg dem spela på Troubadour 1982 med Malice och Pandemonium. Tolv personer var där – för att se Malice. Ingen brydde sig om Metallica, för de hade ingen look. Så de flyttade till San Francisco, där folk gillade band som såg ut som vanliga snubbar. Vi däremot hade något av en glamlook och det funkade.

Som så många blivande kultband gjorde Savage Grace sin skivdebut på en av Metal Blades ”Metal massacre”-samlingar. Närmare bestämt 1982 års ”Metal massacre 2” med bland andra Armored Saint, Obsession, Warlord och Trauma med en viss Cliff Burton på bas.

– Vår dåvarande sångare Dwight Cliff fixade oss ett avtal för att spela in en demo i Arizona. Vi gjorde en demo med fyra låtar och tog med den till Atlantic. De sa ”vi vill inte ha det”. ”Nåja, då går vi till Epic eller CBS”, tyckte jag. De sa också ”vi vill inte ha det”. Det föreföll mig att majorbolagen kanske inte var mogna för oss. Så berättade Dwight om ett bolag som låg i startgroparna – litet, men de gillade heavy metal – som hette Metal Blade. Dwight kontaktade Brian Slagel, jag spelade upp demon för Brian och han sa: ”Okej, vi tar med ’Sceptres of deceit’ på ’Metal massacre 2’.”

Metal Blade utgav även Savage Graces första ep ”The dominatress” (1983), på vilken bandet ännu en gång hade bytt sångare.

– Dwight Cliff var inte den rätte för oss. Han var typ tio år äldre och hade fel look. Så hittade vi John Birk. Han var bara 17 år och suverän på att skrika – även om han inte kunde mycket annat. Vi gjorde en demo med honom och spelade upp den för Brian Slagel som sa: ”Okej, ni blir det första band som jag signar. Vi gör en ep, jag har inte råd med ett album.” Vilket var okej för oss.

Olikt de smått ökända konvoluten på efterföljande Savage Grace-släpp är omslagsfotot till ”The dominatress” – som titeln antyder – rena reklamkampanjen för kvinnlig styrka.

– Oja, garvar Chris, vi var trendsättare! Tjejen på fotot var kompis med min bror och numera sitter hon i styrelsen hos Exxon Oil. Så hon har inte farit illa av att vara med på ett Savage Grace-omslag.

Den tämligen primitiva ”The dominatress” blev bandets enda skivsläpp med John Birk.

– John gillade att mucka gräl. När vi spelade med Exodus i San Francisco retade han upp publiken och försökte provocera

”Om sångaren Mike Smith hade följt med till Europa hade Savage Grace blivit mycket större än Metallica”

Kurt Phillips och Brian East, live i Orange County, Kalifornien våren 1984.

Mike Smiths sång och Dan Finchs dubbeltramp var vitala inslag i Savage Grace-soundet.

Mike Smith och Chris Logue – en frontduo så intensiv att den blir suddig i konturerna, om man ska tro den sistnämnde.

Chris Logue anar ännu inte att även sångmicken i bandet senare ska bli hans.

Mike Smiths stora och enda bidrag till musikhistorien är albumet ”Master of disguise”.

Basisten Brian East, Savage Graces näst Chris mest långvarige kärnmedlem.

Kontaktkarta från fotosessionen för ep:n ”The dominatress” 1983. På det utvalda fotot på vinylens baksida är sångaren John Birks (mitten) kraftiga ögonmakeup långt mer framträdande.

dem till att komma upp på scenen och slåss. Han började också bli opålitlig. Till ett gig med Slayer i Los Angeles dök han upp sent och jag måste sjunga första låten själv. Så vi sparkade honom och fick ett tips om Mike Smith. Mike var med i ett coverband och sades låta som att han sjöng i Deep Purple. Jag sa: ”Deep Purple? Då vill vi ha honom.” Mike kom över, vi jammade på en eller två låtar och jag sa: ”Okej, du är anställd. Nu kör vi.”

Även andregitarristen Kenny Powell gjorde sorti kort därpå för att bilda Omen.

– Kenny Powell är den ende som har lämnat Savage Grace för att sedan åstadkomma något. Jag tyckte att han var tokig som slutade just som vi hade värvat den bäste sångaren i stan, men jag förstod. Kenny ville köra sina egna låtar – som jag inte var så förtjust i – och själv vara bandledare. Det kan man respektera. Kenny var fantastisk och hjälpte Savage Grace att nå nästa nivå och när han slutade för att bilda Omen gjorde han världen ett band rikare. Så jag är inte arg på honom alls. Jag är bara arg på Mike Smith, för Mike var en idiot. Om han hade lämnat Savage Grace och sagt ”jag är den nye sångaren i Deep Purple” vore det förståeligt, men att lämna Savage Grace för att göra ingenting är för mig oförlåtligt.

Chris frustration över sin egensinnige ex-sångare är påtaglig.

– Mike var en av den tidens främsta rocksångare. Ronnie James Dio tittade förbi när Mike la sång på ”Master of disguise” och blev fullständigt golvad. Jag var så säker på att något stort band skulle sno Mike ifrån oss att jag inte kunde sova. Problemet var att Mike hade en sagolik talang, men helt saknade ambition. Det är därför han aldrig har gjort något mer efter Savage Grace.

Kenny Powell, Brian East och John Birk live i Orange, Kalifornien hösten 1983.

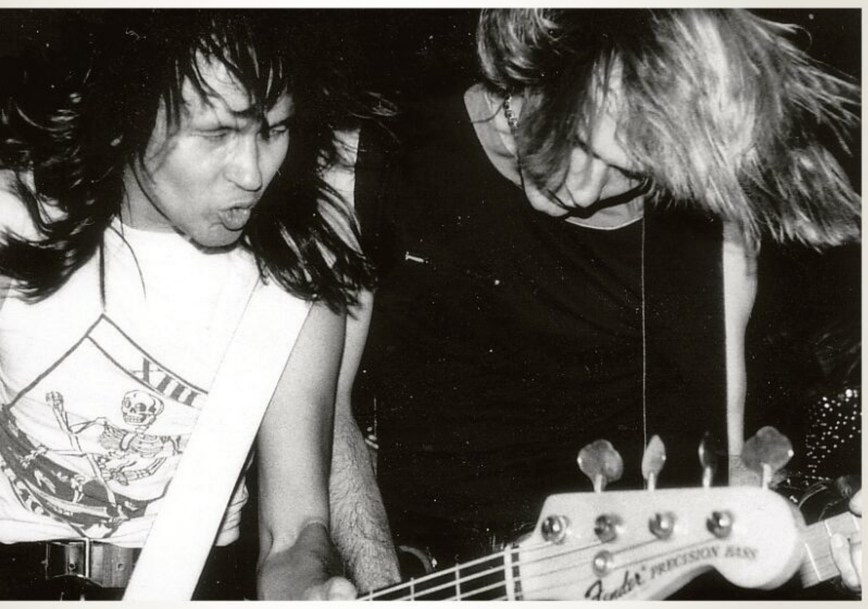

Kenny Powell (till höger) är idag mer känd som ledare för Omen, som hittills släppt sju studioalbum.

Denna upplaga av bandet slog gnistor från första stund, förklarar Chris.

– Vi spelade på ställen som Troubadour och Country Club med band som Armored Saint, Abattoir och Lizzy Borden. Med John Birk låg vi på deras nivå. Efter att Mike kom med blåste vi dem allihop av scenen och de visste det. Det fanns kvällar när vi såg publiken, inklusive alla de stora rockstjärnorna – Quiet Riot, Dokken, WASP – stirra på oss med gapande munnar. Mike hade bara behövt följa min ledning, så skulle vi ha fått majorkontrakt – vi skulle ha fått allt. ”Master of disguise” är bevis nog.

Missnöjd med sitt ekonomiskt ofördelaktiga avtal med Metal Blade valde Chris att låta ett annat bolag, Important, släppa ”Master of disguise” i USA medan franska Black Dragon gav ut verket i Europa. Inte minst den inflytelserika brittiska metalpressen gav plattan lysande recensioner.

– Vad vi hade då var fenomenalt. Sången, låtarna, gitarrspelet, trummorna… Produktionen var skit, för producenten var jag och jag var ingen producent. Jag var en 22-årig grabb som ville bli rockstjärna och inte kunde hosta upp 100 000 dollar för att anlita Max Norman. Jag kunde hosta upp 500 dollar och det var vad vi la ut på plattan. Men det spelar ingen roll. Låtarna finns där och prestationerna finns där. Det är därför som folk fortfarande gillar den och tre bolag bara i Europa fortfarande kränger den.

Av vissa är ”Master of disguise” främst ihågkommen för sin kritiserade konvolutbild, av nakenmodellen Robin Bell med munkavle och handbojad till en diabolisk polis motorcykel. Den sistnämndes namnbricka bär det svenskklingande namnet ”Knutson”, som ett resultat av att det föll på Chris personliga lott att ordna rekvisita till plåtningen.

– Vår trumtekniker Rick Knutson var halvt afroamerikan och halvt svensk. Jag nämnde att jag behövde en sådan namnbricka som poliser och militärer har och Rick sa: ”Jag har en från min tid i armén.” Den lånade vi.

Under inspelningen sparkades Kenny Powells ersättare Kurt Phillips som hade visat sig vara hopplös i studion. Chris la själv alla gitarrer på albumet varefter Mark Marshall blev Savage Graces andregitarrist. Men så, som en blixt från klar himmel, kom dråpslaget från Mike Smith. Chris låter återigen bitter:

– Allt som jag sa till Mike skulle inträffa, inträffade. Jag sa att vi skulle göra en platta, turnera i Europa, göra det och göra det. Hans svar var: ”Det tror jag inte på.” Så gick vi in i studion, allt gick som smort och när plattan var färdig sa jag: ”Nu ska vi till Europa.” Varpå Mike sa: ”Åh, jag följer inte med.” Jag frågade ”Varför inte?” och Mike svarade att han hade ett jobb. Jag frågade vad han fick i lön och Mike svarade att han fick sju dollar i timmen. Jag sa: ”Du nobbar vår Europaturné för sju dollar i timmen? Jag kan ge dig sju dollar i timmen!” Mike var en av de som har en inneboende drift att sabotera för sig själva. Sådana har jag träffat många.

Chris insisterar på att det inte var något lätt beslut för honom själv att överta sångmicken.

– Vi testade alla sångare som Metallica förut hade testat. Däribland Ralph Morman (1948-2014), en otrolig sångare som

Savage Grace utanför replokalen i Van Nuys, Kalifornien inför turnéstarten hösten 1987. Av sångaren och gitarristen Chris Logue, trummisen Mark Marcum, gitarristen Mark Marshall och basisten Neal Delaforce var endast den förstnämnde kvar i bandet efter 1989.

hade varit med i Savoy Brown och Joe Perry Project. Metallica bad honom att gå med och han sa nej. Jag bad honom gå med och han sa: ”Jag vill vara med någon som är stor.” Metallica fick nog och James Hetfield beslöt sig för att både sjunga och spela gitarr. Det kunde jag också ha fixat, om Savage Grace hade spelat sådan musik som Metallica eller Slayer. Lätt! Men att spela Savage Graces alla leads, harmonier och taktbyten och samtidigt sjunga som Geoff Tate – det går inte. Jag försökte göra det omöjliga.

Med det sagt avfärdar han inte sina samlade sånginsatser i Savage Grace som skräp.

– Jag låter rätt kass på våra liveinspelningar från 1985. På de från 1986 låter jag bättre och när vi turnerade med Motörhead 1987 var jag riktigt bra på att spela och sjunga samtidigt. Men det tog mig ett par år att nå dit.

Och inför inspelningen av Savage Graces andra album ”After the fall from grace” (1986) bävade Chris för sin studiodebut som sångare.

– Jag var inte säker på att jag kunde klara av det. Dan Finch trodde det inte, så han slutade, och Brian East bara sa ”tja, vi försöker väl och hoppas på det bästa”. Vilken optimism. Vi hade redan kontrakt med Black Dragon, vi hade pengarna till inspelningen – men vi hade ingen trummis. Vi trodde att vi skulle bli det första heavy metal-band som hade spelat in en platta med trummaskin. Vi hyrde någon som la ner tre dagar på att programmera trummorna och det var då – tack och lov! – som Mark Marcum ringde.

En lycklig slump gjorde underverk även för Chris sånginsats på ”After the fall from grace”.

– Avi Kipper, som hade jobbat med Mötley Crüe, var med som ljudtekniker. Schyst kille, duktig tekniker – men ingen producent. Den första kväll jag la sång sa Avi hela tiden ”bra tagning, nu tar vi nästa stycke”. Och jag sa ”okej”. Nästa kväll råkade studions ägare gå förbi: Wayne Cook, en *riktig* producent med imponerande meritlista. Han lyssnade på en tagning och sa: ”Du ligger för lågt. Bäst att du gör om.” Jag gjorde om och Wayne sa: ”Du ligger fortfarande för lågt.” Det irriterade mig, men jag kunde ju inte porta killen från hans egen studio. Och så där fortsatte det. ”För lågt. För högt. Gör om.” Så jag gick in i kontrollrummet och lyssnade. Och Wayne hade rätt. Han sa: ”Vill du göra en skitplatta så går jag nu på en gång. Vill du *inte* göra en skitplatta är det bäst att du börjar lyssna på mig.” Wayne övertog resten av sångproduktionen och tack vare honom låter den så bra. Utan honom hade plattan blivit en katastrof.

Det, återigen, kontroversiella omslagsfotot föreställer en adelsdam i en fånghåla på väg att avrättas av en yxbeväpnad, bastant bödel, identifierad som blivande trumlegendaren Gene Hoglan.

– Det *är* Gene Hoglan! På den tiden var han väldigt känslig för sitt utseende och jag var tvungen att böna och be honom att ställa upp för plåtningen. ”Snälla Gene, du är perfekt. Ingen kommer att se ditt ansikte och vi ska aldrig berätta för någon att det är du.” Så han gav med sig. Åratal senare var han tydligen så pass bekväm med det att han kunde tala om det själv.

”Gene Hoglan var känslig för sitt utseende och jag var tvungen att böna och be honom att ställa upp”

”Jag lovade att dyka upp i domstolen nästa morgon. Därpå klev jag på tåget och kom aldrig tillbaka”

Var han aktuell som trummis i Savage Grace?

– Jag bad honom att gå med när Dan Finch hade slutat och vi behövde en ny trummis till skivinspelningen. Men Gene sa: ”Nej, jag är med i Dark Angel och vi ska bli det största bandet i världen.” Jag skulle ha älskat att ha med honom i Savage Grace, men Mark Marcum var fantastisk så alla vann.

Damen på omslaget lämnade till Chris förtjusning en glad hälsning på bandets Facebooksida en tid före intervjutillfället.

– Jag är glad att hon lever och mår bra. En snäll tjej, men från en väldigt vild familj. Hennes pappa var med i Hells Angels och de är ju kända för den saken.

Gruppens andra platta ”After the fall from grace” är bättre producerad, något mer melodisk och i det närmaste lika omhuldad som sin föregångare. Dock blev den inte, ens efter ett andra Europabesök, något större kommersiellt lyft. Savage Grace föll, som så många samtida begåvningar, mellan de alltmer dominerande hårdrocksstolarna pudelrock och thrash metal. Originalbasisten Brian East hoppade slutligen av och ersattes av Derek Peace från tidigare förbandet Heir Apparent. Savage Graces – hittills – sista skivsläpp blev 1987 års halvdana ep ”Ride into the night”, mest känd för en cover på Deep Purples ”Burn”. På omslaget poserar medlemmarna med två knäböjande toplessmodeller, en av dem Chris dåvarande flickvän Rose Vito. Perioden därifrån till och med bandets slutliga upplösning 1992, innefattande åtskilliga medlemsbyten och en temporär flytt till New York, är ändå något som Chris påminner sig med värme.

– 1987 fick vi en manager som hette Bob Fierro. Han ordnade så att vi fick turnera med Motörhead och lobbade för att få oss kontrakterade av något majorbolag. Bob sa: ”Behåll energin och glöden, men ni behöver bli mer kommersiella.” Så jag började skriva låtar mer lika Cult, Guns N’ Roses och AC/DC. När vi ändå inte fick något majorkontrakt tappade Bob sugen och vår nästa manager, Diane Gelman, tog med oss till New York. Det blev faktiskt en av de bästa perioderna i Savage Graces karriär. Vi hade ett management med massor av pengar och levde som superstjärnor. Faktiskt ville MCA signa oss 1990, men jag avböjde därför att kontraktet var uruselt. En gitarrist slutade av det skälet. Moralen i bandet var extremt hög så vi hade inga skäl att lägga ner förrän 1992.

Chris förehavanden efter Savage Graces splittring är föremål för omfattande och ofta färgstarka spekulationer.

– Enligt vad jag har läst om mig själv har jag varit läkare, kört lastbil och jobbat inom film. Jag har lett ett porrimperium. Jag har tränat legosoldater i Afrika och jihadister i Afghanistan. Om ändå mitt liv hade varit så spännande på riktigt! Att jag har haft problem med regeringen är däremot sant. Det har jag alltid haft, eftersom jag inte passar in i samhällets ramar.

Här åsyftar gitarristen hur han 2005 hamnade i klammeri med rättvisan i Los Angeles för olovlig medicinsk praktik och försäljning av föregivna mirakelmediciner mot cancer och diabetes, samt innehav av diverse grovt olagliga vapen.

– En komplicerad historia. Jag har hållit föredrag, skrivit böcker och talat i radio om ämnet hälsa – jag var en agitator som drev på för förändringar i det medicinska systemet. Därigenom gjorde jag mig själv och mina medarbetare till måltavlor för mäktiga intressen. Det är därför jag för ögonblicket är bosatt i Mexiko och inte i USA eller Europa.

2010 spelade ett Savage Grace bestående av Chris kompad av tyska Roxxcalibur i Europa på bland annat festivalerna Up The Hammers, Bang Your Head och Keep It True. Denna sättning skulle även ha gjort ett nytt Savage Grace-album på tyska bolaget Limb – om inte Chris oväntat hade flytt fältet. Övriga medlemmar färdigställde verket med nuvarande Bonfire-sångaren Alexx Stahl och utgav det 2013 under namnet Masters Of Disguise.

Chris Logue 1989, kort före Savage Graces omlokalisering till New York under, som han trodde, två månader. Det blev tre år.

Chris återger händelseförloppet något annorlunda.

– Jag skulle ha spelat in en platta i Tyskland och bad killarna från Roxxcalibur att vara med på den, men de var för upptagna. Så jag kontaktade ett annat skivbolag, som lovade fixa musiker åt mig, och började jobba på plattan i Düsseldorf. Då inträffade något märkligt. Skivbolagets ägare lejde en falsk polis som kom till min studio och konfiskerade min gitarr, min dator och 400 euro i kontanter. Han sa att mina inspelningsmetoder stred mot tysk lag och jag ombads infinna mig i domstolen. En bluff, insåg jag, iscensatt av Limb. De var skyldiga mig 4 000 euro i royaltyer och ville inte betala. Jag lovade att dyka upp i domstolen nästa morgon. Därpå klev jag på tåget och kom aldrig tillbaka. Jag hade då spelat in huvuddelen av tre låtar, som nu är med på Savage Graces kommande platta.

För nu är en sådan inspelad och utgivningsklar.

– Pandemiskiten kändes som ett lysande tillfälle att spela in ett nytt album. Det var ju så många dundermusiker som inte var upptagna med någonting. Jag hörde mig för och inom några veckor hade jag två trummisar, en basist och en sångare i världsklass. Själv har jag sedan några år förlorat rösten, som du hör, men den lär ingen sakna efter att ha hört vår nya sångare. Jag vill inte avslöja de nya killarnas namn ännu, men vi spelade in i en underbar studio på Kap Verde-öarna utanför Afrika, med gammaldags utrustning och Roland Grapow från Helloween som producent. Och det låter fantastiskt. Nu är det bara en fråga om vilket bolag som betalar bäst.

Vad har skivan för titel?

– Titeln är ”Sign of the cross” och konceptet utspelar sig mellan 1978 och 1984. Jag ville att låtarna skulle kännas som skrivna under den perioden och inge känslan från den tidens USA – när alla hängde på parkeringsplatsen före en konsert, drack bärs och dundrade musik i bilstereon.

Och har den ett kontroversiellt omslag?

– Kul att du frågar! Inget sex, inget naket – men ändå vårt mest kontroversiella omslag någonsin. Det kommer att generera en enorm publicitet. Men det är inte helt färdigt ännu, så jag vill inte nämna några detaljer.

Anspelar det kanske på religion?

– Ja. Och mer än så. Mer säger jag inte. ■

METALIZED

THE FIRE THAT BURNS

NORDIC NOISE

A DECADE OF NOISE

EST. 2013

BLIND GUARDIAN

(EXCLUSIVE DK SHOW 2022)

SOILWORK

(EXCLUSIVE COPENHAGEN SHOW 2022)

ARTILLERY

ELECTRIC BOYS

TRANSPORT LEAGUE

KONKHRA

ANTICORA

KICKIN VALENTINA

TYGERS OF PAN TANG

THORIUM

LIV SIN

ARSENIC ADDICT*

ETHEREAL KINGDOMS*

BATTERING RAM*

DETEST

AMAGER BIO 6-7 MAJ 2022

WARM UP - HIGH VOLTAGE - 5 MAJ 2022*

NORDICNOISE.DK

MIGHTY MUSIC

target

billetto.

Ereb Altor består av trummisen Jonas ”Tord” Lindström, basisten Kristofer ”Mikael” Elemyr, sångaren och gitarristen Crister ”Mats” Olsson och gitarristen Daniel ”Ragnar” Bryntse. Samtliga medlemmar spelar eller har spelat även med doomkultisarna Isole.

Ereb Altor

När natt blir gryning infaller vargtimmen. Gävlebandet **Ereb Altors** nionde album sneglar på Ingmar Bergmans mörker och timmen då flest människor dör.

Ereb Altor började som ett hyllningsprojekt till den episka sidan av Bathory och i presstexten kan man läsa att ”Vargtimman” är ett album som borde ha tilltalat Quorthon.

– Man kan ju alltid hoppas, hans syster uppskattar i alla fall Ereb Altor, säger den sjungande gitarristen Mats. Jag lärde känna henne när vi gjorde en hyllningsspelning till Bathory i Stockholm. Hon tyckte att det var jäkligt bra och sedan har vi hållit kontakten. Jag har sett att en del skriver att vi är de sanna arvingarna till Bathory men det där är upp till andra att bedöma.

Vad är det för udda artistnamn ni kör med?

– Från en början var det en anonymitetsgrej som jag och gitarristen Ragnar körde med när vi startade Ereb Altor, men det funkar ju inte i dagens samhälle. Samtliga i bandet använder sina mellannamn. Jag heter Mats Crister Olsson och han heter Per Ragnar Daniel Bryntse. När vi fick nya medlemmar sa vi åt dem att använda sitt mellannamn, annars fick de inte vara med.

Är du en hängiven ”Drakar och demoner”-spelare?

– Jag var tidigare en rollspelsnörd och Ereb Altor är en värld i spelet, men numera håller jag mer på med strategiska brädspel. Dock är jag fortfarande en nörd. Från början var tanken att vi skulle köra ett tema runt fantasy, men det var endast så på demostadiet. Jag är väldigt intresserad av historia och nordisk mytologi och gillar även gamla spökhistorier och legender. Alla våra texter har en koppling till Skandinavien och Sverige, framförallt den lokala trakten runt Gävle.

Det måste vara en suverän idébank.

– Ja, det är helt klart en fin inspirationskälla och jag besöker gärna platser som har varit hemsökta. Sedan läser man på om stället, men historierna är ofta berättade från mun till mun. Man kan hitta en del skrift, men det är ofta ganska torftigt så man får hitta på mycket själv. Om jag är vidskeplig? Kanske.

Du började som trummis. Kan du hantera samtliga instrument?

– Det där är lite rörigt. På de tidiga inspelningarna är det egentligen bara vi som vet vem som spelar vad. När vi spelar in en skiva jobbar jag först själv och sedan producerar vi tillsammans, oftast jag och trummisen Tord. Live spelar jag dock bara gitarr och sjunger.

Berätta lite om låtskrivandet. Ta till exempel bombastiska ”Fenris” från nya plattan.

– Den är komponerad som en gammal folkvisa med två strofer som går i samma melodi, sedan byter man melodi och går tillbaka till första strofen i slutet fast man ändrar en liten detalj. Vi jobbar väldigt mycket med produktionen och Tord och jag gör allt själva: inspelning, mix och mastring. En lång process och jag jobbar endast 15, 20 timmar på ett vanligt jobb, resten av tiden sitter jag i vår studio och tänker. Det tar tid att bygga våra låtar. Jag målar upp en bild med ljud och tänker sällan: ”Det här är ett läckert riff.” Eftersom jag spelar samtliga instrument själv jobbar jag med helheten och inte bara gitarren.

Har ni blivit än mer produktiva under pandemin?

– När vi spelade in förra skivan ”Järtecken” 2019 började jag ganska snart att jobba med ”Vargtimman”. Sedan kom pandemin och väldigt mycket öppen tid så jag skrev tolv låtar, varav fyra hamnade på ep:n ”Eldens boning” eftersom det blev för långt för att allt skulle få plats på ”Vargtimman”. Men all musik är faktiskt resultatet av samma inspelning. Jag är ganska rastlös av mig så när Tord börjar jobba med ljudet skapar jag nytt.

Arbetar ni för en perfekt ljudbild?

– Nej, vi har akustiska trummor rakt av på nya skivan. Det finns inga utbytta ljud och det är inte sönderklippt. Man förlorar musikens liv om man styckar upp allt och kvantifierar. Den moderna metal-

”Jag har sett att en del skriver att vi är de sanna arvingarna till Bathory men det där är upp till andra att bedöma”

coriga musiken tilltalar mig inte alls. Jag vill ha lite liv annars blir det för sterilt. Vi spelar in med klick men håller inte på och styckar upp trummorna i datorn efteråt och rättar till slagen så att de ligger precis på klicket. Glider trummorna från klicket hittar de ändå tillbaka till slut, så det blir lite svävande runt klicken och det tycker inte jag gör någonting.

Hur funkar det med din dynamiska sånginsats?

– Det är ren sång och lite elakare sång. Det sliter en hel del så det kan bli problematiskt i livesituationer. Man får tänka sig för när man bygger en setlista. Vissa låtar sliter ganska mycket på rösten, så man vill inte ha några fina ljusa toner efter en krävande sång.

Vilka två låtar på nya skivan skulle vara en mardröm att lägga efter varandra?

– Jag skulle inte vilja lägga ”Fenris” efter ”Den dighra döden”. Jag har för dålig teknik så jag blir lite tröttare i rösten av gruffet. Jag sjunger för mycket med halsen, men när jag sjunger rent använder jag magen.

Varför blandar ni svenska och engelska?

– Det gjorde vi inte från början. Då var det bara engelska, men sedan prövade jag att skriva på svenska även om jag var lite rädd för att det skulle låta fånigt och att utländska fans inte skulle förstå vad jag sjunger. Men jag upptäckte att det är enklare att fånga en poetisk känsla och nu tycker jag nästan att det är enklare att skriva på svenska och de som inte förstår gillar det ändå. Jag träffar mig själv i hjärtat när jag skriver på modersmålet.

Är det ett emotionellt album?

– Det håller ett lägre tempo än föregångaren, men jag tycker att det är en ganska mörk skiva, både textmässigt och musikaliskt. Vi skriver bland annat om visgossar, de som angav personer under häxprocessen och vi skriver om digerdöden. Det är mörka ämnen rakt igenom. Öppningsspåret ”I have the sky” är förvisso lite mer lättillgängligt och kommersiellt, en feel good-låt, men resten är svårare.

Även det visuella känns mörkt.

– Formspråket på Christine Lindes omslag andas Theodor Kittelsen och titeln ”Vargtimman” kommer från Ingmar Bergman. Den sista timmen i livet och precis innan gryningen då de andliga krafterna är som starkast och de flesta människor dör. Vi har använt en körkarl, hur döden kommer och hämtar hem en gammal farbror som har dött. Det är inte helt fornnordiskt den här gången, men det kommer i alla fall från Bergman.

Ni använder även mycket symboler.

– Vi har alltid använt symboler. Vi har en runsten från Årsunda här i Gävletrakten på första skivan. Det passar vår skandinaviska tematik och vi använder isländska rungaldrar. Det har dessutom varit populärt med vikingagrejer ett tag på grund av tv-serier och filmer.

Lyssnar du på mycket annan musik?

– Ja, men jag lyssnade mer förr. Man blir lite mättad när man håller på själv. Ibland orkar jag inte ha ljud runt omkring mig, men när jag lyssnar så lyssnar jag. Jag har inte på det som bakgrundsmusik för då börjar jag att analysera och fastnar i det som jag lyssnar på. ”Fan vad briljant de gjorde det där, vilken idé!” Sedan börjar jag bena upp musiken och är det något som är för simpelt blir det istället tråkigt. Jag har inte haft en tv på 15 år, men jag har en dator om jag behöver streama något. Av årets släpp hade jag hoppats mer på Iron Maidens nya album ”Senjutsu”, men det är ändå deras bästa skiva på länge. Den blir lite tjatig emellanåt och man önskar att Bruce Dickinson sjöng lika bra som förr, även om det är omöjligt. Efter omständigheterna tycker jag att den är riktigt bra.

JESPER LÖFVENBORG

Mörk viking/black/doom metal

Sarcasm

”Stellar stream obscured” kröner flera år av stor produktivitet.

– Vi började 1990 och körde på till 1994, men det var en massa strul och vår gitarrist Fredrik Wallenberg (Lurking Fear, Skitsystem) flyttade till Göteborg så vi var tvungna att lägga ner, säger sångaren Heval Bozarslan. Efter comebacken 2015 har vi varit mycket produktiva och ”Stellar stream obscured” blir vår fjärde fullängdare. Vår gitarrist Peter Laitinen är en låtskrivarmaskin som skapar hela tiden. Vi hinner knappt med, men alla låtar är bra så vi blir tvungna att spela in och släppa plattor. Vi hann dock spela in en platta 1994, men den släpptes inte förrän 2011.

Är det debutalbumet ”Burial dimensions”?

– Det stämmer. Det har släppts sex eller sju gånger sedan dess, så det finns en stor efterfrågan när det gäller gammal svensk döds. Det släpptes först som en del av en trippelvinyl och eftersom mottagandet var så bra har det släppts igen separat och i år släpptes det även i Brasilien. Det är inte många som vet att vi spelade in plattan redan 1994 eftersom den aldrig skickades runt, men samtliga i bandet fick en kassett. När låtarna skulle släppas var det bara jag som hade kvar inspelningen, så hade även min kassett försvunnit hade inte albumet existerat.

Ni har en primitiv vibb i ert sound som vittnar om rutin. Vad inspirerade er 1990?

– Det var den tidens döds som gällde. Vi ville vara lika tunga och brutala som Autopsy och Paradise Lost. Texterna var klassiskt standarddödsprimitiva. Vi är gamla gubbar så 80-talets thrash, death metal och hårdrock har såklart färgat oss. Men vi var rastlösa och ville utvecklas som musiker så låtarna blev längre, mer avancerade och melodier började smyga in i musiken. När At The Gates och alla de där banden började spela melodisk death metal i början av 90-talet var vi också där.

Ni förknippas ofta med den melodiska death metal-genren.

– Vi gillar egentligen inte den etiketten, det låter väldigt ostigt, men folk envisas med att kalla oss det. Vi har mer att erbjuda än bara melodier. På nya skivan är det färre melodier än någonsin. Vi har lagt mer vikt på attackriff, tyngd och mörker. Det är så mycket mer än melodier och jag har sagt till vårt bolag att de ska skriva cosmic death metal eller atmospheric death metal. Det låter mer spännande att ha ett genrebegrepp som få andra har. Eller säg death metal så får folk själva avgöra vad de hör.

Berätta om albumets koncept.

– Tidigare plattor har fokuserat på ett tema, men den här skivan har en story som berättas för att skapa större dramatik. Vi vill skapa en episk konceptkänsla utan att nagga på det extrema. Jag vill inte avslöja för mycket utan vill hellre att folk ska läsa texterna, men berättelsen är uppdelad i två kapitel och har en oväntad vändning. Handlingen är ganska enkel och är en postapokalyptisk science fiction-berättelse som utspelar sig år 2095 när världen håller på att kollapsa på grund av att människan har misskött planeten. Det är krig, lik, föroreningar och totalt kaos. Allt berättas av en mäktig ledare, men vi nämner inga länder.

Vad är det för skelettvarelse som återkommer på era skivomslag?

– Det är vår maskot Sarcor. När vår första platta skulle släppas som separat cd hittade vi omslaget i konstnären Raúl González onlinegalleri och den var till salu så vi köpte loss den. Sedan har vi återanvänt Raúls skelettgubbe och till slut fick den namnet. Man kan säga att det är vår Eddie och kommer att följa med oss in i framtiden, även om vi inte fortsätter att använda Raúl. Nya plattan är hans fjärde konvolut för oss. Vi har fått en del kritik. Folk tycker att omslagen ser lite old school ut och att vi inte hänger med i konstsvängen, men jag hävdar bestämt att metalomslag ska kännas old school. Jag kräks på det modernt digitala.

I Daniel Ekeroths bok ”Swedish death metal” benämns du som en legendar inom svensk death metal och att ”ingen är mer metal än du”.

– Jag vet inte vad jag ska säga om det där. Daniel är en rolig prick, men det får andra bedöma och det finns säkert många som är mer metal än mig.

JESPER LÖFVENBORG

Atmosfärisk death metal

Sarcasm består av Anders Eriksson, Alvaro Svanerö, Peter Laitinen, Heval Bozarslan och Jonas Söder.

THE TOUR TO END ALL TOURS

Sabaton

THE HU

LEPPÄ

STOCKHOLM, AVICII ARENA
5 MARS 2022

ALL THINGS LIVE

BILJETTER ALLTHINGSLIVE.SE,
STOCKHOLMLIVE.COM, AXS.COM 0771-31 00 00

BANDIT ROCK

THE WAR TO END ALL WARS

04.03.2022

www.NUCLEARBLAST.de

LEAF GREEN VINYL
- LIMITED TO 300 -
SWEDEN EXCLUSIVE!

JURYN

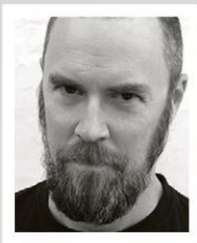

DAVID BERGSTRÖM

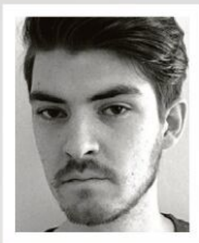

JESPER ROBILD

7,8

Amorphis
Halo
ATOMIC FIRE

7 Att Amorphis inte skulle kunna nå upp till mästerverket ”Queen of time” var på något sätt givet. Inledande låttrion och i synnerhet ”The moon” är i nivå med förväntningarna, men sedan är intensiteten ojämn på ett helt annat sätt än på föregångaren. Exempelvis är ”Windmane” direkt svag.

8 De gjorde sig bra med lite extra lull-lull på ”Queen of time” och det låter lika mumsigt när strösslet skalas ner till förmån för mer gitarrer och vrål. Amorphis har ett så gediget sound och makalösa låtskrivare att de aldrig kommer att landa under en åtta. Men visst finns det en nivå till?

6,5

Degreed
Are you ready
FRONTIERS

7 Degreed är redo att ta upp kampen med Eclipse, Dynazty och Heat om den svenska melodiska rocktronen. Hitfaktorn i låtarna har de och ”Are you ready” är rakt igenom behaglig lyssning. Däremot går det inte att finna någon unik konkurrensfördel som skulle sticka ut i en enkelspårig genre.

7 Degreed sticker ut en hel del från massan av Sveriges femtioelva, överlag högkvalitativa melodiska rockband. Inte för att de nödvändigtvis är bättre men de rör sig åtminstone på något outforskade marker. Lite mer attityd, extra pompa med fläskiga syntar och så riktigt hög hitfaktor.

6,5

Giant
Shifting time
FRONTIERS

6 Det är inte nödvändigt med några krusiduller när Giant åter tar upp den tappade karriärstråden, nu med svensk sångare. Kent Hilli är som gjord för uppgiften och har fått överraskande bluesig och riffig rock i Europestil att jobba med. En högtidsstund för alla som trivdes som bäst 1989.

6 Det hörs att de är gamla i glamgamet. Trots, eller kanske tack vare, den nya sångaren Kent Hilli känns det både stabilt och fräscht. Däremot förlorar de ronden mot Degreed och boven är alla kletiga ballader som tynger ner andra halvan av plattan. Det må vara ert signum men två ballader räcker.

6,5

Ereb Altor
Vargtimman
HAMMERHEART

6 De folkinspirerade låtarna är karga men samtidigt blodvarma. Måhända är den rena sången för dominant och skulle må bra av att utmanas av mer gutturala läten. Det blir som allra mäktigast när den otyglade aggressionen får lägga sig som en kontrast till de ofta lättsmält smäckra melodierna.

7 ”Det kunde ha låtit lite råare”, tänker jag innan det plötsligt blir black metal-fasoner i ”Rise of the destroyer”. Då uppnås balans och variationen blir till ett stort plus. Inget substitut i väntan på nya Moonsorrow, mer som ett fattigmans-Månegarm – men välspelat och med ljuvligt konvolut.

6,3

Hammerfall
Hammer of dawn
NAPALM

5 När jag först hörde titelspåret lät det oväntat piggt och inspirerat. Kunde Hammerfall äntligen ha hittat gnistan igen efter en lång kamp mot sin medelålderskris som band? Men även om smeden förvisso står stabilt bredbent kvar vid sitt städ har han tyvärr tappat både tyngden och slagkraften.

7 Hammerfall är mångdubbelt bättre när de flirtar med Helloween än Manowar. Ja, ”Too old to die young” är rentav bättre än det mesta på tyskarnas senaste album. ”Not today” sticker dessutom ut som Hammerfalls bästa ballad på evigheter och som vanligt är de experter på hockeykörer.

5,5

Voivod
Synchro anarchy
CENTURY MEDIA

3 Det som inte är trasigt behöver inte fixas. Tvångsmässig innovation leder alltför ofta till en utveckling som tappar kontakten med användarna. I sin jakt på teknisk finess har Voivod med tiden helt missat att göra något lyssningsbart av sitt sammelsurium av brötiga riff och grötig sång.

6 Voivods illavarslande metal har aldrig varit lättuggad. Men meckigt, spretigt och framförallt dissonant kan vara positivt. Ett tajt sammanhållet album med en tredjedel Monster Magnet, en Faith No More-idolisering och så lite fräsig thrash innan servering.

5,5

Mass Worship
Portal tombs
CENTURY MEDIA

4 Vissa saker är helt enkelt inte menade att ske, som att Mass Worships stökiga tragglande med trasig melodi-dna skulle finna någon ro mellan mina öron. De må utgöra ett idealiskt förband till Meshuggah men utanför den begränsade kretsen kommer det här att falla för massornas döva öron.

7 Mer än lätt Meshuggah-anstruket men samtidigt mer diggvänligt. Jag är riktigt svag för de ångestdränkta, överbrutala hardcorevrålen. Med meditativa och hypnotiska lika väl som grova verktyg målar Mass Worship bilder av cyberlandskap som brinner i en dyster ”Terminator”-framtid.

5,3

Persefone
Metanoia
NAPALM

4 En gång beställde jag en specialpizza med alla ingredienser på, i en enda röra utan tanke på smak eller komposition. Det var oerhört kämpigt att få ner ens en bråkdel av den mastiga rätten och jag mådde inte särskilt bra efteråt. Precis den känslan återupplever jag med Persefones progbomb.

7 Hade Andorra varit en svensk stad hade den varit landets trettionde största, strax före Sollentuna. Persefone är sex av 77 000 invånare och de spelar sådan där ”blanda allt i en kaosröra”-prog metal som jag brukar ha svårt för. Men Riverside möter Symphony X på LSD låter faktiskt hur fett som helst.

5,0

Slash Featuring Myles Kennedy And The Conspirators
4
GIBSON/BMG

5 Trötthatten Slash har hållit sin solokarriär flytande mycket tack vare Myles Kennedys röst, men här får de kämpa innan de hittar kemin. Låtarna är inledningsvis som gråa, luggslitna långkalsonger och Kennedy verkar ha fastnat i ett närmast enerverande tonläge. En stark avslutning räddar.

4 Det var inte ens ett år sedan Myles Kennedy släppte menlös vällingrock. Nu räcker det. Snäppet vassare blir det med Slash, men Mikael Åkerfeldt hade en poäng när han i #8/2016 sa att ”man hade kunnat sätta en hatt på vilken tjomme som helst” i SRM:s genomgång av hårdrockens 100 bästa gitarrister.

ERIK THOMPSON

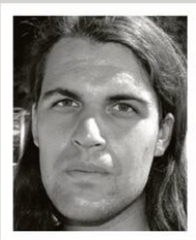

NEVEN TROSIC

9 Orgel, sitar och sopransång. Sprittande rytmer, undersköna melodier och mästaren i växelvis guttural och ren sång Tomi Joutsen. Kort och gott allt vad vräkigt och ljuvligt någon kan önska – givetvis inkluderat den unika Amorphis-atmosfären. Årets mest förväntade mästerverk är redan här.

7 Denna kombination av extrem metal, känslorika melodier och progressiva folktoner går alltid hem. Ännu ett styrkeprov är därmed i hamn för Amorphis del. Att föregångaren ”Queen of time” var ännu bättre är förstås inget som bör hindra ett köp även denna gång. Och det gör det ju heller inte.

4 Ingen kan begära att ett band både ska göra skandi-pudelrock efter konstens alla regler och vara originella. Vad man begär är bra låtar, men av Degreed får man inga. Kroniska Eclipse-fanatiker villiga att godta även en andra- eller tredjeklasskopia kanske nappar, men knappast någon annan.

8 På tal om att gå från klarhet till klarhet. På tal om att fånga den speciella symbiosen mellan klassisk AOR och modern, melodisk pophårdrock. Degreed har sannerligen lite av varje, samtidigt som de presterar mycket av allt. Härligt var ordet, superstarkt blir slutpoängen. Högst imponerande.

6 Att Giant går vidare med Dann Huffs välsignelse är en sak. Att förminska dem till en i mängden av projektnarkomanen Alessandro Del Vecchios lekstugor är en helt annan. Lyckligtvis hjälper nye frontmannen Kent Hillis känsla och respekt för bandets arv skutan att hålla skapligt rak kurs.

8 Hoppas att denna toppenplatta lever längre i folks minnen än de tidigare två, (typ) sentida Giant-albumen. Här är nämligen ännu en lysande bekräftelse på varför AOR-fantaster håller detta namn så högt. Inte minst är jag glad för sångaresset Kent Hillis skull, som levererar superstarkt.

6 Hurtfriskt Bathory-mys över vilket forn-Nordens vindar blåser är aldrig fel. Som förväntat ljuder dock de engelska texterna mäktigast. På svenska låter Ereb Altor som bäst Astrid Lindgren-mässiga och som värst (i ”Den dighra döden”) ”intro från 90-talsdemo med Mörk Gryning”-mässiga.

7 Av någon anledning hade jag för mig att Ereb Altor lät tyngre än vad detta album presenterar. Å andra sidan var detta heller inte ständigt fallet hos det vikinga-Bathory som de åkallar. Och bara den jämförelsen är oftast värd en extra poäng. För visst är detta såväl bra som stämningsrikt.

7 Pampigt sound, effektivt simplistiska refränger. Rena ”Glory to the brave”-takterna alltså? Ja och nej. Talrika nickar åt det förgångna till trots är inte ”Hammer of dawn” helt lik någon av sina föregångare. Däremot är den den klart piggaste och bästa Hammerfall-plattan sedan ”Infected”.

6 Det låter ”som det ska” men jag har inte bara hört det förr, utan även hört det göras klart vassare. Ändå bär detta favoritband på en tillräckligt stark traditionsnivå för att inte hamna under en hygglig kvalitetsstandard. Men jag hoppades ändå på mer, för jag vet att Hammerfall kan mer.

6 Från fräsande punkthrashare till Frank Zappas fula, fattiga – men driftiga – kusiner från alternative metal-landet. Efter så många år och skivor har Voivod svårt att längre överraska, men roa gör de fortfarande. En närapå klatschig låt som ”Holographic thinking” blir en välkommen bonus.

7 Dyrkar man, likt mig, King Crimson är det förstås svårt att inte ha ett gott öga till sentida Voivod. Då känns det i sammanhanget ändå okej att allt inte sätter sig vid första lyssningen. För ger man skivan den tid som krävs väntar även belöningen därefter. Vilket är väl värt insatsen.

5 Det känns lite inskränkt att inte fullt ut kunna uppskatta en personlig stilblandning för att vissa ingredienser stryker mig mothårs. Kanske är de brummiga partierna och den jobbiga Robb Flynn-sången förvärvade smaker? I nuet är At The Gates-pulserande ”Revel in fear” den enda femettan.

6 Influenserna är många och hämtade ur flera årtionden. Detta piggar, som sig bör, upp ett sound vilket känns lika energiskt som övertygande välriffigt. Den låtmässiga helheten övertygar dock bara bitvis. Å andra sidan är detta en trivsam lyssningsupplevelse och det är ju heller aldrig fel.

4 Visst har ni också artister ni irriterar er på utan att kunna säga varför? Dessa andorraner är rysligt duktiga. Deras hybrid av extremmetal och Dream Theater är fyndig på papperet. Deras entusiasm är, eller borde vara, smittsam. I praktiken finner jag dem mest påfrestande. Fortfarande.

6 Progressiv metal med dödsinlag är onekligen en genre som dessa andorraner har handskats fint med under två årtionden nu. Detta album uppvisar många av bandets melodiskt stämningsfulla styrkor, dock främst under plattans första halva. Resten är förvisso klart habilt, om än lite väl anonymt.

4 Detta motsvarar de kvalitativa förväntningarna. Medelmåttigt utan att vara direkt katastrofalt: just vad som förväntas av en Slash-platta. Möjligen kan inslagen av brummiga Led Zeppelin-klyschor och klibbrosslig pudelcountry kallas överraskande. Slutbetyget blir detsamma som skivtiteln.

7 Solo-Slash har ofta varit lite väl mellanmjölksbetonad för min del, men likt Zakk Wylde tar han nu och gör en imponerande sentida uppryckning. Såväl melodierna som refrängerna håller ofta god minnesvärd klass och även solona glöder mer än hyfsat. Jodå, visst blir jag glad av denna musik.

Hammerfall

Hammer of dawn

NAPALM

Melodisk heavy metal

På detta tolfte studioalbum väljer Hammerfall att inkludera låttiteln ”Too old to die young” och det känns som ett erkännande av faktumet att karriären har gått in i en ny fas. ”Hammer of dawn” innehåller många av Hammerfalls kännetecken och kopplingarna till de tidiga succéskivorna är många. Dock finns det ständigt något moget, tryggt och tillbakalutat över den här plattan.

Såväl riff som solon är välskrivna och snygga och de komponenterna bär huvuddelen av det klassiska soundet på sina axlar. Rytmsektionen präglas av stabil rutin men även av viss lekfullhet och Joacim Cans är i högform bakom mikrofonen. Ljudbilden signerad Jacob Hansen är proffsig och välbalanserad. Fastän refrängerna innehåller de typiska körerna är det något i hur de är skrivna som utmärker dem som en produkt av det sentida Hammerfall. De är trallvänliga men långsamma och ofta lite strama.

”Kopplingarna till de tidiga succéskivorna är många”

Det som jag ofta saknar är en (ungdomlig?) intensitet som inte riktigt vill infinna sig. Ofta blir det exempelvis mellantempo även när det ska galopperas. Ett typiskt exempel på detta är ”Venerate me”, som för övrigt innehåller ett gästspel av King Diamond. Låten är kompetent skriven och välspelad men saknar just frenesin och draget. Däremot bjuds det på mer av den varan i de två sista låtarna. Där går det att ana en bris från svunna tider. Kanske gäller det främst ”No mercy”, vars verser påminner rejält om ”On the edge of honour” från ”Crimson thunder” (2002). Nu går det förstås att anklaga mig för att bara vilja ha kopior av de gamla skivorna, men i och med att stora delar av soundet är så pass likt blir jämförelsen oundviklig.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Autumn's Child

Zenith

PRIDE & JOY

Mindre Sweet, mer hård rock

Medan Last Autumn's Dreams varande eller inte är fortsatt oklart fortsätter sångaren Mikael Erlandsson (Salute, ex-Sercret Service) att spruta ur sig plattor med sladdisen Autumn's Child. "Zenith" är den tredje plattan på lika många år och för första gången tycks även en egen identitet skönjas.

Medan tidigare plattor har andats Queen och i synnerhet Sweet är "Zenith" en tuffare skapelse som osar av hård rock. Tidlös och våldsamt skickligt framförd 70- och 80-tals sådan där gitarristen Pontus Åkesson (Moon Safari) verkligen spelar ut hela sitt melodiska register. Men så är det också just där Mikaels härligt raspiga stämma kommer till sin fulla rätt. Något som blir extra tydligt i "Angel of danger". Titeln må vara ett minus men låten är bland de bättre som Mikael har sjungit på sedan Lover Under Covers "Into the shadows". Inte bara låten utan hela skivan hör till det bättre som Mikael satt sitt namn på. Det är egentligen bara i det glättiga rock'n'roll-numret "Crowdpleaser" jag drar öronen åt mig.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

"Jag är ett Beethoven-fan. Det är mycket Månskens-sonaten-piano i mina låtar"

Mikael Erlandsson, Autumn's Child

Q&A

Apropå albumtiteln "Zenith". Är det där Autumn's Child befinner sig nu?

– I och med att jag och Claes Andreasson (piano) har gjort så många skivor tillsammans och vi jobbar så tätt ihop, då blir det att allting låter som det, säger sångaren Mikael Erlandsson. Det är zenit och det är det vi gör och vi utgår från det. Det känns som en medelpunkt och det har det gjort hela tiden från dag ett. Vi har haft den titeln i åtanke länge och med tanke på hur allt ser ut just nu vet vi inte om det blir en skiva till. Tänk om det här blir den sista plattan? Då måste vi ha ut den här titeln nu. Jag har alltid gillat den titeln.

Hur ser du på bandets utveckling sedan den självbetitlade albumdebuten 2020?

– Man lär känna musikerna bättre. Pontus Åkesson (Moon Safari) är en eminent gitarrist och har en hel del nordiska toner i sitt spel, lite fiolaktigt. Det hade jag inte full koll på från början och även Robban Bäck (Mustasch) är en tung trummis, så jag vill gärna ha mer dubbla baskaggar från honom och det smyger sig in mer och mer. Vi vågar ta ut svängarna mer och utnyttja musikerna mer. Tyvärr hann inte Jona Tee (keyboard, Heat) vara med då han har fullt upp, men han är inte ute ur leken. Jag tycker att vi utvecklas åt rätt håll och det känns mer tryggt med gubbarna. De har varit med och påverkat mer så alla demos är annorlunda än slutresultatet, vilket är kul för då märker man att de varit mer involverade.

I låtar som "Never say die" och "High on love" finns det spår av Jon Bon Jovi i din röst.

– Fan vad kul! Det blir väl så ibland. När jag inte gör det här jobbar jag som coversångare och använder rösten som ett instrument. Men det stämmer nog det där. Jag är en tenor och då blir det så där när det spricker till lite och det kan låta lite likt.

Vilken musiker har betytt mycket för dig genom åren?

– Jag är ett fan av Beethoven så det bara smäller av. Det är mycket "Månskenssonaten"-piano i mina låtar. Jag får influenser av många som jag jobbar med, som exempelvis Pontus. Han har gett mig otroliga kickar av sitt gitarrspel. På senare tiden har jag snöat in på Rammstein och deras tyngd och det kommer säkert att visa sig på nästa skiva, om det nu blir en.

Är Last Autumn's Dream ett avslutat kapitel?

– Jag vet inte. Det ligger på is men är inget avslutat kapitel, utan vi får se vad som händer.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

STUDIOALBUM

Alvablot

Harmonic dystopia

ALVABLOT

Progressiv melodisk hårdrock

I rollen som skicklig multiinstrumentalist – inte minst som trummis – är Petter Karlsson ett veterannamn att lita på. Det krävs förstås en viss standard om man ska kunna bocka av musikaliskt varierade och krävande namn som Therion, Diablo Swing Orchestra och Snowy Shaw på den egna meritlistan. På denna albumdebut fortsätter Karlsson att imponera i ännu högre grad, då han presenterar ett soloprojekt i ordets mest direkta betydelse. Upphovsmannen står för såväl den stabila sången som samtliga instrument, i en helhet som soundmässigt känns mer sammansvetsad än många faktiska band.

Progressiv metal, symfonisk power metal, rakare melodisk hårdrock och mer alternativa toner utgör en välbalanserad symbios i ett nära nog lika imponerande låtmaterial. "Golden elf", "Lost in time" och titellåten är ett fint urval att rekommendera för den som är sugen att spana in denna fina platta, men inget är undermåligt. Rentav växer även de lite mer anonyma inslagen efter upprepade varv, vilket förstås också uppskattas.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Amorphis

Halo

ATOMIC FIRE

Molldriven metal

Det är bra länge sedan Amorphis fann sin formel nu. Ganska precis i samband med att sångaren Tomi Joutsen anslöt 2004. Det finländarna har gjort sedan dess är att likt årliga sportspel till Playstation förfina de minsta av detaljer men hålla grunden densamma. Förr eller senare kommer serien fram till ett läge där det inte längre finns något kvar att förbättra. I Amorphis fall skedde det när de började arbeta med den svenske producenten Jens Bogren på "Under the red cloud" (2015). Sedan dess har både ljudbild och framtoning varit densamma.

Förvisso är "Halo" är ännu ett starkt album i raden av många andra, men det finns inte något överraskande kvar med vad de gör. I stället känns såväl melodierna, instrumenten och Tomis sång direkt bekanta vid det här laget. Det spelas hårt på moll och det finska vemodet är lika överväldigande som betungande vackert. Men någonstans mitt i allt det måste det finnas mer att ta av. En äventyrslystnad att föda. Helst innan AC/DC-syndromet blir alltför uppenbart.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Blue Mountain

Karma alarm

71 MUSIC

Kvalitativ svensk hårdrock

Tre fjärdedelar av Hälsingebandet Angeline slog sig ihop med sångaren Hans Birger våren 2021 och pang, bom så har både en ep och nu ett album släppts. De sysslar med snygg melodiös hårdrock av det relativt snälla slaget, med vissa flirtar åt AOR-hållet – men tro inte att det saknas tyngd för det!

Efter ett intro fläskar de till med "Before the storm" i bästa Pretty Maids-stil. Plattan inrymmer även ett par låtar som påminner om likaledes skivaktuella Autumn's Child, samt Starmen. För mig betyder det ett sound med udd och starka melodier.

Det är en ganska gitarrdominerad pjäs, inte enbart beroende på det faktum att sättningen saknar keyboardist. Om grabbarna har influenser har de ändå lyckats skriva låtar utan efterapning, vilket är en styrka. Både hårdrockare och AOR-folk kan hitta favoriter här.

Hans Birger har en smårivig och stabil röst som passar utmärkt för uppgiften, faktiskt också med en frasering som påminner om Steve Perry (ex-Journey).

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Celeste

Assassine(s)

NUCLEAR BLAST

Svärtad post-sludge

Baguetter, ostar och baskrar i all ära. Bakom den glättiga fasaden producerar fransoser den mest nattsvarta musiken som går att hitta. Sedan mitten av 00-talet har Celeste stått ut även med franska mått mätt. Deras klaustrofobiska svärta har ofta tagit sig en sådan densitet att den har framstått som ett musikaliskt svart hål, lika delar tilldragande och kvävande.

Att påstå att "Assassine(s)" tillåter ljusglimtar vore en överdrift. Det ursinniga drivet är alltjämt stommen i musiken. Den emotionella berättelsen är dock en annan än tidigare. Vemodiga melodier och en sällsam, ibland nästan fridfull atmosfär vittnar om en ambition att förmedla något mer, något större än blint hat. Nyanser av svart som gör att raseriet möts med igenkänning och empati från lyssnaren snarare än storögd exotifiering.

Ljudbilden är väl svårgenomtränglig ibland och gör öronen trötta rätt fort, men känslostormar som denna är ändå inte tänkta att upplevas på skiva. Jag håller tummarna för en Sverigespelning 2022!

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ANTON CASTELIUS

GATC

GIRISH AND THE CHRONICLES

HAIL TO THE HEROES

Out February 11, 2022

NEW STUDIO ALBUM FROM THE BUZZWORTHY
INDIAN HARD ROCK/METAL BAND.

CD, Ltd. Ed. Colour LP, Digital

girishandthechronicles.com

www.frontiers.it

FRONTIERS MUSIC SRL

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

City Of Lights

Before the sun sets

FRONTIERS

Pigg melodisk 80-talshårdrock

Bakom de mest okända av namn kan de stora överraskningarna vänta. Det är sällsynt men City Of Lights är precis ett sådant fall. Kärnan bakom det nya projektet är den brittiska gitarristen Neil Austin och den grekiska sångaren Manos Fatsis. Två namn som tidigare har gjort väldigt lite väsen av sig på den melodiska hårdrocksscenen. Men när de väl presenterar sig gör de det med buller och bång. Om det sedan är tack vare rutinerade Degreed-brorsorna Robin Eriksson på bas och Mats Eriksson på trummor låter jag vara osagt.

”Before the sun sets” är i det närmaste en perfekt efterapning av vad som gjorde 80-talets biofilmer så intressanta. Här trängs så väl action och sport som romantik och ungdomsrevolt. Var och en av de tolv låtarna är mer eller mindre direkt anpassade för att vara ledmotivet till en blockbuster. Visst må den egna identiteten stryka på foten, samtidigt finns det ingen skam i att visa sina sanna färger. I City Of Lighs fall är de neonfluorescerande och lyser upp den mörkaste av nätter.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Crimson

Black carpet

CRIMSON

Melodisk metal med pondus

Gislaved och Värnamo är väl inte två orter som gemene man gör några särskilda hårdrocks-kopplingar till, men kanske kan denna unga kvartett – med rötter i båda nämnda platser – göra en betydande ändring på den saken. Med detta debutalbum presenterar de ett verk som känns lika jämnstarkt som överraskande moget. De trygga heavy metal-influenserna anno 80-tal känns, som sig bör, ungdomligt entusiastiska. Det är dock de överraskande inslagen av 70-tal – med bland annat Queen och klassisk progressiv rock i spetsen – som verkligen lyfter Crimsons musik.

Sångaren Christian Andersson sköter sig fint och varvar gott om höga toner med riklig känsla, men har utrymme att växa än mer framöver. Vilket jag ser fram emot att höra. Insatsen från trummisen Adam Liljedahl måste också nämnas, då han bidrar med ett berikande sväng som man inte brukar förknippa med metaldebutanter i allmänhet.

Med andra ord är det bara att hålla öron och ögon öppna för fler spännande toner från detta småländska håll.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Cult Of Luna

The long road north

METAL BLADE

Iskall post metal

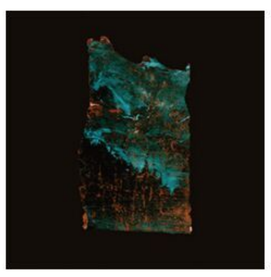

”Vi har inte fått ett album unisont sågat ännu”, säger sångaren och gitarristen Johannes Persson. Nej, det finns ju vissa som alltid klarar sig. Den enklaste förklaringen är att när band som Cult Of Luna släpper nytt ställer man in humöret på rätt frekvens genom att promenera i ösregn eller släcka ner rummet. Sedan suger man i sig hela skiten hundraprocentigt närvarande istället för att (eventuellt förgäves) söka efter omedelbara låtar.

Trots att materialet har skrivits under lång tid i olika perioder är ”The long road north” en gjuten samling musik som får extra lyftkraft av gäster med vitt skilda bakgrunder. Släppt under precis rätt årstid är den kylig och mörk som en snöstorm mitt i natten. Den brutala desperationen finns där, likaså melodiska stunder som kunde ha varit Mogwai (”Into the night”) och obarmhärtiga, Godzilla-massiva urladdningar till metalriff som slutpartiet i ”An offering to the wild”. Allt man kan önska sig när Cult Of Luna är i farten.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER ROBILD

Dan Reed Network

Let’s hear it for the king

DRAKKAR

Nygammal funkrockblandning

Det saknas förvisso spår som briljanta ”Get to you”, ”Ritual”, ”Tiger in a dress” och ”Rainbow child”. Att lyckas fånga den släpigt funkiga känslan från 1988 års fantastiska, självbetitlade albumdebut och dess grymma efterföljare ”Slam” är dock en bedrift i sig. Att frontmannen Dan Reed fortfarande sjunger med så mycket glöd, tonsäkerhet och passion att håren reser sig är en annan. Här finns en tydlig skärpa och rytmik från trummorna, samtidigt som allt flyter på i ett jämnt och behagligt flöde.

Allt känns hemtamt och tryggt, men med kraft under ytan. Framförande och produktion sjuder av bubblande hunger och intensitet. Det gör även låtmaterialet, även om det gärna hade fått vara än mer tryck och tempo på sina håll. Men riktigt snygga basgångar och gitarrer, saxofoner, melodislingor som fastnar i huvudet och flertalet texter som bjuder till eftertanke räcker långt. Framför allt ”I see angels”, ”Just might get it” och ”Unfuck my world” hugger till med extra styrka och dröjer sig kvar i kroppen.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANE CEDENBERGER

Degreed

Are you ready

FRONTIERS

Melodiös hårdrock

Ridå upp. Högaffel i luften-startskottet ”Into the fire” överrumplar och klibbar fast. Pang på. Bombastiskt. Degreed från Stockholm justerar kursen på platta nummer sex och förmedlar en mer rättfram och melodiöst hårdrockig approach. Färre tvära kast – åtminstone böjligare – och samtidigt ett kliv in i ljuset. Här och nu bollstudsar sångare Robin Eriksson och ekvilibristiske gitarristen Daniel Johansson stundtals på samma asfalterade planhalva som Eclipse och Heat.

Det finns också skiljelinjer. Som i ”Radio” och dess bitvis instrumentala utsvävning. Och i det mäktiga ”Burning”-uppploppet. Vackert, Degreed-karakteristiskt och en paus för reflektion.

Motsatspoler omfamnas subtilt och bildar mittpunkt, en skimrande finstrimlande köttkvarn i ”Feed the lie” och ”Falling down” och ett blottande av ett pophjärta i ”Desire”, ”Turn back” och ”Higher”. Ett stort sådant. Och ”Are you ready” är sannolikt också kvartettens tjusigaste stund. Heja!

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JOACHIM SMITH

Earthless

Night parade of one hundred demons

NUCLEAR BLAST

Hård instrumentalpsykedelia

Albumet inleds förrädiskt mjukt och esoteriskt svävande. Men strax innan sjuminuters-strecket byter bandet skepnad tvärt och det blir hård och rå instrumentalpsykedelia. Ungefär som Motorpsycho, dock med skillnaden att Earthless aldrig sjunger. 19-minutaren kallas ”Night parade of one hundred demons (part 1)” och karakteriseras av hypnotisk riffmonotoni med gnistrande gitarrsolon. Detsamma gäller ”Night parade of one hundred demons (part 2)”, men elva minuter in förbyts stämningen bryskt från trans till ejakulerande rock’n’roll. De sista av styckets 22 monumentala minuter utgörs av total förödelse, brutalt avhugget à la Beatles och ”I want you (she’s so heavy)”. Kontrollerat kaos kännetecknar även stora delar av tredje pelaren ”Death to the red sun” i sin kombination av Black Sabbath-doom och (återigen) Motorpsycho-psykedelia.

Summa summarum: en ohelig treenighet från ett svängigt och kompromisslöst gäng som med all säkerhet är ännu bättre på livescenen. Inte att rekommendera för svagsinta.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Ereb Altor

Vargtimman

HAMMERHEART

Pampig viking/doom metal

Ereb Altor har länge levererat ett sound som kanske lite skämtsamt går att beskriva som att Bathory möter doom metal och Ronja Rövardotter. På föregångaren ”Järtecken” från 2019 gick många låtar i en mer aggressiv extremmetalriktning. ”Vargtimman” känns i stället som Gävlebandets mest melodiska platta på över ett decennium.

Keyboarden har fått en större plats i bakgrunden men flera spår är också svängigare än förut, med högt tempo och smittande gitarrmelodier. Öppningslåten ”I have the sky” faller allra tydligast i den kategorin, men dessa inslag dyker upp många gånger under skivans speltid. Vissa subtila folkprogressiva drag tycker jag mig också höra, främst i sångmelodierna som för tankarna till band som Borknagar, Vintersorg och tidiga Týr.

Viktigast är dock att detta nog är Ereb Altors starkaste och jämnaste album hittills, även om jag verkligen även gillar albumdebuten från 2008. Det finns gott om höjdpunkter av olika slag, i och med att soundet varieras mer än någonsin.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ADAM WESTLUND

Funeral Mist

Deiform

NORMA EVANGELIUM DIABOLI

Mästerlig black metal

Det är svårt att överskatta Funeral Mists betydelse för black metal. Långt innan Daniel Rosten blev Marduk-Mortuus var han Arioch i enmansbandet vars lika pampiga som skoningslösa och knepiga ”Salvation” (2003) ritade om genrekartan för lång tid framöver.

Men nu är det ”Deiform” det handlar om, album nummer fyra sedan starten 1993. Som vanligt är det ett både nytt och bekant Funeral Mist som attackerar lyssnaren. Det är ömsom snabbt, meckigt och kallt, ömsom långsamt, mäktigt och melodiöst. Det är oerhört varierat och varje spår har en egen identitet. Faktum är att detta nog är det mest lättillgängliga som Arioch släppt sedan ”Devilry” (1998). De framträdande samplingarna är förstås obligatoriska och den här gången bjuds det på något så ovanligt som barnkör i ”Children of the urn”.

När avslutande ”Into ashes” tonar ut för jag vet inte vilken gång i ordningen står det klart att Funeral Mist har gjort det igen. ”Deiform” är 2021 års black metal-album, på en nivå långt över närmaste konkurrens.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

ROBERT WETTERSTEN

OUT: JAN. 28TH 22

A PERSONAL SELECTION OF RARE AND UNRELEASED SONG TREASURES FROM THE BAND'S LONG CAREER

CATALOG #MV0309

OUT: JAN. 28TH 22

THE BAND PRESENTS ITSELF STRONGER THAN EVER - 13 HARD-HITTING SONGS THAT ONCE AGAIN TAKE NO PRISONERS

CATALOG #MV0296

OUT: JAN. 21ST 22

THE GREAT 2017 ALBUM WILL BE RELEASED WORLD WIDE FOR THE FIRST TIME AS RE-MASTERED VERSION INCLUDING 2 BONUS TRACKS

CATALOG #MV0296

Girish And The Cronicles

Hail to the heroes

FRONTIERS

Sunset Strip-rock från Indien

Om Skid Row skulle behöva en ny sångare igen borde Girish Pradhan, sångare i indiska Girich And The Chronicles, ligga längst fram i kartoteket över potentiella kandidater. Hans röst är läskigt lik Sebastian Bachs och bandets nya platta ”Hail to the heroes” låter som Skid Row blandat med en skvätt Judas Priest och en dutt Firehouse.

Girich And The Chronicles hör hemma i eran då hårmanarna och partyrocken dominerade, men från ett geografiskt område där man inte förväntas finna detta sound. Bollywood väcker liv i Hollywood, kort sagt. Förutom den imponerande rösten står hela bandet för ett stabilt maskineri utan svaga länkar. En mästerlig mix för fram sång, gitarrer, bas och trummor där varje ton är kristallklar och ger en njutbar livekänsla. Och ja, självklart tillhandahålls en tårdrypande powerballad. ”The heaven’s crying” dyker upp efter 45 minuter då öronen välkomnar något smäktande efter en rejäl genomkörare av slagdängor, fotbollskörer och höga yl. En vinnare från Himalayas höga toppar.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIELA PILIC

FOTO **PRABAL DEEP**

Q&A

Ni släpper nu ert tredje album ”Hail to the heroes”. Er uppväxt kan bara ha bestått av 80-talshårdrock, eller hur?

– Absolut och framförallt Iron Maiden, skrattar sångaren och gitarristen Girish Pradhan. Allt kretsade bara kring Iron Maiden och Judas Priest och senare alla band från Sunset Strip i LA.

Vilka skivor var de första skivorna som verkligen påverkade dig som ung?

– Vi hade flera piratkopior av samlingsskivor med exempelvis Iron Maiden, men en skiva som hade stor betydelse var faktiskt Eagles liveskiva ”Hell freezes over” (1994). Jag tror att det var där det egentligen började för mig. När jag sedan blev intresserad av hårdrock var det just Iron Maiden men även skivor med Bon Jovi, eftersom jag var intresserad av att sjunga, och Guns N’ Roses, som ”Use your illusion” (1991). Numera är det dock väldigt svårt att få tag på fysiska skivor här där vi bor i Indien. Man måste känna rätt folk.

Vad var det med just Eagles som fick dem att ha en så stor betydelse för ditt musicerande?

– De brukade visa konserten ”Hell freezes over” om och om igen på en av våra lokala tv-kanaler och just ”Hotel California” (1976) och dess intro var väldigt populär här och för många i Indien. Det som är så fantastiskt med det bandet är att det inom bandet finns så många olika stilar. En medlem sjunger rock och en annan är mer inne på sydstatsrock. Det hjälpte mig mycket som sångare och jag lärde mig olika sätt att sjunga på och likaså med gitarren. De hjälpte mig att bli mångsidig.

Du har en väldigt stark röst. Finns det någon sångare som har influerat dig mer än andra?

– Utan tvekan Bruce Dickinson. Det började som sagt med Eagles, men när jag sedan upptäckte Iron Maiden kände jag bara: ”Hur sjunger man på det sättet?” Jag arbetade med min sång dag och natt och ville verkligen låta som Bruce. När det sedan kommer till det raspiga i rösten fick jag nog det från amerikanska sångare som Steven Tyler, Jon Bon Jovi och Sebastian Bach. Jag attraherades mycket av den stilen.

Vad minns du av era första riktiga spelningar?

– Det går tillbaka till skolåren. Jag och min bror Yogesh, som är basist i bandet, hade ett band i skolan och vi brukade spela en hel del. Vår pappa har alltid varit väldigt engagerad i vårt musicerande och såg till att vi gick upp på scen och spelade live så mycket som möjligt. Vi tog det hela väldigt seriöst redan från början. Senare insåg jag att jag inte ville bli ingenjör utan satsa på musiken. Min bror, trummisen Nagen Mongrat och jag spelade på lokala pubar i åtta månader, vilket var väldigt bra träning för oss. Vi visste dock inte riktigt vad vi skulle göra för att bli något. Vi befann oss sedan i någon form av upptäckarstadium i två år och spelade inte tillsammans. Jag åkte runt och hamnade bland annat i Nepal och spelade överallt jag kunde. När jag sedan kom tillbaka ringde jag min bror och vi spelade in vår första singel ”Angel” 2008. Därefter tog vi in vår gitarrist Suraj Tikhatri och började delta i musiktävlingar och spela gratis på olika festivaler.

”Jag arbetade med min sång dag och natt och ville verkligen låta som Bruce Dickinson”

Girish Pradhan, Girish And The Chronicles

Hur är synen på hårdrock i Indien?

– Det är absolut ingen stor scen här, men den mer melodiösa hårdrocken har många fans i nordöstra delarna av landet. Nu ser det verkligen annorlunda ut i och med covid, men här i Bengaluru började man stänga ner klubbar och olika scener redan före pandemin på grund av statliga regler eller allehanda polisregler. Det blev helt plötsligt väldigt strikt. Säkert 90 procent av scenerna fick stängas, men vi fortsatte ändå. Vi inspirerades mycket av våra landsmän i Kryptos och jag brukar snacka med deras sångare och gitarrist Nolan Lewis och be om råd. Det är inte lätt här och hårdrocksscenen är bara en liten del av befolkningen. Å andra sidan är det Indien vi pratar om så en liten andel människor är fortfarande ganska många.

Ni borde turnera tillsammans med Kryptos och komma över hit.

– Vi har faktiskt pratat om det en hel del redan, men ingenting är bestämt ännu. Det kan ta ett år att få till det där, så vi får se. Vi har dock kontakt med varandra.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

TROUBLE

"ONE FOR THE ROAD"

REMASTERED AND RESTORED, THE 2-CD FEATURES A COMPLETE BONUS CD FULL OF UNPLUGGED AND RARE TRACKS!

OUT 11 FEBRUARY ON 2-CD/MLP/DIGITAL

ALSO AVAILABLE FROM TROUBLE

PSALM 9
CD/LP/DIGITAL

THE SKULL
CD/LP/DIGITAL

TROUBLE
CD/LP/DIGITAL

MANIC FRUSTRATION
CD/LP/DIGITAL

Savage Grace

MASTER OF DISGUISE
AFTER THE FALL FROM GRACE

Deluxe 2-CD remastered re-issues of these Classic 80's Speed Metal records! For fans of Agent Steel, Iron Maiden and Nasty Savage.

OUT 18 FEBRUARY ON 2-CD

CRYPTOPSY

None So Vile

25TH ANNIVERSARY EDITION

A must have for any fan of extreme Death Metal! A timeless, essential, definitive and sickening masterpiece! The DVD contains a full show live in Montreal from 1996 with Lord Worm on vocals!

OUT 18 FEBRUARY ON ON DIGIBOOK-CD & DVD/LP

DEATHHEAD

HAATLAND

Groundbreaking old-school Thrash attack that turned The Lowlands into Hateland, relentless and furious as always! For fans of: Kreator, Merciless, Sadus, Dark Angel and Possessed.

The new album "Slave Driver" out in april 2022!

OUT 25 FEBRUARY ON 2-CD/LP/DIGITAL

hammerheart records

BORDER MUSIC

WWW.HAMMERHEART.COM - WWW.HAMMERHEARTSTORE.COM

HAMMERHEARTRECORDS HAMMERHEARTRECORDS666 HAMMERHEARTRECORDS

WORLDWIDE DISTRIBUTION THROUGH OUR FRIENDS FROM NAPALM RECORDS

Eric Gales

Crown

PROVOGUE

Bluesrock med soulinslag

Den amerikanske bluesmusikern Eric Gales har under 30 år släppt plattor både på egen hand och genom samarbeten med andra. Han har vunnit god uppskattning hos lyssnarna, dock utan att nå det stora genombrottet. På denna väldigt personliga temaplatta behandlar Gales en av huvudorsakerna till det sistnämnda, då han tar itu med sitt forna alkoholmissbruk och samtidigt firar sin numera fleråriga nykterhet.

Det görs självklart bäst genom såväl passionerad sång som eldigt gitarrspel och med lite uppbackning av polaren Joe Bonamassa, som har medproducerat albumet och gästar på det starka singelsläppet ”I want my crown”. Likt Bonamassa är Gales duktig på att väva in en del hårdare rockinslag i sitt sound, men är samtidigt minst lika mån om att hylla de soulrötter som är så nära förknippade med hans hemstad Memphis. Gales vinner mycket på en musikalisk inriktning som är lika känslostark som svängig och ”Crown” är ett genomgående mycket hörvärt verk som markerar en ny, positiv era för upphovsmannen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Giant

Shifting time

FRONTIERS

Högkvalitativ AOR-hårdrock

Jag har alltid ansett att ett Giant utan sångaren och gitarristen Dann Huff är lika lite Giant som Toto vore Toto utan Steve Lukather. Likväl gläds jag över att brorsan och trummisen David Huff har satsat vidare med basisten Mike Brignardello – med Danns välsignelse dessutom.

På femte studioplattan ser svenska esset Kent Hilli från Perfect Plan till att det amerikanska bandet har fått sin renaste röst hittills. Kent har dessutom varit med och skrivit merparten av låtarna tillsammans med keyboardisten Alessandro Del Vecchio. Precis som tidigare möts hårdrock och AOR i en väl avvägd blandning. Jag imponeras av att många låtar, som ”Standing tall” och ”I walk alone”, verkligen *låter* som gamla goda Giant. När de inte gör det tänker jag på Signal eller Bad English och blir precis lika nöjd.

John Roth på gitarr tar sig faktiskt så nära Dann Huff man kan begära, vilket dessutom gäller både solospelet och de typiskt Huff-inspirerade riffen. Förutom någon lite svagare låt är detta lysande rakt igenom.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Goodbye June

See where the night goes

EARACHE

Blues- och 70-talsinfluerat

Det är en märkbart blues- och 70-talsinfluerad musik som kusinerna i Goodbye June framför på sitt fjärde album. Inledande ”Step aside” och den efterföljande titellåten invaggar lyssnaren i den falska säkerheten att Nashvillebandet representerar den expansiva genren AC/DC-rock. Det står dock snart klart att de har fler färger på paletten. Landon Milbourns röst är stundtals spöklikt lik Bon Scotts dito, men även Landon har ett bredare uttryck. Detta är mest uppenbart i den mångfacetterade och soulfärgade balladen ”What I need”. Det är således inga AC/DC-kopior vi har att göra med här.

Den organiskt ljudande ”See where the night goes” bär även spår av Led Zeppelin och ett och annat blygsamt Kiss-lån kan också höras. Titellåten, den poppiga och svängiga ”Everlasting love”, den dynamiska och lätt ödesmättade ”Stand and deliver”, den stiligt uppbyggda ”Three chords” och den smått suggestiva avslutningen ”Black” imponerar på ett album där annars flera spår kommer med parentesvarning.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Guild Of Others

Guild Of Others

LOUDER THAN LOUD

Majestätisk symfonisk hårdrock

Guild Of Others är en amerikansk konstellation som enligt skivbolagets pressmaterial spelar prog metal, men som enligt undertecknad spelar symfonisk hårdrock. Skillnaden är att de knappt alls ägnar sig åt superkrångel à la Dream Theater, utan snarare är som ett extra majestätiskt och aggressivt Deep Purple eller Uriah Heep. Eller varför inte Saga, vilket accentueras av att dessas sångare Michael Sadler gästar i låten ”Elysium”. Även svenske Henrik Båth gästsjunger i en låt och gör det med den äran. Dessa inhopp hade dock inte behövts, då grundgängets Mark Hammond sjunger alla tiders, som en Göran Edman på topp. Behövs gör däremot Derek Sherinian (Sons Of Apollo), vars eskapader på allsköns klaviaturer verkligen lyfter musiken.

Rabbla favoritstunder går bra. Nämnda ”Elysium” är en, episka ”Memento” en annan. Och skivan blir allra bäst i det vindlande, sorgesamma aggropaketet ”Spirit host”, där Dream Theater trots allt kan skönjas och där såväl Hammond som Sherinian imponerar djupt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Hangman’s Chair

A loner

NUCLEAR BLAST

Tung svartrock

”Hangman’s Chair, formed in 2005 in Paris, are one of the most unique sounding doom rock bands currently active”, heter det i pressmaterialet för fransmännens sjätte fullängdare. Vän av ordning kan konstatera att det är stora överord som man gör bäst i att ta med en rejäl nypa salt. Om något rör det sig i stället om ganska ordinär svartrock i den tyngre skolan. Lyssningsbart? Absolut. Unikt? Knappast.

Fransmännen uppger själva att de frodas i gränslandet mellan Sisters Of Mercy, Alice In Chains och Life Of Agony. För egen del tycker jag att det ligger närmare till hands att likna dem vid ett nykläckt Kent, som har förlyssnat sig på Katatonia, Paradise Lost och Soundgarden snarare än Depeche Mode, Jakob Hellman och Olle Ljungström.

Helhetsintrycket dras ned av en kornig ljudbild, som får sångaren Cédric Toufoutis redan spröda röst att drunkna i produktionen.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

TOBIAS STARK

Immolation

Acts of God

NUCLEAR BLAST

Amerikansk elitdivisionsdöds

Immolation från Yonkers, New York är ett av kanske en handfull dödsband som får alla sina genrekollegor att överväga ett karriärbyte varje gång de släpper ett nytt album. I över tre decennier har de serverat den mest högklassiga death metal som går att uppbringa utan en enda plump i protokollet. En tradition som fortsätter med den elfte fullängdaren.

Kvartettens mangel har en säregen prägel och känns omedelbart igen. Det dova och dissonanta riffandet i kombination med ett ursinnigt och oberäkneligt trumspel bygger upp ett mörkt och hotfullt kontrollerat kaos. Ovanpå den ogenomträngliga väggen av hypnotiskt och skräckinjagande rens vrålar Ross Dolan (sång, bas), en av två originalmedlemmar, likt ingen annan. Hans röst har ett djup, en attack och en vrede som placerar honom i en klass för sig samtidigt som han artikulerar bättre än de flesta i genren.

Med starkt självförtroende har det massiva singelspåret ”Apostle” lagts sist på plattan som en dödsstöt efter trekvart av total dominans.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

DANIEL LÖFQUIST

Jethro Tull

The zealot gene

INSIDEOUT

Enkelt identifierbar progrock

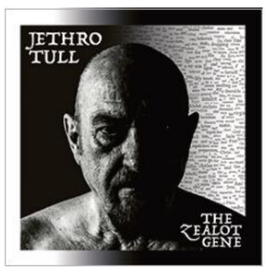

På en annan plats i denna tidning säger bandledaren Ian Anderson att de här musikerna förtjänade att heta Jethro Tull. Visst har Anderson rätt. Trummisen Scott Hammond svänger och hackar om vartannat som en gång Barriemore Barlow gjorde medan gitarristen Florian Opahle smeker strängarna ej långt ifrån Martin Barre. Men framför allt är det ju Anderson själv, som via sitt eleganta, underfundiga historieberättande och sin patenterade tvärflöjt kan få snart sagt vad som helst att bli Jethro Tull.

Den här gången berättar Anderson om allt mellan himmel och jord på sitt understundom abstrakta, hela tiden tankeväckande vis, från förrädiskt muntra ”Jacob’s tales” till skivans tunga titelspår. Det senare är måhända ett senkommet rättfärdigande av att Jethro Tull en gång snuvade Metallica på en heavy metal-Grammy.

Skivans styrkor blir dock i slutändan även skivans svaghet och ett omöjliggörande av högre betyg: en på kornet oerhörd igenkänningsfaktor, att inga som helst överraskningar kan vaskas fram.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

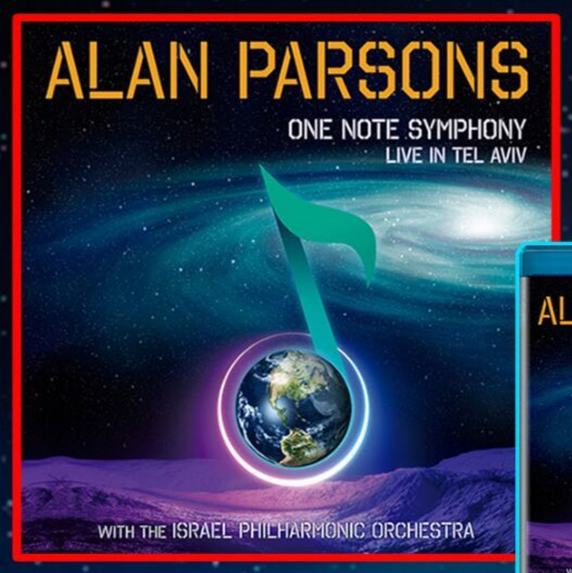

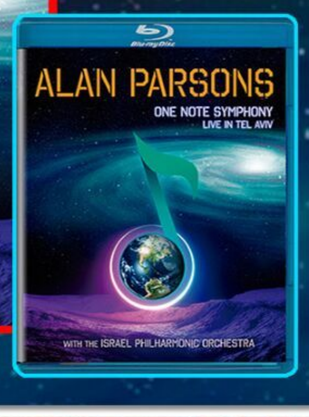

ALAN PARSONS

ONE NOTE SYMPHONY

LIVE IN TEL AVIV

WITH THE ISRAEL PHILHARMONIC ORCHESTRA

Out February 11, 2022

LIVE PERFORMANCE FROM ALAN PARSONS AND HIS BAND WITH THE ISRAEL PHILHARMONIC ORCHESTRA.

2CD+DVD, BLU RAY, 3LP,
LTD. ED. COLOUR 3LP, DIGITAL

ALANPARSONS.COM

SPIRITS OF FIRE

EMBRACE THE UNKNOWN

Out February 18, 2022

Chris Caffery (Savatage), Steve Di Giorgio (Testament), Mark Zonder (ex-Fates Warning), join forces with new vocalist Fabio Lione (Angra) for a heavy/power metal master class.

CD, Ltd. Ed. Colour 2LP, Digital
facebook.com/SpiritsOfFireBand

LIONVILLE

SO CLOSE TO HEAVEN

Out February 11, 2022

FIFTH ALBUM FROM THESE MELODIC ROCK MASTERS. ABSOLUTELY STUNNING AOR.

CD, LTD. ED. COLOUR LP, DIGITAL

FACEBOOK.COM/LIONVILLEOFFICIAL

degreed

Out February 11, 2022

THE SWEDISH ROCKERS DELIVER THEIR BEST MELODIC ROCK OPUS YET!.

CD, DIGITAL

DEGREEDMUSIC.COM

Out February 18, 2022

THE LATEST ALBUM FROM LONG RUNNING BRITISH MELODIC ROCKERS

CD, LTD. ED. COLOUR 2LP, DIGITAL

TENOFFICIAL.COM

MANIC SINNERS

Out February 18, 2022

ROMANIAN MELODIC HARD ROCK ACT DELIVERS THEIR ABSOLUTELY STUNNING DEBUT ALBUM. HIGHLY RECOMMENDED FOR FANS OF BOTH CLASSIC AND MODERN MELODIC HARD ROCK!

CD, DIGITAL

FACEBOOK.COM/MANICSINNERS

ZADRA
GUIDING STAR

New project centered around guitarist/vocalist August Zadra (Dennis DeYoung, Waiting For Monday).

CD, Ltd. Ed. Colour LP, Digital
facebook.com/augustzadramusic

Out February 18, 2022

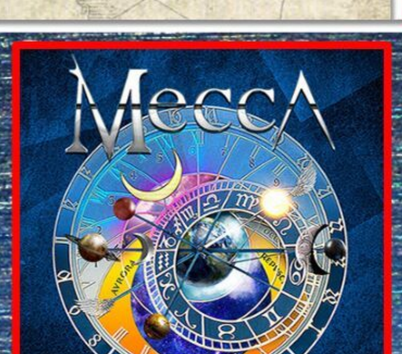

MECCA
20 YEARS (3CD)

Collection of all the studio albums from AOR cult heroes Mecca.

3CD, Digital
facebook.com/MeccaTheBand

Out February 18, 2022

CITY OF LIGHTS
BEFORE THE SUN SETS

New Melodic Rock project featuring the rhythm section of Degreed with UK guitarist Neil Austin and Greek vocalist Manos Fatsis.

CD, Digita
facebook.com/cityoflightsbanduk

Out February 11, 2022

www.frontiers.it
MUSIC ON LINE
FRONTIERS MUSIC SRL

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog
ginza.se

playground music scandinavia

Jizzy Pearl's Love/Hate

Hell, CA

GOLDEN ROBOT

Sleazig hårdrock

1990 års debutalbum ”Blackout in the red room” är en relativt förbisedd sleazepärla. Uppföljaren ”Wasted in America”, utgiven två år senare, är något schizofren men har sina ljuspunkter. Efter den gick Love/Hates karriär snabbt utför. Idag är det bara sångaren Jizzy Pearl som är kvar, vilket bandnamnet Jizzy Pearl's Love/Hate också markerar.

”Hell, CA” är kanske inte jättelikt 90-talets Love/Hate, men håller sig i alla fall inom samma genre. Jizzy Pearl har rösten i behåll, även om en viss nasalitet bitvis kan skönjas. Det saknas dock något från bandets glansdagar. Troligtvis är den saknade komponenten basisten och låtskrivaren Skid Rose. Låtparenteser som ”Acid baby” och ”When you gonna come home” sänker helhetsintrycket, som ändå är hyfsat gott. Fler låtar i paritet med den energiskt och röjigt riffande ”One hot minute” och de sorgsna, medryckande ”Bruised and battered” och ”Hard to say goodbye” hade varit välkommet. Å andra sidan gör Jizzy Pearl's Love/Hate aldrig bort sig heller.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Jonas Lindberg & The Other Side

Miles from nowhere

INSIDEOUT

Prog-AOR med egna ansikten

Jonas Lindberg & The Other Side släppte sin albumdebut 2016. Alla medmusiker finns med även nu – och fler därtill – men pandemin gjorde att Lindberg fick göra mycket själv, så det blev närapå ett soloalbum.

Jag börjar faktiskt bakifrån med det 25 minuters långa titelspåret ”Miles from nowhere”. Det representerar allt som ryms på plattan: en resa med hållplatser i trakterna av Genesis, IQ, Gentle Giant, Neal Morse och mer. Lugna avsnitt turas om med pampig pomp och trots vissa komplexa inslag finns både pop och AOR med i bilden och gör det hela aptitligt på en mer ”kommersiell” nivå.

Lindberg sjunger på några spår, som exempelvis en av mina favoriter ”Summer queen” där även Jenny Storms klara röst imponerar. Jonathan Lundberg är huvudsaklig trummis på denna skiva som dryper av fina musikaliska insatser. Och även om det progressiva dominerar vävs mycket annat in på snillrika vis. Folkmelodin i ”Oceans of time” är ett exempel.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Kissin' Dynamite

Not the end of the road

NAPALM

Tysk pudelrock

Kissin' Dynamite är ett av de numera sällsynta band som kan fylla ett album med tolv unika skapelser, även om allt går under paraplyet lättsam hårdrock med krullig hårlock. Tyskarna har komponerat alla låtar med tanken att de ska kunna tilltala någon, beroende på tycke och smak.

Den över allt lysande stjärnan är titelspåret, tillika första singeln, som är urtypen för den perfekta radiohiten från 80-talets slut. Den som inte trallar med redan i andra refrängen är född med ett hjärta av stål. Klämkäcka ”Only the dead”, ”Voodoo spell” och ”No one dies a virgin” är andra favoriter. De powerfyllda balladerna ”Coming home”, ”Gone for good” och ”Scars” hade kunnat vara Bon Jovi- eller Aerosmith-låtar från tidigt 90-tal.

Det innebär inte att jag hyllar detta reservationslöst. Det når inte riktigt upp till föregångaren ”Ecstacy” i en ren duell låt för låt. ”Good life” är tämligen mjäkig för att vara vald till andra singelsläpp. ”Yoko Ono” sticker ut på ett mer störigt sätt, genom sin ostiga text.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DAVID BERGSTRÖM

Kriemhild

Face the wrath

KRIEMHILD

Thrashigt dödssväng

Där det finns glöd lurar ständigt en levande låga. Joakim Rimhagen sådde fröet till Kriemhild redan i början av 90-tal, men det är först 30 år senare som idén blir verklighet. Tillsammans med polaren Filip Leo, som även spelar i likaledes sent mognade Höst, har Joakim äntligen spelat in debutalbumet ”Face the wrath” som innehåller tio energifyllda spår.

Precis som många sentida släpp hämtar Linköpingsduon inspiration från diverse läger inom det extrema metalfacket. Med ett punkigt tilltalande driv och horder av medryckande melodier skapas en energisk hybrid som klibbar fast i minnesbanken redan vid första genomlyssningen. Det är bitvis lite monotont, men det viftar jag direkt bort eftersom både kvalitet och spelglädje är uppenbar.

Filip sjunger med artikulerad strävhalsad finess och Joakim sätter sväng på både gura och bas. Jag kommer alltid att imponeras av folk som följer sin passion och gör verklighet av den kreativa teorin. Lyssna på Kriemhild – jäklar vad det svänger!

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Lionville

So close to heaven

FRONTIERS

Italiensk AOR med svensk sångare

Det omtyckta svenska melodiska rockbandet Work Of Art har ju inte direkt spottat ur sig plattor, men tack och lov finns några liknande gäng som tillräckligt goda ersättare. Italienbaserade Lionville hör till dessa och här är femte albumet med dem. Och om ni undrar – Work Of Arts sångare Lars Säfsund finns kvar vid mikrofonen!

Många skulle nog kalla en del av låtarna schlager-AOR, men då bör det understrykas att arrangemangen är fräckare än så. Den tydliga popådran till trots finns det fläskiga inslag – kolla in ”We are one” till exempel. Det finns också lite tuffare alster, där ”Only the brave” sticker ut med sin svulstighet.

Produktionen är något diffus (läs: modern), där jag hade velat ha en klarare ljudbild. Variation finns som sagt, men ett litet minus är att några låtar eller melodier är snarlika. Inga jättesaker och pluskontot har tydlig majoritet. Givet köp för den som gillar soft-AOR. Om man roas av snygga skivomslag är det för övrigt en fullträff!

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Magnus Wakander Feat Daniel Said

Soul bleed

MAGNUS WAKANDER FEAT DANIEL SAID

Varierat metalmörker

Samarbetet mellan multiinstrumentalisten Magnus Wakander och sångaren/growlaren/textförfattaren Daniel Saidi som inleddes på 2020 års ”Svärta” har vuxit och är nu starkare, tyngre och ännu mörkare. Nya skivan har tydliga spår från band som Gojira, Hypocrisy, Metallica, Pantera och In Flames. Samt Entombed, med tredje låten ”It” som en vacker (om än brutal) och fantastisk hyllning till L-G Petrov.

Trots spridda influenser varvat med diverse olika takter och baktakter med harmonier och disharmonier följs allting åt och smälter samman till en enighet som stundtals kryper in under skinnet, stundtals bjuder på en knytnäve.

Ryggraden i form av bas och trummor bygger upp en distinkt tyngd som fungerar så väl ihop med Daniel Saidis mycket råa och uttrycksfulla röst. Såväl musikaliskt som textmässigt är det som en pågående kamp hela vägen, som en ojämn strid utdömd redan på förhand. Men känslan att det finns hopp i mörkret och viljan att slåss finns trots det alltid kvar.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Manic Sinners

King of the badlands

FRONTIERS

Välsnickrad melodiös rock

Trion Manic Sinners levererar verkligen en imponerande debutplatta. Det rumänska bandet har dock varit med förr. De kan kalla sig supergrupp i hemlandet där keyboardisten och trummisen Adrian Igrisan har blivit adlad av den rumänske presidenten för sina insatser inom musik. Sångaren Ovidiu Anton sjöng Rumäniens Eurovision Song Contest-bidrag 2016 med en mäktig stämma som inte gör någon besviken på ”King of the badlands” heller.

Känslan för detaljer går inte att undgå. Det är en ren fröjd för örat. Vi serveras en genomtänkt meny av välsnickrade låtar bestående av starka melodier, coola riff och refränger som inte låter någon slippa undan. Vi snackar melodiös rock med driv och riv och en rockröst som med lätthet rör sig från himmel till helvete. Toni Dijmarescus strängar bänder i rå dist men glider lika enkelt in i rena, eleganta harmonier. Allt är hoprört av mixarnas mästerkock, Alessandro Del Vecchio. Förvisso inget nytt under solen men det blir lätt ett återkommande inslag i spellistan.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIELA PILIC

Mass Worship

Portal tombs

CENTURY MEDIA

Stenhård och teknisk metal

Stockholmsbandet Mass Worships andra album håller en imponerade hög aggressionsnivå. Mastodon och Meshuggah nämns som inspirationskällor, vilket förklarar varför brutaliteten kombineras med musikalisk idérikedom och utmärkta riff som utförs fläckfritt. Huvudriffet i ”Revel in fear” är till exempel superbt. Även Claes Nordins sång genomförs kompetent och lägger sig över musiken i konstanta våldsamma skrik.

Sångstilen hör till genren och tilltalas säkert av många, men jag ser här ett vägskäl: vill bandet stanna i en punkvärld där aggressiva och rytmiska skrik är tillräckliga eller snarare i sången erhålla ett aggressivt uttryck som också speglar musikens spektrum och nyanseringsgrad? Jag tänker till exempel på Phil Anselmo och Brent Hinds, som kan sägas ha lyckats med detta. Tematiken om portalgravar väcker samtidigt intresse. Men även om döden må vara enda vägen framåt verkar bandet hysa mer optimism än så, inte minst då Gustav Erikssons gitarrsolon brer ut sina vingar.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDERS BARTONEK

IRON MAIDEN

戦術と主人

FUTURE CLASSIC

#1 ALBUM CHART
#1 VINYL CHART
#1 PHYSICAL CHART
#1 HARD ROCK CHART

#1 IN 27 COUNTRIES AROUND THE WORLD

IRONMAIDEN.COM

Parlophone

Persefone

Metanoia

NAPALM

Storslagen prog metal

Besvikelsen ”Aathma” har redan fem långa år på nacken. Fast att kalla skivan en besvikelse är egentligen inte rättvist. Mer sanningsenligt var det föregångaren ”Spiritual migration” (2013) som la ribban så otroligt högt att alla försök att nå upp till den igen var dömda att misslyckas. Fram till nu.

I händerna på producenten David Castillo (Leprous, Opeth) har Persefone från Andorra vuxit till sig och spridit sina rötter långt bortom tidigare albums gränser. Om musiken tidigare har nosat på det storslagna och hämtat inspiration från filmmusik och ambient är processen nu komplett. De ljudlandskap som keyboardisten Miguel Espinosa Ortiz målar upp sätter sedan gitarristerna Carlos Lozano Quintanilla och Filipe Baldaias sin egen färg på. Mellan de båda världarna sveper sedan Marc Martins Pias oväntat känslosamma röst runt och ställer frågor och kräver svar. Men som allra bäst blir det när ”Metanoia” i den instrumentala tillbakablicken ”Consciousness pt. 3” spelar på vad som en gång varit.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

JANNE MATTSSON

”Hela den nya skivan visar hur mycket vi har vuxit som band”

Miguel ”Moe” Espinosa, Persefone

FOTO ERIC ROSSELL VELA

Q&A

Ni var de första att bidra med pengar när ni crowdfoundade ert förra album ”Aathma”. Har processen upprepat sig på ”Metanoia”?

– När vi spelade in ”Aathma” var det en svår tid för oss som band, säger keyboardisten Miguel ”Moe” Espinosa. Vi hade inte tillräckligt med pengar och ville testa ett nytt tillvägagångssätt att göra ett album. Det blev en succé som gjorde att vi kunde starta en Patreon-kanal. Där får vi in närmare 1 000 euro i månaden från våra fans. Det är de som har hjälpt till att bekosta ”Metanoia”. Vi försöker tacka dem så gott det går men kommer alltid att stå i skuld till dem.

Låten “Aware of being watched” nästan jazzar sig fram. Det känns som om den skulle ha kunnat vara en vattendelare inom bandet?

– Det var den verkligen och inte bara för att det är jag som sjunger på den låten. Hela skivan visar hur mycket vi har vuxit som band och alla de olika infall som vi numera klarar av. Vi frågade vår sångare Marc Martins Pia om han var okej med att jag sjöng och det var inga problem. Det gav honom en chans att vara ett fan av bandet. Igen, ska tilläggas. Sättet som han kom in i bandet på var att han stod längst fram under våra konserter och sjöng med bättre än vad vår dåvarande sjungande gitarrist Carlos Lozano Quintanilla gjorde, haha.

Medan ni andra talar engelska och spanska talar er basist Toni Mestre Coy endast katalanska. Hur kommunicerar ni egentligen med varandra?

– Toni är ett unikum! Efter 20 år i bandet tycker jag att han borde ha lärt sig engelska men det är han för lat för. Han blir förstådd ändå på något vis. Samma sak när vi är ute och lirar. Den som socialiserar mest med fans och arrangörer är Toni. Hur? Jag har ingen aning! Det märkligaste som jag har sett var när vi turnerade i Kina och Toni var den som skötte kontakten med vår turnéledare – som snackade kinesiska!

2020 släppte ni ”Truth inside the shades 2020”, en nyinspelning av ert debutalbum från 2004. Varför inte låta historia vara historia?

– För att det är så pinsamt att lyssna på hur den skivan låter. Det finns så mycket på den som får mig att skruva på mig obekvämt. Vi tyckte att vi hade lite tid över och trodde inte att det skulle ta mer än en månad att spela in skivan igen. Det var fel. Det tog tre månader och var konstant stressigt, men nu blir jag i alla fall inte generad av att lyssna på den.

JANNE MATTSSON

Mystic Circle

Mystic Circle

ATOMIC FIRE

Old school black metal

Black metal-veteranerna Beelzebub och Aaarrrgon från tyska Mystic Circle påvisar att all black metal inte behöver vara komponerad under 90-talet för att tillskrivas autenticitetsstämpeln. Med sitt nya självbetitlade album återupplivas grundformen för vad som faktiskt kan räknas som ”true”. Det enda undantaget är lyftet hos ljudproduktionen. Melodierna och låtarnas uppbyggnad är en exemplarisk uppvisning i hur old school black metal bör ta sig uttryck och lär tilltala konnässörer.

Ett extra öra bör ägnas åt Beelzebubs sång som är skickligt placerad i ljudbilden med urskiljbar text, då inbäddad i ett growl som rör sig från ett stabilt mellanregister. Sången ackompanjeras stundvis av kvinnliga finstämmor i bakgrunden och skanderade mansröster med budskap om ond bråd död. Att texten är urskiljbar förstärker melodins struktur och gynnar framåtdrivet i låtarna, och nyanserar likväl musiken. Albumets starkaste bidrag är ”Belial is my name” och, med extra mycket distorsion, ”Curse of the wolf demon”.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

SANDY FÄNNFORS

Night Cobra

Dawn of the serpent

HIGH ROLLER

Heavy metal från Texas

Många filmfantaster minns nog med värme kultstudion Cannon som, i synnerhet under 80-talet, levererade den ena tidstypiska B-filmen efter den andra, med vissa större höjdpunkter inbakade. Med åren har skivbolaget High Roller alltmer blivit den hårdrocksorienterade motsvarigheten till just Cannon. Man hinner knappt vända sig om innan dessa tyskar släpper ännu en färsk debut med väldigt likartade heavy metal-anor ur 80-talet, med all den energi, fart och riffvänlighet som ofta följer med.

Idag framstår Texasakten Night Cobra knappast lika utstickande som de hade gjort för ungefär 15 år sedan. Bristen på originalitet är dock inget hinder för ett album vilket som helhet känns såväl underhållande som klart lyssningsvärt. Bandet följer de klassiska metalspelreglerna väldigt väl och passionen kring det egna hantverket har jag inga tvivel kring. Även låtmaterialet är ju utan tvekan hyggligt.

Fast visst hade det väl varit skoj om musiken faktiskt var lika häftig som det snygga albumomslaget?

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Once Human

Scar weaver

EAR

Groove metal

Gitarristen Logan Mader klev in i rampljuset på allvar igen hösten 2019 när Machine Head återförenades i tre fjärdedelar av sin ”Burn my eyes”-sättning för att fira plattans 25-årsjubileum. För den delen har han inte legat på latsidan på senare år: skötebarnet Once Human är med ”Scar weaver” inne på sin tredje fullängdare sedan 2015.

Visst känner man igen killens spelstil från Machine Head-åren, men Once Human är snarare en omfamning av allt nytt som dök upp inom metal under 90-talet än en fortsättning på vad Mader har gjort tidigare. I titelspåret landar de någonstans mellan Fear Factory och tidiga Soulfly, medan ”Only in death” låter som ett stökigare Deftones. Allra bäst blir Once Human i ”Where the bones lie”, där de växlar mellan medryckande rytmer i verserna och instrumentalpartier som liknar ett kontrollerat kaos.

Därtill finns det flexibla röstresurser att tillgå i frontfiguren Lauren Hart, vilket gör att bandet når rejäla höjder emellanåt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Sarcasm

Stellar stream obscured

HAMMERHEART

Melodiös death metal med ös

På kartan är inte avståndet mellan Stockholm och Uppsala speciellt långt. Lirade man death metal i början av 90-talet var det dock en oändlig sträcka. I huvudstaden ritades extremmetallens karta om från grunden, i Uppsala var banden få. Ett av dem var Sarcasm som flåsade ur sig ett antal demokassetter och albumet ”Burial dimensions” (1994) innan de gick i graven.

”Stellar stream obscured” är tredje plattan sedan återföreningen 2016 och det går fortfarande att höra att Sarcasm inte höll sig till samma influenser som konkurrenterna i 08-området. 2021 är Sarkasm ett högst udda band som hämtar lika mycket råhet från Floridasoundet som de trixar med melodier från Sveriges västkust. Lyssna bara på ”The powers of suffering that be” – en helt orimlig låt på alla sätt. Obituary-ös blandas med In Flames-melodier och spottas ut som en säregen mixtur. Och det är ungefär där tvärsnittet av Sarcasm återfinns. Utmanande? Absolut. Fascinerande? Det också.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Nytt hårdrocksalbum från Skottland, tillgängligt 7 januari 2022

Finns även tillgängligt, 24 Hours of Freedom, med gästsång från *Blaze Bayley*

youtube.com/user/vantagepointrocks
facebook.com/vantagepointrocks
instagram.com/vantagepointrocks

Streama på den digitala plattformen du väljer

CD finns tillgänglig från https://vantagepointrocks.bandcamp.com/

Pride & Joy Music

The Classic AOR, Hard Rock & Metal Label!

The brand new album from one of Sweden's finest AOR bands!

Feat. Mikael Erlandsson (Last Autumn's Dream, Secret Service) on vocals!

Also featuring members of Heartbreak Radio, Mustasch, H.e.a.t, Nightflight Orchestra & Soilwork!

Order now! Out January 14th, 2022!

All Pride & Joy Music releases are available via www.prideandjoy.de/shop (ships world-wide!)

Pride & Joy Music

www.prideandjoy.de

distributed exclusively in Scandinavia by SOUND POLLUTION

#prideandjoymusic #prideandjoymusic #prideandjoymusic

EST. 2014

ROCK SVERIGE

ROCKSVERIGE.SE ◆ THE ENEMY

Meet & Greets I Förhandslyssningar I Intervjuer I Tävlingar

DAN REED NETWORK

LET'S HEAR IT FOR THE KING

NEW ALBUM MARCH 4TH 2022

ON TOUR THROUGHOUT EUROPE FEBRUARY/MARCH 2022

22.02 OSLO NORWAY	05.03 LIVERPOOL UK*
23.02 GOTEBORG SWEDEN	06.03 GLASGOW UK*
24.02 STOCKHOLM SWEDEN	08.03 BIRMINGHAM UK*
25.02 OREBRO SWEDEN	09.03 LEEDS UK*
27.02 NEWCASTLE UPON TYNE UK	10.03 LONDON UK*
28.02 SOUTHAMPTON UK*	11.03 HAMBURG GERMANY
01.03 CARDIFF UK*	12.03 VORSELAAR BELGIUM*
03.03 NOTTINGHAM UK*	13.03 PARIS FRANCE
04.03 MANCHESTER UK*	

ALBUM PRE-ORDERS AND TOUR TICKETS AVAILABLE DIRECT FROM: DANREED-NETWORK.COM

FACEBOOK DANREEDNETWORK INSTAGRAM DANREEDNETWORK

*CO-HEADLINE WITH RECKLESS LOVE

ROCKNYTT

EST.2009

www.rocknytt.net

DIN ROCKTIDNING PÅ NÄTET

Slash Featuring Myles Kennedy And The Conspirators

4

GIBSON/BMG

Modern och varierad rock

På 2018 års föregångare ”Living the dream” lyfte jag fram Slashs genomtänkta, anpassningsbara, smakfulla och känslosamma gitarrspel. Jag vill gärna framhålla det nu också, även om det inte glöder *lika* mycket. Likväl utgör det den enskilt vassaste beståndsdelen på ”4”. Hans gitarrspel har verkligen mognat och utvecklats på ett imponerande sätt. Återigen väljer han rätt alternativ varje gång; rätt spelstil till rätt låt.

Lika rätt är inte ”4” i sin helhet. Även om den inte alls är lika fantasilös som sin titel är den anonymare än sin föregångare. Plattan är inte undermålig, men Slash Featuring Myles Kennedy And The Conspirators presterar näppeligen på topp rent kompositionsmässigt. Exempelvis är det inledande singelvalet ”The river is rising” märkligt intetsägande, trots att Myles låter som om han är vanskligt nära bristningsgränsen i refrängens höga tonläge. Som vanligt tenderar han att bli för nasal när han tar i, medan hans känslofyllda röst berikar och förgyller när han är mer återhållsam.

Skivans andra halva övertrumfar med god marginal den första, vilket är ovanligt. Den klart bästa låten på ”4” finns här. ”Fill my world” har allt som är önskvärt med en Slash- och Myles-kombination: snygga gitarrslingor, bedårande och emotionell sång, en påfallande medryckande refräng och ett förlösande och fint solo. Värt att lyfta fram är också den rikliga, men inte malplacerade, variationen. Ibland skär sig Slashs lite mer oborstade gitarrljud mot den annars kliniska och moderna ljudbilden, men det är också lite av tjusningen när Slashs råare bakgrund möter Myles mer städade nutid.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

”Det är också lite av tjusningen när Slashs råare bakgrund möter Myles mer städade nutid”

FOTO AUSTIN NELSON

VÄRLDSEXKLUSIVT

Erbjudande till dig som redan är prenumerant

239 KR
+FRAKT

- BLÅ LIMITED EDITION-VINYL
- A4-FOTO MED ÄKTA SLASH-AUTOGRAF
- PLEKTRUM

www.swedenrockmagazine.com

Sweden Rock MAGAZINE

BLI PRENUMERANT

Foto med äkta Slash-autograf på köpet!

1 KR FÖRSTA MÅNADEN

- A4-FOTO MED ÄKTA SLASH-AUTOGRAF
- TIDNING I BREVLÅDAN VARJE MÅNAD
- LÄS TUSENTALS ARTIKLAR I VÅRT DIGITALA ARKIV

www.swedenrockmagazine.com

Setyøursails

Nightfall

NAPALM

Nyansrik metalcore

Tyska Setyøursails snålar inte med influenser eller lånen från dem. Under en stor del av sitt andra album ”Nightfall” låter det inte helt olikt genrekollegorna Spoil Engine. Men när svängarna tas ut och Jules Mitch låter stämbanden vila från growlandet närmar hon sig Hayley Williams och ett något hårdare Paramore. Däremellan är så väl Hatebreed som tidiga Bullet For My Valentine uppenbara favoriter och resultatet nog så nyansrikt.

Alla de olika infallen till trots räcker inte ”Nightfall” hela vägen och går i mål på styrfart. Ty nästan lika ofta som Setyøursails imponerar stort och spelar ut hela känsloregistret faller de in i någon sorts diffus lunk där melodierna tappar sin lyster helt och hållet. Förbannat synd då slutresultatet kunde ha varit så mycket bättre. Speciellt om kritikerrosade ”A star is born”-hiten ”Shallow” låtits bli helt och hållet. Jules kommer undan med hedern i behåll medan Mike Perez (No Bragging Rights) generiskt slätstrukna stämma är lika kul som blöta strumpor.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Spirits Of Fire

Embrace the unknown

FRONTIERS

All star-heavy metal

Då ska vi se, bandlöpare nummer ett – Tim ”Ripper” Owens (KK’s Priest) – är ute ur bilden efter det självbetitlade debutalbumet från 2019. Ersätter gör bandlöpare nummer två, Fabio Lione (Turilli/Lione Rhapsody) med ett minst lika långt cv. Redan där får gitarristen Chris Caffery (Savatage), basisten Steve DiGiorgio (Testament) och trummisen Mark Zonders (ex-Fates Warning) hobbyprojekt slut på bensin och vägen till nästa bensinmack är lång. Under promenaden dit överraskar Fabio med en oväntat hård och pressad stämma. Dessvärre låter den enbart forcerad och långt ifrån vad han bör använda sina stämband till. Även om vissa skrik imponerar.

Desto mindre imponerar Chris som låtskrivare. Under nästan 65 minuter blir det extra tydligt varför han har fått igenom så få av sina idéer under Savatages flagg. Besviket får jag till slut kapitulera och inse att Chris på egen fot fungerar lika illa som sångaren Jørn Lande. Styrda av andra är de enastående på vad de gör men i egen regi faller de platt.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Stalker

Stalker

WORMHOLEDEATH

Meritstark heavy metal

Ett gäng välmeriterade svenska hårdrocksmusiker har under det gångna, för musikvärlden väldigt instabila året, haft det förståeligt tråkigt och i väntan på bättre tider således bestämt sig för att bilda ett nytt band. Och inte missunnar jag talangfulla snubbar som Neon Rose-sångaren Michael Storck och basisten Nalle Påhlsson (Therion, Easy Action, Treat) att ha lite kul och skapa en skopa traditionsbunden, lyssningsvärd heavy metal på köpet.

Det musikaliska upplägget på denna albumdebut är föga originellt, men desto mer underhållande. Andregitarristen Dragan Stankovic har tidigare mest gjort sessionsjobb men utmärker sig här genom ett synnerligen glödande spel, vilket gör sitt för att knyta ihop denna tongångssäck.

Fotnot: Easy Actions trummis Björn Höglund – som även han gör en stark insats på skivan – har innan albumsläppet hunnit ersättas av Fatal Smile-bekantingen Rickard Johansson, vilket knappast lär sänka framtidsutsikterna för detta lovande band.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Symphony Of Sweden

Saints of yesterday

FIRECHILD

Poporienterad hårdrock

Den som, likt mig, söker efter information om Symphony Of Sweden på nätet möts inte minst av en beskrivning som pekar mot den felande länken mellan melodisk hårdrock och modernare popmusik. Och nog visar det sig vara en sammanfattning så god som någon, kring detta andra album från denna spännande Hudiksvallsakt. Sångaren Linus ”Lee” Wester och multiinstrumentalisten tillika producenten Pontus ”Evan” Hagberg är väldigt öppna kring sina ambitioner om att skapa något väldigt medryckande. Vilket är ett mål som duon uppfyller tämligen väl.

Med ”Saints of yesterday” har de fått ihop en stark platta med god chans att vinna lyssnare ur ett flertal läger. Den melodiska framtoningen är onekligen poppigt välslipad, men låtarna bygger överlag även på en stabil skopa hårdrockstyngd. Det känns onekligen som en musikalisk helhet väl värd att rekommendera för exempelvis gemene AOR-fan, även om Symphony Of Sweden bär en mer passande samtida klädsel. I vilket fall är detta ett namn att hålla koll på framöver.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Ten

Here be monsters

FRONTIERS

Melodisk rock

Efter år, eller kanske till och med årtionden, av tomgångskörning och upprepande av samma sidor i sagoboken har sångaren och låtskrivaren Gary Hughes *äntligen* lyckats vända blad. Det var verkligen på tiden. Borta är alla de penibla försöken att sälja in ett band som stått på randen att upplösas på grund av tristess. ”Here be monsters” är i stället precis som titeln skvallrar om: någonting som är här och nu.

Visst bär musiken ännu på Garys oefterhärmliga melodier där han låter det brittiska arvet slå emot lyssnaren likt salta vågor från havet. Vi har hört det förr men den här gången är havet vildare, vågorna större och kraften oberäknelig. Med Tens musikaliska mått, vill säga. Melodierna smeker fortfarande mer än de river men då Gary pratar mer än han sjunger passar det så väl ihop. Vi må ännu vara långt ifrån 90-talets stordåd men allt på den här sidan av comebacken ”Stormwarning” från 2011 överträffas och det med råge.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Tension

Decay

DYING VICTIMS

Episk heavy metal

På en bild på nätet finner jag en kvintett som bär t-shirts med band som Iron Maiden och amerikanska speed metal-gruppen Savage Grace. Enbart detta säger fullt tillräckligt om soundet som tyska Tension serverar på denna fullängdsdebut. Detta Leipziggäng nämner dessutom fina NWOBHM-namn som Satan och Traitors Gate bland sina influenser, liksom blågula kulthjältar som Heavy Load och Gotham City. Att sammanfatta detta som episk, melodisk heavy metal må vara en något simpel beskrivning av ”Decay”, men är inte desto mindre fullt passande.

Det är ett klassiskt recept, med tydliga rötter i 80-talet, men likväl tidlöst ljudande. ”Open the gates”, ”Age of the stars” och avslutande ”Earth crisis” är en pigg trio, som övertygar genom både dramatik och häftiga tempoväxlingar. Tyvärr sänks albumet av en alltför tunn produktion, som inte gör de överlag tjusigt komponerade låtarna rättvisa. Därtill blir sångaren Maik H något enformig i längden, även om hans klagande stämma bär en viss karaktärsstyrka.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Tersivel

To the orphic void

UPRISING

Välsvarvad prog metal

Det argentinsk-svenska prog metal-bandet Tersivel, som grundades 2004, har en bakgrund som rymmer många stora genreskiften. Som det framkommer i deras infoblad kan deras musik tilltala fans av till exempel tidiga Opeth eller Gojira och ibland andas musiken också samma luft som Pink Floyd, som i ”She”. Utöver just ”She” lyckas de kanske bäst med sin svängiga tyngd i ”Moving on” och ”The ferryman”.

Trots det övertygande musicerandet och eklektiska anslaget på albumet saknar Tersivel en tydlig profil och karaktär. Det som stannar kvar är minnet av en bra version av storslagen prog metal, men intrycket stannar på ett anonymt plan. Det behövs något som sticker ut. Kanske är det så att band som vandrar på den väg som andra band har byggt är så måna om att låta perfekta att de glömmer att odla det säregna hos sig själva, vilket ofta sammanfaller med att skylta med sin fulhet och sina mänskliga sprickor. Det räcker inte att bara sjunga om dessa sprickor.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Steve Vai

Inviolate

MASCOT

Ekvilibrism medelst elgitarr

Det finns musiker som är otroliga. En av dessa heter Steve Vai och låter sig inte hindras av någon futtig operation av en arm. Nej, istället komponerar han en kompromisslös låt, ej olik det som han en gång gjorde hos Frank Zappa, där endast vänsterhanden används. Det vindlande resultatet heter ”Knappsack” efter Doktor Knapp, dyker upp mot slutet av instrumentfantomens nya album ”Inviolate” och hör till dess allra mest intensiva och hörvärda nummer. En ensam hand? Det låter som tre.

Även i övrigt är ”Inviolate” en stunds god underhållning, vare sig det handlar om sirligt mjuka stycken som ”Sandman cloud mist”, eller den mycket aggressiva rockmusik som döljer sig bakom titlar som ”Avalancha”. Applåd även till trummisen Jeremy Colson och basisten Billy Sheehan, som kompar den gamle David Lee Roth- och Whitesnake-virtuosen med god känsla. Själv tycker jag dock det blir några smulor segt med idel instrumentalmusik. Några låtar med sång hade lätt lyft albumet både ett och två steg.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Evergrey

LIVE : BEFORE THE AFTERMATH

EVERGREY'S FIRST LIVE ALBUM SINCE 17 YEARS!

COMES AS

BLURAY/2CD SET
& LTD. COLORED 3VINYL!

OUT JANUARY 28th!

DYMYTRY

REVOLT

MODERN METAL –
MELODIC – FORCEFUL!

OUT

JANUARY 14th

AS DIGIPAK AND DIGITAL

MANIMAL

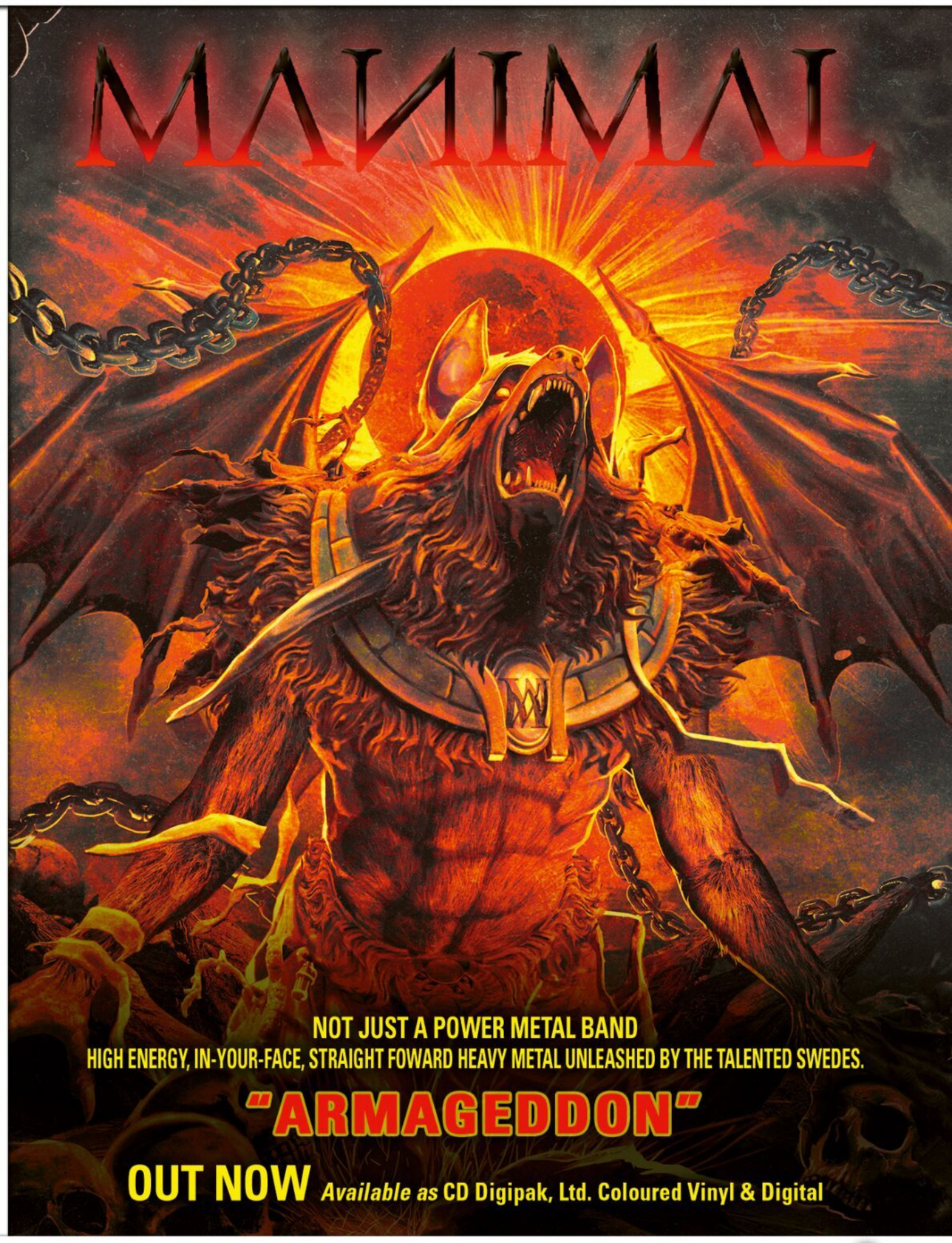

NOT JUST A POWER METAL BAND
HIGH ENERGY, IN-YOUR-FACE, STRAIGHT FOWARD HEAVY METAL UNLEASHED BY THE TALENTED SWEDES.

"ARMAGEDDON"

OUT NOW *Available as* CD Digipak, Ltd. Coloured Vinyl & Digital

Vantage Point

On target

POWER POINT MUSIC SCOTLAND

Varierad melodisk heavy metal

Brittiska Vantage Point måste vara ett av de mest originella, men samtidigt även okända, banden som jag känner till. Visst, de var knappast först med att blanda heavy metal, AOR, Queen-bombasm och progressiva inslag inom ett sound, men sättet som de gör det på är sannerligen speciellt.

Hemligheten ligger i låtarnas arrangemang, vilka på pappret säkert framstår som smått vansinniga, men för mig som lyssnare faktiskt ter sig desto vettigare. Det handlar om mer än en musikalisk svängning inom en och samma låt och nog välkomnar jag modet att göra en i grunden smörig AOR-låt som helt plötsligt växlar om till något som känns tio gånger tyngre.

”On target” uppvisar dock som helhet samma svaghet som jag flera gånger tidigare har noterat hos bandet: själva soundet är avgjort mer minnesvärt än de enskilda låtarna. Därmed blir slutomdömet för ”On target” att albumet känns nog så underhållande så länge som speltiden pågår, men efteråt känns suget att åter höra skivan inte alltför starkt.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

”Nu lutar det mer åt 80-talet och Whitesnake och Deep Purple”

James Mitchell, Vantage Point

Q&A

Är det nya albumet ”On target” en fortsättning på föregångaren ”Demonic dinner dance II: the demon stomp” eller ett fristående album?

– Den här gången har vi gjort ett helt fristående album med tio raka rocklåtar, säger gitarristen och grundaren James Mitchell. Vi kände att det var dags att kanske försöka dra lite mer åt det kommersiella hållet. Det är också anledningen till att vi har tillfört mycket mer synt och Hammondorgel än tidigare. Nu lutar det mer mot 80-talet och Whitesnake och Deep Purple. Vi har alltid haft det på våra skivor men inte i den här utsträckningen. Det känns som ett lika fräscht som välkommet tillskott.

För tio år sedan släppte ni ep:n ”High maintenance girlfriend” där er maskot Abbie Long gjorde premiär. Sedan dess har hon prytt över dussinet omslag. Har det blivit enklare att driva era historier framåt sedan hon kom in i bilden?

– Det var inte planerat att bli så, utan första gången hon dök upp var för att jag bad omslagstecknaren om en tjej att sätta på omslaget. Sedan har hon fortsatt att passa in i flera olika sammanhang. Ibland har det kommit till en punkt där vi frågar oss vad Abbie skulle göra och sedan har låten följt den riktningen. Om hon är baserad på en verklig person? Nej, men just låten ”High maintenance girlfriend” är det.

Mellan 2002 och 2006 släppte Vantage Point smått osannolika 15 demoskivor! Smyger sig känslan ”fan att jag brände så mycket krut på de 15 första demoskivorna” på ibland eller har du alltid haft lätt för att skriva låtar?

– Jag kan ibland önska att de försvann ur folks medvetande. Jag ser vårt tredje album ”Daredevil on the shore” från 2008 som vårt första riktiga album. Det var först då vi gick in i en riktig studio och spelade in. Samtidigt kan jag sakna demotiden lite. Jag satt där och gjorde i ordning våra cd-r demos med egenutskrivna omslag och skickade till höger och vänster. Det var faktiskt en kul tid. Sedan skriver sångaren och basisten Murray Graham många fler låtar än vad jag gör. Det är han som ska ha äran för den biten. Medan Skottland har varit i lockdown har inte han kunnat jobba utan har suttit hemma och skrivit musik. Varje jäkla dag har han skickat nya idéer medan jag har tvingats sköta mitt jobb i stället för att genast hämta gitarren. Man kan lugnt säga att jag har varit avundsjuk, haha.

JANNE MATTSSON

Venom Prison

Erebos

CENTURY MEDIA

Utmanande death metal

Walesiska Venom Prison har sedan bildandet 2015 gjort sig ett beryktat namn som ett band som inte drar sig för att utmana. Både textmässigt – här handlar det om att belysa all världens orättvisor – och musikaliskt. Grunden må vara death metal men influenser från sludge, hardcore och grind gör sig påminda som mer än bara garnering. På fjärde fullängdaren ”Erebos” går associationerna till vitt skilda namn som Dying Fetus, Iron Monkey och Carcass anno ”Heartwork”.

Inledande introspåret ”Born from chaos” och efterföljande ”Judges of the underworld” är en stark öppning med lika delar dramatik och rens. Det bådar gott för resten av skivan, men vad som ligger ”Erebos” i fatet är att det är svårt att skilja låtarna åt. Endast den till stor del avskalade och sansade ”Pain of Oizys” sticker ut. Låtlängderna ligger i regel runt fem minuter och varje låt rymmer gott om variation och kontraster. Det ger ett album som fungerar bäst i sin helhet, men saknar favoriter för spellistorna.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Vicious Knights

Alteration through possession

DYING VICTIMS

Grekisk thrash som låter tysk

Från Thessaloniki kommer den här trion och det är *inte* rena grekiskan. Vicious Knights spelar en extrem metal som stammar från 80-talets smältdegel med band som Kreator, Destruction och Possessed, där gränserna för death metal och thrash metal inte riktigt hade skrivits. Inte minst hörs flörten med svunna tider på sångaren och gitarristen Harvesters avgrundsstämma och riff.

Det låter skinnpaj, nitar, ondskefullt och snabbt. Produktionen är stundtals så pass avskalad att den grekiska trions fullängdsdebut skulle kunna vara en obskyr 80-talsplatta hittad på en Sweden Rock Festival-knalles kassetthylla.

Grekerna är inte oävna utan har något, men när band så tydligt blickar tillbaka med sitt sound ska det till något mer än att bara ”låta gammalt”. Se Repugnant på sin tid, eller Växjös stolthet Antichrist. Det behövs någon sorts finess. Jag saknar detta på Vicious Knights debutplatta. Likväl kan den underhålla de mest inbitna Destruction-fansen.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

CHARLES THULIN ASSARMO

Voivod

Synchro anarchy

CENTURY MEDIA

Experimentell thrash/prog metal

Det lika egensinniga som inflytelserika thrash/prog metal-bandet Voivod dundrar fram på sitt femtonde album. Den kanadensiska gruppen bildades 1982 men känns ändå fortfarande igen med sitt soundsignum. Musiken är hård men även psykedelisk och experimentell, utan att sväva ut för mycket. I titelspåret ”Synchro anarchy” får de också till en formidabel rytmisk passage. Detta är en höjdpunkt och det finns flera sådana, men överlag håller de sig till samma intensitetsgrad vilket för med sig en viss monotonirisk.

Kreativitetsnivån är dock hög hela tiden och bandet lyckas med den svåra balansgången att vårda sitt arv och sin identitet utan att låta dammiga och bakåtriktade. Många yngre band lyckas inte åstadkomma en bråkdel av vad Voivod fortfarande med lätthet presterar.

Textmässigt håller de fast vid rymdtematiken och relationen mellan teknologiska framsteg och vår fragila planet, vilket ger dem relevans och aktualitet. Voivod bjuder på en helhet som förtjänar uppmärksamhet.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Zadra

Guiding stars

FRONTIERS

Sångstark hårdrocks-AOR

Kanske hade jag väntat mig en mindre tung hårdrock/AOR, när Styx-medlemmen Dennis DeYoungs bandmedlem August Zadra nu släpper sitt första egna album. Han är en bra sångare och gitarrist och till hjälp finns främst multiinstrumentalisten och producenten Alessandro Del Vecchio. Melodiöst är det i alla fall så det förslår, så häng kvar!

Lite standardvarning finns här och där. Som till exempel ”Ship of fools”, där man kan gissa vartenda ackord i förväg. Vänner av det neoklassiska ska kolla in ”Come back to me” och gillar man Magnum eller Boston är ”Take my hand” ett måste. Där finns även ett gästsolo på keyboards av DeYoung som inte får missas.

Vissa influenser från den sistnämndes musik kan skönjas, som de ståtliga sångarrangemangen till exempel. Där hjälper förresten Jeff Scott Soto till. Vad som främst hindrar ett högre betyg är bristen på originalitet i ett flertal låtar och ett något slarvigt trumspel av Jelly Cardarelli. En genomsnittlig arbetsdag i hårdrocksverkstaden.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

ÅRHUNDRADETS DUNDERHIT

"DUNKA PÅ"

FINNS DÄR ALL MUSIK KAN STREAMAS!

SUNGEN'S METALSHOP

BESÖK OSS IDAG PÅ:

SUNGEN.MERCHANTS.SE

T-SHIRTS / ACCESSOARER / HUMORTRÖJOR / VINYL / CD, OCH MYCKET MER...
VA INGET POPSNÖRE, STAY METAL OCH HANDLA HOS SUNGEN! LÅNGBURK!

SUMMONING THE DARK FORCES

CAPITAL -2022- DEATHFEST

FEBRUARY 4TH-5TH, 2022
GASKLOCKORNA, GÄVLE

6/6

DARK FUNERAL

TRIBULATION

TAAKE

BÖSE

HATE

MEFISTO

WORMWOOD

VOODUS

ALFAHANNE

NAZGHOR

the generals

TORCHIA

TICKETS AT WWW.TICKSTER.COM

6/6

WWW.CAPITALFEST.SE/DEATHFEST

GEFLE BRYGGERI · THE MALOIK · motörhead Spirits · GEFLE HÅRDROCKS KLUBB

ÖVRIGT

Dead Head
Haatland
HAMMERHEART
Nyutgåva

Många skulle nog gissa att ”Haatland” släpptes i slutet av 80-talet eller början av 90-talet. En tid då thrashen höll på att övergå i death metal och många bands mål var att låta mest aggressiva. Att låtarna fångar den anda som genomsyrade band som Sadus och Demolition Hammer är fascinerande då de kom först 2005.

Holländska Dead Head har smiskat thrash sedan 1989 och finns än idag, men ”Haatland” har nog gått många förbi. Därför är det ett smart drag att denna nyutgåva – som har spetsats till med hela 19 bonusspår – dyker upp nu strax innan deras nya album ska släppas. Även bortsett från det rent kommersiella syftet är det en värdig kulturhandling då ursinniga rökare som ”Phantom palace”, ”Faust II” och ”Supreme forgery” definitivt förtjänar en ny chans. Dead Heads thrash är medryckande trots sin påstridiga aggressivitet och kompromisslöshet. Det finns gott om fräna refränger, riff och melodier som sätter sig direkt. Katalogen är djup och värd att utforska även bortom det här nysläppet.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Evergrey
Before the aftermath (live in Gothenburg)
AFM
Cd/dvd

Jag har sett Evergrey spela för all möjlig publik, men jag har aldrig sett dem spela för ett fåtal bordsplacerade fans på Pustervik i Göteborg. Det är precis vad de gör på det här giget från sommaren 2020. Från början tänkt som en stream men nu släppt i eget majestät. Om det fungerar? Ja, oväntat bra till och med!

Inför en handfull lyckliga fans bestämmer sig göteborgarna plötsligt för att lägga i en växel högre än någon annan jag tidigare sett dem göra. Förbannade över att pandemin snuvat dem på fortsatta framgångar kastar de sig fram mellan låtar från trippeln ”Hymns for the broken” (2014), ”The storm within” (2016) och då aktuella ”The Atlantic” 2019. Givetvis blickar de även pliktskyldigt bakåt mot flertalet av de äldre albumen.

Tankarna går stundtals till livevideon ”A night to remember” från 2005. Men om den red på en fantastisk publik är ”Before the aftermath (live in Gothenburg)” helt och hållet bandets snyggt redigerade stund i rampljuset.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Mecca
20 years
FRONTIERS
Samlingsbox

Är man en AOR-samlare med självrespekt finns alla tre albumen med Mecca i samlingen. Här kommer nu en box med rubbet – plus lite bonusspår!

2002 års självbetitlade debutalbum hade en tydlig strävan efter en lite äldre ljudbild och de lyckades bra med det. Här delades sången mellan Fergie Frederiksen och Joe Vana, två rena pipor som kompletterade varandra tack vare olika karaktär. Stilmässigt nära Pride Of Lions är den bäst i bandets katalog. 2011 års uppföljare ”Undeniable” fick köras utan Fergie, som sedan gick bort 2014. Med Tommy Denander vid rodret fick Mecca en betydligt modernare framtoning produktionsmässigt. Men grymma låtar fanns även där, som ”Did it for love”.

När tredje albumet ”III” kom 2016 hade bandet tydligt lyssnat på Mr Mister och/eller deras sångare Richard Page en del och vibbarna är lika sköna som nästan stulna i ”A kiss on the wind” med flera. Skivan är en ”växare” som jag uppskattar betydligt mer idag än när skivan släpptes. Fina bonusspår gör boxen till ett givet köp.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Alan Parsons
One note symphony – live in Tel Aviv
FRONTIERS
Cd/dvd

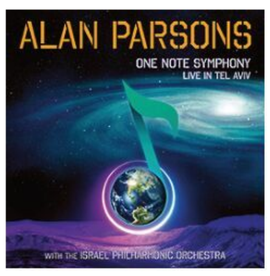

Det känns som alldeles nyss som jag recenserade förra Alan Parsons-dvd:n ”The neverending show: live in The Netherlands” och låtvalet är nästan detsamma. Nytt är dock Israel Philharmonic Orchestra, vilket innebär att dvd:ns inledande titellåt med lite god vilja kan klassas som just en entonig symfoni.

Alan Parsons musik är som gjord för symfoniska samarbeten. Där andra överröstar väver Parsons in stråkar och blås harmoniskt och sömlöst. De tillåts höras. I orkestrala nummer som ”Silence and I” är det nästan så att de tar över helt. Fixstjärnor är även de båda sångarna PJ Olsson och Todd Cooper, liksom den forne Glenn Hughes-gitarristen Jeff Kollman. Parsons själv håller sig mest i bakgrunden, förutom spridda sånginsatser och mellansnack. Själv gillar jag mest det mörkare materialet, exempelvis ”Luciferama” eller ”The sorcerer’s apprentice”, men även pop som ”As lights fall” går ner. Liksom hiten ”Eye of the sky” i vars pampiga intro ”Sirius” publiken kommer på fötter och mobilkameror halas fram.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Sonata Arctica
Acoustic adventures – volume one
ATOMIC FIRE
Akustiska nyinspelningar

På senare år har det finska power metal-bandet Sonata Arctica roat sig med akustiska turnéer. Jag förmodar att det är en intim och mysig upplevelse med ståtliga kandelabrar och anekdoter om allt mellan himmel och jord. Där kommer säkerligen låtarna också till sin rätt. Men hemmavid och tillsammans med ”Acoustic adventures – volume one” känns det som om poängen med nytolkningarna går förlorad.

Det brukar heta att kan man inte få en låt att låta bra i akustiskt format är det i grund och botten inte en bra låt. Sonata Arctica *har* nog med material i sin katalog till en sylvass ”best of”-samling. Däremot fungerar ytterst få av dem utan elektricitet. Något som även gäller för Tony Kakkos röst utan storslagen uppbackning. Singelfavoriterna ”Don’t say a word” och ”Paid in full” går helt vilse i shuffle och dåliga arrangemang. För att inte tala om fartvidundret ”Wolf & raven” som låter som en dålig vodkafylla på väg att lämna kroppen dagen efter. Nä, spar pengarna och se bandet live i stället.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Savage Grace
Master of disguise
HAMMERHEART
Nyutgåva

En rörig historia med ett otal medlemsbyten till trots har namnet Savage Grace än idag en högaktad status bland finsmakare av heavy, speed och power metal av oförfalskat amerikansk 80-talssort. 1985 års fullängdsdebut ”Master of disguise” är en självklar klassiker och absolut omistlig för den som vill ha sin metal energisk och riffvänlig, men samtidigt även melodisk och medryckande.

Gitarristen och ständige bandledaren Chris Logue med manskap fick här onekligen till en rent gyllene musikalisk symbios och den karaktärsstarke, lysande, men trist kortvarige sångaren Mike Smith lyfter helheten till rent himmelska höjder. ”Bound to be free”, ”Into the fire” och ”No one left to blame” är några av mina favoritlåtar, men jag hade lika gärna kunnat lista samtliga spår.

Inkluderad är en välmatad bonusskiva där 1983 års ruffiga men klart charmiga debut-ep ”The dominatress” ingår. Bland övrigt material märks tidiga, intressanta demoinspelningar där inte minst kultlåten ”Sceptres of deceit” sticker ut.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

NEVEN TROSIC

Savage Grace
After the fall from grace
HAMMERHEART
Nyutgåva

Knappt ett år efter storverket ”Master of disguise” var det slut på mycket av magin i Savage Grace-lägret. På 1986 års uppföljare ”After the fall from grace” var den briljante sångaren Mike Smith borta och ljudbilden var nu var mer spartansk, på ett för låtarna inte helt fördelaktigt vis. Bandledaren och gitarristen Chris Logue tog över sångarrollen och gör förvisso en rätt hygglig tillika energisk insats men saknar, till skillnad från Smith, den där speciella röstpersonligheten som på allvar lyfter låtarna.

Det är synd, för här finns trots allt material väl värt att lyfta. Inte minst titellåten och ”Destination unknown” är klara speed/power metal-pärlor. Även detta nysläpp presenterar en bonusskiva, där vi bland annat får 1987 års obskyra ”mer kul än bra”-ep ”Ride into the night”. 1991-demon ”Mainline lover” pekar intressant mot den mer kommersiella inriktningen som Savage Grace då suktade efter, men aldrig skulle uppnå.

Kultfakta: bödeln på albumomslaget är trumlegendaren Gene Hoglan.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Trouble
One for the road/Unplugged
HAMMERHEART
Dubbelutgåva

1994 åkte Illinois-bandet Trouble på Europaturné. Med sig hade de en femlåtars-cd som blott trycktes i 1 500 exemplar, enkom för just denna turné. Nu återutges skivan på cd samt för första gången vinyl. Låtarna är väl att betrakta som doom light eller kanske stoner med popinslag. Själv hör jag kopplingar till Cathedral, men även till Black Sabbaths mer melodiska alster eller rentav till Beatles.

Med skivan följer tio unpluggedlåtar från samma epok. Extra kul blir det att lyssna på ”Requiem”, som medverkar i båda kapitlen. Är den bäst avskalad eller distad? Jag tror nästan att den akustiska drar det längsta stråket, försedd med dramatiska stråkar som den är. Missa förresten inte ”Rain”, som snarast är att betrakta som ren britpop à la Suede eller Pulp. I mjukare låtar som dessa får Eric Wagners sångröst ett helt annat djup. Dock – när vi når fram till slutlåten ”Heartful of soul” börjar jag tappa tron på unplugged-stämpeln. Låten är ju fullt elektrisk, så varför betecknas den som opluggad?

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Sabaton OPEN AIR

RAUTIE

AMARANTHE

DARK TRANQUILLITY

EQUILIBRIUM - LOUDNESS - MYRATH - FREEDOM CALL

DEATHSTARS - TIAMAT - BEYOND THE BLACK - SHAKRA

CYHRA - VAN CANTO - SIRENIA - TWILIGHT FORCE

BURNING WITCHES - NESTOR - NANOWAR OF STEEL

METALITE - MISTER MISERY - TUNGSTEN - CRYONIC TEMPLE

METHANE - ETERNAL OF SWEDEN - INTROITUS

REAPER'S MARK - SABATON + NÅGRA TILL..

AUG 3-6 2022 - LUGNET, FALUN, DALARNA - SABATONOPENAIR.NET

POSTTIDNING B ECONOMIQUE

SWEDEN ROCK MAGAZINE, NYGATAN 27, 294 34 SÖLVESBORG

5th EDITION

14-16 JULI 2022

GASKLOCKORNA GÄVLE

3 SCENER ✦ 3 DAGAR

GEFLE

METAL FESTIVAL

Entombed

MESHUGGAH

Emperor

AT THE GATES

Hatesphere

Mayhem

DEICIDE

EXODUS

SOILWORK

Marduk

Myrkur

mgła

Inearthed

Tribulation

LOK

JINJER

Brujeria

Swallow the Sun

Fleshgod Apocalypse

Me and That Man

Draconian

Thyrfing

Angelus Apatrida

Heathen

Infected Rain

Entombed A.D.

Crypta

Sister Sin

Venom Prison

Ice Age

Frantic Amber

Mass Worship

Kun Uint

Skinflint

FLER BAND TILLKOMMER

MED RESERVATION FÖR EV ÄNDRINGAR

GEFLEMETALFESTIVAL.SE

Triffid Danger Concerts · Gävle · Gävle Energi · Gefle Hardrocks Klubb · Bolaget för Kultur och Event · Form · Bilda · medborgarskolan · Studiefrämjandet · Studieförbundet Vuxenskolan